

Giới thiệu Phu Quân Mặt Quỷ

Nàng đồng ý cuộc hôn sự này là vì muốn đi đến phương nam chơi không màng đền phu quân mình như thế nào, lại đi đến đó để báo ơn thay cha mẹ, nàng tình nguyện đáng yêu với biệt danh là ác ma.

Hắn vì người mình yêu mà không tiết hy sinh thứ gì để đổi lại sự phụ bạc của người con gái đó, trái tim hắn gần như đã chết cũng vì cha mẹ cầu xin nên hắn mới đồng ý cuộc hôn sự này.

Liệu khi hai người lấy nhau về sẽ hạnh phúc hay không trái tim hắn có sống lại lần nữa hay không mời các bạn đón đọc truyện Phu Quân Mặt Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mặt Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Kết thân

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dực

Trời cao đất rộng, trời cao xanh thăm, từng áng mây bay lượn, cỏ dại khắp nơi bay múa theo gió, giống như những đợt sóng bình lặng trên mặt biển. Phong cảnh thảo nguyên, mênh mông vô bờ, khiến cho người ta cũng cởi mở hơn. Giữa trưa, nhưng không hề có một chút nóng bức, nơi đó có bốn vị cô nương đang nhàm chán chăm chú nhìn những áng mây trắng theo gió bay đi. Đừng nói các nàng không có quy củ, nữ nhân phương Bắc thường khá cởi mở, huống chi các nàng là thiên kim của Nhiễm gia võ lâm danh chấn tại phương Bắc này, nữ nhân giang hồ càng không câu nệ tiểu tiết. Lại nói, nhìn thấy các nàng, không ai có thể nghĩ tới “sắc đẹp” được người đời ca ngợi là “tái ngoại tứ tuyệt” (1) của tỷ muội Nhiễm gia có bao nhiêu “tùy tiện”, đa số mọi người chỉ biết tới sắc đẹp của các nàng. Đặc biệt là bản tính bướng bỉnh, lại đã mạo xảo quyết của tiểu muội Nhiễm Viện Viện, là nổi tiếng nhất! Nàng thiên sinh lệ chất (2), xinh đẹp như tiên tử, ai nhìn thấy nàng cũng trợn mắt há mồm, giống như bị câu hồn, nhưng điều quan trọng là sắc đẹp của nàng cũng không phải giống như bình hoa. Nàng bướng bỉnh, nội tâm hoạt bát hơn bất cứ ai, thậm chí có thể coi là trưởng thành sớm; nàng bướng bỉnh, nhưng rất thông minh, văn võ, nữ công, việc bếp núc mọi thứ đều tinh thông, chỉ có một cái không được... đó là được coi như “con số ngu ngốc”. Kỳ thật, không chỉ có mình nàng, Nhiễm gia không có một ai giỏi tính toán, nếu không phải mời được một vị có thể quản lý sổ sách, lại có thiếu phu nhân xuất thân là thương gia đến chăm sóc quản cho Nhiễm gia, Nhiễm gia chỉ sợ đã trở thành phân đà (3) của một cái bang phương Bắc rồi. Bốn tỷ muội có tâm tính vô cùng tốt, đến nỗi vị đại tỷ đã sớm đính hôn Nhiễm Đình Đình cũng chưa muốn gả đi, tuy rằng nhà trai đã tới thúc giục nhiều lần, nhưng nàng vẫn luyến tiếc ba muội muội.

(1) Tái ngoại tứ tuyệt: Bốn giai nhân phương Bắc

(2) Thiên sinh lệ chất: Trời sinh sắc đẹp

(3) phân đà: một nhánh nhỏ

“Đại tỷ, Khương gia hình như lại phái người đến thúc giục có phải không?” Lão nhị Nhiễm Lan Lan nghiêng đầu nhìn Nhiễm Đình Đình.

“Tỷ quyết định sẽ gả đi sao?”

Nhiễm Đình Đình không chút do dự lắc đầu. “Không, trừ phi các muội đều đã có nơi có chốn, nếu không ta sẽ không gả.”

“Làm ơn giùm đi, đại tỷ” Nhiễm Viện Viện chịu không nổi kêu lên “Vậy phải đợi tới khi nào đây! Khương đại ca sẽ phải chờ tỷ lâu như vậy sao?”

“Không đợi thì thôi!” Nhiễm Đình Đình vô tình nói, trên mặt là mười phần tự tin. Ở vùng thảo nguyên rộng lớn này, không biết có bao nhiêu binh sĩ mơ ước bốn vị thiên kim Nhiễm gia đâu. Nhà này không cần, đằng sau còn có hơn mười người chờ đợi đó!

Nghe vậy, Viện Viện không khỏi gio tay, lướt qua hai vị tỷ tỷ trùng Nhiễm Đình Đình. “Nếu muội vĩnh viễn không lấy chồng thì sao?”

Nhiễm Đình Đình miễn cưỡng trở mình, chống cằm “Ta đây liền vĩnh viễn ở cùng muội!”

Nguyên Nguyên vừa nghe, liền khoa trương kêu thảm một tiếng “Trời ạ!” Lại nằm xuống thảm cỏ “Nhiễm gia cao quý sẽ có hai bà cô già, nhất định Nhiễm gia bảo chủ sẽ tức chết!” Mà đầu sỏ gây nên chính là nàng —— Nhiễm Viện Viện. Lão tam Nhiễm Vân Vân cười, đứng lên nói “Muội, hiện tại không muốn gả, tương lai có khi muội lại là người muốn được gả đến phát điên đấy!”

Viện Viện cẩn thận nghĩ, sau đó nhún nhún vai “Cũng có thể! Mọi người rồi cũng sẽ thay đổi! Ít nhất trước mắt muội cũng chưa muốn gả.”

Nhiệm Lan Lan đột nhiên ngồi dậy, chống tay xuống đất, ánh mắt quái dị chăm chú nhìn Viện Viện “Tại sao muội lại nghĩ vậy? Muội không thích ai sao?”

Viện Viện lại nghĩ, đảo mắt nhìn Nhiệm Lan Lan “Không có, nhị tỷ, muội không thích ai cả.” Nàng biết vì sao nhị tỷ lại hỏi như vậy, đó cũng là việc khiến nàng phiền não nhất. Tô Thiếu Thành là thiếu gia tiêu chuẩn, tuấn lãng tiêu sái, lịch sự, là người Nhiệm Lan Lan ái mộ. Vấn đề là, Tô Thiếu Thành lại thích Viện Viện, mà Viện Viện lại đối xử với hắn như huynh trưởng, chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, nàng thậm chí còn ngầm biểu hiện nàng không có cảm giác với hắn, muốn hắn sớm tìm người khác để yêu thương, nhưng Tô Thiếu Thành nói chỉ cần nàng chưa thành thân, hắn vẫn có cơ hội, không muốn buông tha. Vì thế, Nhiệm Lan Lan luôn nhìn theo bóng dáng Tô Thiếu Thành, mà Tô Thiếu Thành lại chỉ nhìn Viện Viện, Viện Viện bị vây ở giữa hai người, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, lại không thể trở mặt với hắn, bởi vì hắn cũng không có làm sai cái gì, chỉ quá cố chấp thôi. Tuy rằng Nhiệm Lan Lan cũng không trách nàng, nhưng nàng thật sự không muốn thấy nhị tỷ vì chuyện này mà tổn thương, vì yêu mà buồn bã. Đương nhiên, chuyện này hai người kia cũng hiểu, đó cũng là nguyên nhân Nhiệm Đình Đình không muốn gả ra ngoài sớm, nàng không hy vọng hai muội muội vì Tô Thiếu Thành mà trở mặt. Nhận thấy không khí nặng nề, Nhiệm Vân Vân vội vàng đổi đề tài “Tiểu muội, nếu muội không muốn thành thân thì nhất định có chuyện gì muốn làm đúng không?”

Nghe vậy, hai trong mắt Viện Viện nhất thời lóe sáng như sao, nàng hưng phấn gật đầu “Đương nhiên!”

“Muội muốn làm gì!”

Đôi mắt Viện Viện lóe lên tia khao khát “Giang Nam” nàng lẩm bẩm nói “Muội muốn đến Giang Nam chơi.”

Nghe vậy, ba tỷ muội nhanh chóng ngồi dậy “Giang Nam?” Nhiệm Đình Đình kinh ngạc hỏi “Tại sao muội lại muốn tới Giang Nam?”

Viện Viện đang định nói thì Nhiệm Vân Vân liền chen vào “Muội biết, muội biết, muội biết! Hai năm trước lúc chúng ta đi dạo ngoài chợ, trong lúc vô ý nghe kể về Giang Nam có phong cảnh tuyệt đẹp, từ đó, tiểu muội liền mê mẩn muốn tới Giang Nam ngắm cảnh!”

Viện Viện cười tủm tỉm vuốt cằm “Muội nhất định phải tới Giang Nam chơi, không muốn nghĩ tới chuyện lập gia đình nữa.”

“Hả!” Nhiệm Đình Đình đảo cặp mắt trắng dã, đồng thời phanh một tiếng nằm xuống “Muội đang nằm mơ à!”

Nhiệm Lan Lan cũng nằm xuống “Đúng vậy! Tiểu muội, phụ thân cho chúng ta ra bên ngoài chơi đã là rất tốt rồi, Nhiệm gia chúng ta tuy có thể lực khá lớn, nhưng cũng không phải lớn nhất, cha tuyệt đối sẽ không để chúng ta tới đó.”

Viện Viện không thèm để ý “Ta sẽ chấp nhận sao?”

“Đúng vậy! Muội đi đi!” Nhiệm Vân Vân cười nhạt “Đảm bảo còn chưa ra đến cổng thành, đã bị Tam ca đã tha về rồi!”

Nhiệm Siêu là người truy tìm giới nhất ở đây, không có bất cứ chuyện gì, dù người hay vật, có thể thoát được sự lùng bắt của hắn. Viện Viện chép miệng, cũng nằm xuống.

“Dù sao muội cũng nhất định phải đến Giang Nam chơi, nếu không có chết cũng không gả!”

“Vậy không bằng muội gả đến Giang Nam đi, nói không chừng còn tốt hơn đây!” Nhiệm Vân Vân lẩm bẩm nói. Hai trong mắt Viện Viện lại là sáng ngời “Đừng rồi! Tại sao muội lại không nghĩ ra nhỉ?” Viện Viện như vừa trong mộng tỉnh lại bắt đầu tính toán “Gả đến Giang Nam, muội có thể thoải mái chơi rồi!” Thuận tiện thoát khỏi tên Tô Thiếu Thành lúc nào cũng bám lấy như keo da trâu kia, cũng khiến cho nhị tỷ với hắn sớm có kết quả. Ba vị tỷ tỷ rất ăn ý đồng thời cho nàng một cái nhìn xem thường “Thật sự không nói được muội!” Nhiệm Vân Vân ca thán “Chúng ta ở thành Bắc, sao có thể gả cho người trong thành đó chứ?”

“Đúng vậy! Những người chúng ta quen biết cũng chỉ là dân buôn bán, muội muốn gả, nhưng phụ thân sẽ gả muội cho những người đó sao?” Nhiệm Lan Lan phụ họa nói “Ta nghĩ, muội cũng không muốn đúng không?”

“Ồ đó không phải cũng có nhân sĩ giang hồ, bằng hữu võ lâm sao!” Viện Viện không phục nói. Nhiệm Đình Đình nhẹ bốp trán “Không có khả năng, cha đã nói qua với tỷ, cha có thể cho tự chúng ta quyết định gả cho ai, đây là cha đáp ứng mẹ, nhưng không thể ra khỏi phạm vi của Nhiệm Gia, cha hy vọng cho dù chúng ta đó gả ra ngoài, vẫn có thể bảo hộ chúng ta chu toàn.”

“Nhưng mà...”

“Đại tiểu thư, Đại tiểu thư...”

Xa xa truyền đến tiếng gọi đánh gãy phản bác của Viện Viện, bốn tỷ muội đồng thời đứng lên nhìn về phía Nhiệm Gia, chỉ thấy nha hoàn Hương Liên thờ hồng hộc chạy tới, miệng còn liên tục gọi ——

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, mau trở về! Lão gia tìm các người!”

Bốn vị tiểu thư cười cười trở về đại sảnh, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của phụ thân, tiếng cười liền ngừng hẳn, mọi người hồ nghi nhìn nhau không biết chuyện gì đã xảy ra, Nhiệm Đình Đình cẩn thận mở miệng hỏi “Phụ thân tìm chúng con có việc?”

Lão gia của Nhiệm gia bảo – Nhiệm Vân Tiêu nghiêm túc nhìn qua bốn cô con gái xinh đẹp của mình, khi nhìn đến Viện Viện, không tự chủ được dừng lại một chút, đảo mắt, rồi sau đó nhanh chóng dời đi, chỉ vì ông thấy Viện Viện hướng mình liếc mành chớp mắt, làm mặt quỷ. Nhiệm Tiêu Vân tựa hồ xẹt qua chút phức tạp sau đó lại ung dung nhìn ra chỗ khác, ngừng hai ba lần giống như muốn mở miệng, cuối cùng bất đắc dĩ hít một hơi tiếp tục bước đi.

Nhiệm Vân Vân lén lút đẩy Viện Viện, mỗi khi cha không nói, cuối cùng đều là Viện Viện bị đẩy ra để hỏi, không khỏi “Khách!” một tiếng, Viện Viện suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, không khỏi bất mãn trừng trừng ta một cái. Nhiệm Vân Vân lắc đầu, hất cằm chỉ Nhiệm Tiêu Vân về mặt nghiêm trọng, lại lấy ngón trỏ che miệng, ý bảo Viện Viện chớ có lên tiếng. Viện Viện chép chép miệng, nhưng vẫn thuận theo, nằng nhăm chán nhún vai, chuyển tay, bỗng nhiên lấy ra một quả lê bắt đầu “Tạp sát tạp sát”. Lại qua một hồi, Nhiệm Tiêu Vân rốt cục cũng quyết định đứng lại, lại một lần nữa nghiêm túc nhìn quét qua ba cô con gái——trừ bỏ Viện Viện đang mãi gặm lê, sau đó chậm rãi nói ra chuyện khiến ông khó xử “... Hẳn chẳng những bị tàn tật, trên mặt còn có một vết sẹo xấu xí...” Ông khẽ cắn môi, tiếp tục nói “Lại mù một con mắt, gãy một chân.”

Nghe nói đến đây, chúng tỷ muội hai mặt nhìn nhau, âm thầm hít thở, trừ Viện Viện vẫn đang ung dung ăn lê, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của mọi người “Còn chưa hết, Bù lão gia còn nói cho ta biết, hiền chất từ khi gặp chuyện không may, tính tình liền thay đổi lớn, từ một người nhã nhặn lịch sự, biến thành một kẻ hận đời, tính tình quái gở, lạnh lùng, chẳng những các tiểu thư con nhà danh môn, mà ngay cả con gái nhà nghèo, cho dù sinh lễ có nhiều cỡ nào, cũng không ai nguyện ý gả cho hắn.”

Nhiệm Tiêu Vân thở dài một tiếng, ba vị tiểu thư liền cúi đầu cụp mắt, Viện Viện ngẩng lên nhìn về mặt quái dị của các tỷ tỷ “Nếu thật sự không được, Bù lão gia cũng chỉ có thể chọn một nữ tử từ con nhà nghèo về làm con dâu, nhưng Bù gia dù sao cũng là thư hương thế gia (4), đã từng làm quan, cho dù đã từ quan, cũng vẫn là đại thương nhân nhất nhì ở Giang Nam, Bù lão gia thật sự không muốn thảm hại đến mức đó, cho nên mới khẩn cầu cha đem con gái gả cho nhà họ.”

(4) Thư hương thế gia: Dòng dõi nho học

Ba vị tiểu thư dò xét nhìn nhau, không để lại dấu vết bước ra sau một bước. Viện Viện nhún nhún vai, cảm thấy phụ thân có chuyện muốn nói, vì thế cũng theo lui xuống, vừa lui vừa tiếp tục ăn lê. Thấy thế, Nhiệm Tiêu Vân không khỏi lắc đầu than “Cha biết không nên miễn cưỡng các con, nhưng, Bù lão gia là ân nhân cứu mạng của cha, năm đó nếu không phải ông ấy làm tuần phủ thấy cha không giống kẻ tội ác tày trời, giống như có oan khuất, đem án của cha phúc thẩm lại, chỉ sợ cha năm đó đã oan uổng để cái đầu lại Trung Nguyên rồi.”

Ba vị tiểu thư đều tự cắn môi, cúi đầu yên lặng lui từng bước, mà Viện Viện tùy tay vung hạt, cũng lui theo từng bước “Không có Bù lão gia, sẽ không có cha ngày hôm nay, lại càng không có các con, cho nên, cha hy vọng các con có thể tự nguyện gả qua đó, thay cha báo ân.”

Bên ngoài gió thổi vù vù, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Nhiệm Tiêu Vân đảo mắt qua bốn cô con gái chờ đợi “Bù lão gia cam đoan, ông và Bù phu nhân nhất định sẽ đối xử tử tế với người nào gả qua đó.”

Ba vị tiểu thư rất ăn ý lui từng bước. Nhưng lúc này, Viện Viện không lui nữa. Cha nên dừng lại thôi! Nàng muốn đi, giống như đi chơi liền vội giơ tay lên quơ quơ “Con, con, con đi, con đi!”

Nhiệm Tiêu Vân cứng đờ, giống như không nghe thấy tiếp tục khuyên bảo ba cô con gái “Kỳ thật, chỉ cần các con nguyện ý, sau này, vẫn có thể cảm hóa hiền chất, các con...”

“Cha! Con nói con muốn đi!” Viện Viện kêu lên. Nhiệm Tiêu Vân vẫn mắt đét tai ngơ, như trước nhìn ba cô con gái “... Các con dù sao cũng là đại mỹ nhân ở đây, không có bất kỳ nam nhân nào sẽ không động tâm, sau đó...”

Viện Viện thấy Nhiệm Tiêu Vân căn bản không để ý tới nàng, bèn chui đến trước mặt Nhiệm Tiêu Vân ngăn tầm mắt của ông “Cha! Con nói con muốn đi!”

Nhiệm Tiêu Vân bước dài qua nàng “... Lấy kiên nhẫn cảm hóa hắn...”

Viện Viện lại chắn đến trước mặt ông “Cha! Con nói con...”

Nhiệm Tiêu Vân lại bước qua nàng “... Tuy rằng hắn xấu xí, nhưng cha đã dạy các con, nội hàm so với bên ngoài quan trọng hơn, cho nên...”

Viện Viện vẫn chưa từ bỏ ý định, hùng hực từng bước nhảy đến trước mặt Nhiệm Tiêu Vân, hai tay bắt lấy cánh tay ông, giữ chặt nói “Cha! Con nói con muốn gả cho hắn!”

Nhiệm Tiêu Vân rốt cục cũng đem tầm mắt chuyển qua trên mặt con gái nhỏ, ông nhìn một lúc lâu, lạnh lùng nói “Con không được!”

“Con không được?” Viện Viện trừng lớn mắt, chỉ tay vào mình, “Vậy cha còn gọi con đến để làm gì?”

Nhiệm Tiêu Vân bắt đắc dĩ đảo mắt, nhắc nhở nàng, “Cha hoàn toàn không gọi con, là chính con chạy tới xem nào nhiệt.”

“Con...” Viện Viện nhún mày cúi đầu nghĩ “Đứng nha! Hương Liên hình như chỉ kêu đại tỷ, nhị tỷ cùng tam tỷ, con... Vâng! Thật sự là đến xem nào nhiệt!”

“Nhớ được là tốt rồi.” Nhiệm Tiêu Vân nói, đẩy nàng sang một bên “Được rồi, ta vừa nói cái gì nhi... A! Được rồi, vừa mới nói...”

“Nhưng mà cha ——” Viện Viện lại chen vào giữa cha và tỷ tỷ “Vì sao con không được?” Nàng một bộ dáng không phục “Con không đủ xinh đẹp sao?”

Nhiệm Tiêu Vân thở dài một tiếng “Viện Viện! Con vừa rồi không nghe rõ sao? Cha muốn đi báo ân, không phải muốn báo thù!”

Phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười, sau đó biến mất, Viện Viện nhanh chóng quay đầu trừng mắt, lập tức lại quay qua Nhiệm Tiêu Vân “Con

biết! Cha phải báo ân! Nhưng vì sao con không thể đi giúp cha báo ân?"

"Vi sao à?" Nhiệm Tiêu Vân dường như rất kinh ngạc, nằng lại "dám" hỏi như vậy "Bởi vì con chỉ biết khiến trong nhà người ta gà bay chó sủa, nếu cha đem con gà qua, khẳng định sẽ bị người ta mắng là vong ân phụ nghĩa! Con đó! Con chỉ thích hợp gà cho khi thôi!"

Viện Viện cảm giác được ba tỷ tỷ sau lưng đang cười trộm, trong lòng lại bất mãn "Cha đó! Người ta là con gái của cha! Tại sao cha có thể hạ thấp con như vậy chứ!" Nàng không thèm hờn giận lắm lắm. Nhiệm Tiêu Vân nhún mày "Hạ thấp?" hừ hừ "Ta có sao? Một nữ hài tử cả ngày chỉ biết chạy loạn xung quanh, luôn đi tìm người đánh nhau! Bảo con ngoan ngoãn ở nhà, con lại bày trò khắp nơi, trong nhà còn người nào chưa bị con chinh qua chứ? Phải không? Nếu con đến đó..."

"Con sẽ không phá!" Viện Viện vội vàng cãi lại "Cầm, kỳ, thư, họa, nữ công gia chánh, con đều biết! Hơn nữa so với các tỷ ấy đều tốt hơn!" Nàng chỉ ngón tay về phía sau. "Đúng vậy! Đúng vậy! Muội thật sự so với chúng ta cái gì cũng hơn!" Nhiệm Đình Đình nhin không được đảo mắt, lời của nàng làm cho Viện Viện không tự giác cười đắc ý "Đặc biệt là tranh của muội ý..." Nhiệm Đình Đình lắc đầu "Muội vẽ bộ đáng phụ thân chảy nước miếng, ngủ gà ngủ gật rất sinh động!"

Lão nhị Nhiệm Lan Lan cười, cũng trêu chọc theo "Đúng, đúng, muội thêu chậu nhỏ với thùng phân cũng không khác nhau là mấy!"

Đến tận khi Nhiệm Tiêu Vân mặt đen xì, lão tam Nhiệm Vân Vân lại thêm mắm thêm muối vài câu "Còn có thơ muội làm, cái gì mà phụ thân mặt hắc hắc, mông lại hồng hồng, tình thiên phích lịch (5) vang, tiếng hô như sấm nổ..."

(5) tình thiên phích lịch: sét đánh giữa trời quang

Viện Viện ngây ngô cười, mà Nhiệm Tiêu Vân chỉ có thể vừa buồn cười, vừa tức giận lắc đầu "Kỳ cục, thật sự là kỳ cục! Như vậy, cha làm sao dám đem con gà ra ngoài?"

"Yên tâm đi! Cha!" Viện Viện làm nũng lay tay Nhiệm Tiêu Vân "Con qua đó, nhất định sẽ ngoan ngoãn! Cha cũng đừng quan tâm nhiều như vậy! Dù sao hiện tại cũng chỉ có con nguyện ý gà qua đó!"

Nghe vậy, Nhiệm Tiêu Vân không khỏi ngẩng đầu hướng ba nữ nhi nhìn lại, nhưng mà, ba tỷ muội nhún mày dò xét nhau vài lần, lại giống như có ý kiến khác, Viện Viện thấy tình thế không đúng cho lắm, trước khi Nhiệm Đình Đình mở miệng vội nói chen vào tiến hành "cải tạo tư tưởng". "Phụ thân! Đại tỷ đánh hôn với Khương gia, cha cũng không thể hủy hôn! Còn có Nhị tỷ" Nàng nói đến đây, còn hướng Nhiệm Lan Lan liếc mắt một cái "Tỷ ấy và Tô đại ca rất tốt, người cũng không muốn chia rẽ một đôi uyên ương đúng không? Về phần Tam tỷ..." Nàng nhún nhún vai "Tam tỷ yêu nhất cái đẹp, lại sĩ diện, cha kêu tỷ ấy gà cho một nam nhân bị hủy dung, con thấy tỷ ấy là thà rằng chết đi còn hơn!"

Nghe lời của nàng, vẻ mặt uể oải của Nhiệm Tiêu Vân càng ngày càng rõ ràng, cả buổi mới lắm lắm nói "Nhưng mà ta muốn báo ân, không phải muốn báo thù!"

Viện Viện trở mình xem thường "Được rồi! Được rồi! Con nhất định sẽ thật biết điều, sẽ không bướng bỉnh!"

Nhiệm Tiêu Vân nghiêng đầu nhìn nàng "Hừ! Thì ra con cũng biết mình bướng bỉnh!"

Khuôn mặt đẹp đẽ của Viện Viện nhăn lại "Nhàm chán!" Nàng thấp giọng lắm lắm. Nhiệm Tiêu Vân ngây người trong chốc lát, cuối cùng cũng bắt đầu chịu thua "Thôi được rồi, gà con qua đó! Nhưng mà ta phải viết một bức thư gửi cho Bùi lão gia trước, nếu lúc con gà qua đó thấy có gì không thích hợp, sẽ đưa con về nhà, tránh gây đại họa, nếu không....."

Còn chưa gà ra ngoài đã sợ bị hưu thư? Chuyện như thế này cũng chỉ có Nhiệm Tiêu Vân mới nghĩ được.

Vừa ra khỏi đại sảnh, ba tỷ tỷ đã dắt Viện Viện đi thẳng tới hậu viện, ở trong Thương Liên đình, Viện Viện bị vây lại một góc, ba tỷ tỷ đứng trước mặt nàng, hung hăng trừng mắt nhìn "Tại sao?"

"Là vì muốn tới Giang Nam chơi sao?"

"Tiểu muội, đối phương là người thế nào, cha cũng đã nói qua rồi, người như vậy muội cũng nguyện ý gà đi sao?"

Viện Viện nhún vai không nói, Nhiệm Đình Đình nhún cao mày nhìn nàng một lát, cuối cùng quyết định "Để ta gà qua!"

Viện Viện ngăn người, Nhiệm Lan Lan cũng nói tiếp "Không được, đại tỷ, tỷ đã đánh hôn, để muội gà đi!"

Viện Viện há miệng muốn kháng nghị, lại bị Nhiệm Vân Vân nói trước một bước "Không được, nhị tỷ cũng đã có người trong lòng rồi để muội gà đi!"

"Không được, không được, ta là đại tỷ, ta gà đi trước!"

"Muội xin tỷ, đại tỷ, Khương gia thì phải làm sao bây giờ?" Nhiệm Lan Lan nói "Bởi vậy mới nói muội gà đi là tốt nhất!"

Không cho Viện Viện bất cứ cơ hội cãi lại nào, ba tỷ muội cãi nhau loạn cả lên, Viện Viện nhàm chán nhìn các nàng ầm ỉ đến nửa ngày, giống như là có thể ầm ỉ không bao giờ dứt, rốt cuộc cũng không nhịn được hét lên một tiếng "Ngưng!"

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, sáu đạo ánh mắt tập trung bắn phá về phía nàng, Viện Viện bình thần ung dung nhận lấy sáu đạo ánh mắt này, thực khoa

trương hít một hơi."Được rồi! Được rồi! Nếu muội đem lý do muốn đến đó nói ra, mọi người sẽ không àm ỉ nữa chứ?"

Ba người liếc mắt dò xét một cái, Nhiễm Đình Đình nghĩ nói: "Muội thử nói xem."

Viện Viện bắt đầu đi nói "Được rồi! Muội có ba lý do, thứ nhất, thay cha báo ân..."

Nhiễm Đình Đình vừa nghe, đã vội nói: "Đó không phải..."

"Nghe muội nói trước đã!" Viện Viện không kiên nhẫn phát tay, đánh gãy lời của nàng. Nhiễm Đình Đình không nói nữa."Thứ hai..." Nhiễm Viện Viện nhún nhún vai."Đương nhiên là vì đến Giang Nam chơi!"

Tam tỷ muội đồng thời trở mặt xem thường, nhưng không gì "Thứ ba..." Viện Viện dừng lại, chậm rãi nhìn Nhiễm Lan Lan."Muội bị Tô đại ca cuốn lấy thực sự rất phiền, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có muội lập gia đình, mới có thể chặt đứt của ý niệm của hắn."

Nhiễm Lan Lan biến sắc."Tiểu muội, tại sao muội lại vì..."

"Nhị tỷ" Viện Viện nói "Muội thật sự thấy hắn rất phiền, thật sự chịu không nổi, không chỉ là bởi vì tỷ! Dù sao muội cũng tuyệt đối không có khả năng thích hắn, hơn nữa, cũng không có ai có thể chọn, không bằng gả đi trước, cắt đứt ý nghĩ xằng bậy của hắn, như vậy hắn mới sẽ không tiếp tục sa vào."

"Nhưng mà..." Nhiễm Đình Đình lo lắng cảm môi "Đối phương là một người như vậy..."

"Tỷ cũng nghe cha nói, không phải sao?" Viện Viện cãi lại "Cha nói hắn mẫn tuệ cơ trí, thông minh tuyệt đỉnh, vậy cũng đã đủ rồi, các tỷ cũng biết muội ghét nhất người ngu ngốc!"

"Tiểu muội..." Nhiễm Vân Vân muốn nói lại thôi "Hắn...dung nhan đã bị hủy, còn mù mắt, thọt chân... Được rồi! Cho dù muội không cần, nhưng là lời đồn đại..."

Viện Viện khẽ cười một tiếng "Tam tỷ, các tỷ đều rất hiểu muội, không phải sao? Muội không nhìn đáng vẻ bên ngoài, càng không nghe lời đồn đại, thậm chí là giấu cọt trước mặt..." Nàng bướng bỉnh chớp mắt "Nói thực ra, muội còn hy vọng càng nhiều càng tốt ấy! Bọn họ không sợ muội trả thù vậy thì cứ nói! Như vậy muội mới có lý do chơi đùa!"

"Trời ạ!" Nhiễm Đình Đình không khỏi biến sắc, cũng lâm bầm nói "Nghe muội nói như thế, ta lại càng không dám để cho muội qua đó, làm không tốt sẽ gặp tai vạ, để Bùi gia đem trả muội về, đến lúc đó muội sẽ..."

"Đại tỷ!" Viện Viện không khỏi thở dài "Muội sẽ cẩn thận! Sẽ không dễ dàng để người đuổi về như vậy đâu! Làm ơn đi! Đừng lo lắng như vậy được không? Muội chỉ là muốn chơi một chút thôi! Mà muội lại gặp phải tai họa sao? Không có đúng không? Các tỷ cũng biết muội sẽ không làm việc lỗ mãng!"

Ba tỷ muội trầm ngâm nửa khắc "Tiểu muội, đây chính chuyện là cả đời, muội lo lắng một chút đi!" Nhiễm Lan Lan vẫn nhin không được khuyên nhủ "Nếu đôi ý thì nói ra, chúng ta bàn bạc lại với cha."

Viện Viện cười khẽ "Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau lớn lên, mọi người cũng biết tính của muội, xin hỏi các vị tỷ tỷ, Viện Viện làm việc có từng đổi ý?"

Ba tỷ muội đồng thời hé miệng, lại không ai nói ra, bởi vì đáp án là —— không có!

Viện Viện vừa lòng cười "Không có phải không? Muội có nguyên nhân, hơn nữa không hối hận, các tỷ còn có lý do gì để phản đối?"

Ba tỷ muội trầm mặc "Không có là được rồi!"

Viện Viện nói, một tay quàng ở vai đại tỷ, một tay kia ôm Nhị tỷ, còn quay đầu lại thét to với Tam tỷ "Đi! Đi! Giúp muội chuẩn bị đồ cưới!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mật Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Động phòng

Edit: Nhật Nguyệt nhi

Beta: Dực

Hoa quán thập lý.

Dạ thị thiên đăng.

Ngoại thương vân tập.

Phú giáp thiên hạ. (1)

(1) Không dám dịch thơ, nhưng câu này này đại ý là nơi giao thương tập nập giàu có....

Lâm viên ở Dương Châu là trấn nằm trong lưu vực Sông Hoài (2), là thị trấn đẹp nhất ở đây, buôn bán phồn vinh, cửa hàng nối tiếp nhau san sát, là nơi từ quan nhân tới người dân tiêu tiền nhiều nhất. Bên trong Dương Châu đa số các thương nhân đều có thói quen ngủ ngày, ngày nào cũng vậy, sáng sớm ngủ, chạng vạng mới tỉnh, sau đó thấp đèn nói chuyện gia đình, ăn uống hưởng lạc, thường thường suốt đêm, lại ngủ suốt ngày; tùy theo thời tiết bốn mùa trong năm, cư dân Dương Châu đều cử hành các loại hoạt động. Một ngày này, ba tháng Thanh Minh vừa qua không lâu, trong tiếng chiêng tiếng trống, đại phú thương nhất nhì trong thành Giang Nam - Bùi Trọng Hồ cưới thê tử cho con trai là Bùi Dật Phàm. Nhưng vì Bùi Dật Phàm kiên trì, Bùi gia vẫn chưa mở tiệc thiết khách, chỉ là mời mấy người thân thiết tới uống rượu mừng mà thôi, thậm chí mọi người ở Dương Châu chỉ biết là Bùi Dật Phàm cưới thê tử, nhưng không biết rốt cuộc là cưới con gái nhà ai, mọi người đoán là cưới một cô con gái nhà nghèo. Ngay cả bá thiên địa, Bùi Dật Phàm cũng không muốn bước ra khỏi Hàn Nguyệt Uyển một bước, phu thê Bùi Trọng Hồ đành phải tổ chức ở trong đại sảnh của Hàn Nguyệt uyển, để Bùi An xướng lễ, để đôi phu thê mới cưới quỳ lạy thành thân, lúc sau, tân nương bị dẫn vào trong một phòng ở lầu hai, theo lễ nghi, tân lang nên tới đại sảnh tiếp rượu mọi người. Nhưng "nên", cũng không có nghĩa là nhất định, làm tân nương ở tân phòng đối bụng đến mức da bụng dán da lưng, hấn lại đứng trong thư phòng dưới lầu nhìn trăng thờ dài. Hấn không biết tân nương từ vì sao lại tự nguyện đến đây?

(2) Sông Hoài là con sông lớn thứ ba ở Trung Quốc sau Dương Tử và Hoàng Hà. Sông Hoài dài 1.078 km với lưu vực rộng 187 ngàn km vuông. Giống như hai con sông lớn kể trên, sông Hoài về cơ bản chảy theo hướng tây-đông và nằm gần giữa khoảng cách của hai con sông này. Tuy nhiên, do nó không trực tiếp đổ ra biển nên nó nổi tiếng là dễ gây ngập lụt.

Nàng là thiên kim của một phú hào, nghe nói là tuyệt sắc mỹ nhân ở nơi đó, năm nay chỉ mới mười bảy tuổi, nàng tại sao lại nguyện ý gả cho một người xa lạ thêm vào đó lại còn bị tàn phế chứ? Nàng không sợ bị chê cười, bị mỉa mai, bị hấn liên lụy cả đời sao?

Hấn trừ việc không biết suy nghĩ của nàng, càng sợ thấy ánh mắt chán ghét của người khác nhìn hấn!

Bất kỳ nữ nhân nào thấy hấn đều kinh hãi chán ghét, không ai nguyện ý nhìn mặt hấn, trừ mẫu thân của hấn, ở trong mắt bà, hấn vĩnh viễn là đứa con tuần mỹ tiêu sái trước kia. Nhưng hấn không phải, ít nhất hiện tại không phải!

Bởi vì, hấn sợ tân nương từ vừa thấy hấn sẽ thét chói tai té xỉu, đến lúc đó, hấn làm sao có thể cùng nàng tiến hành "động phòng", vì cha mẹ sinh tôn từ đây?

Hoặc là, hấn có thể tắt nến trước? Dưới tình huống không thấy nhau, có lẽ nàng có thể tiếp nhận hấn...

Xa xa truyền đến tiếng báo canh hai, thư đồng Bùi An ở bên cạnh, thật cẩn thận dò xét hấn liếc mắt một cái "Canh hai, thiếu gia." Hấn nhỏ giọng thúc giục. Bùi Dật Phàm than nhẹ, biết mình không thể tiếp tục kéo dài thời gian, vì cha mẹ, hấn miễn cưỡng cưới thê tử, hiện tại, vì cha mẹ, hấn đành phải lại một lần nữa khiến cho mình rơi vào trong nỗi đau xót xa!

Đưa tay gỡ mặt nạ xuống, hấn ra khỏi thư phòng, đồng thời cũng cười tự giễu. Nếu nhất định dọa tới nàng, hãy để cho nàng bị dọa một lần đi!

Chết tiệt! Tại sao hấn còn không mau đến? Nàng thật sự chết đói đến nơi rồi!

Viện Viện dường như nhin không được nghĩ muốn tự xóc hông cân (3) lên đi ăn một chút, nhưng tay mới đụng tới hông cân, giọng nói đáng ghét kia của phụ thân lại nhảy vào trong đầu nàng "Viện Viện! Con cần phải nhớ kỹ! Là một tức phụ (4), phải tuân thủ quy củ của người ta, không thể giống như ở nhà bình thường có thể tùy tiện làm cái gì mình thích, ngàn vạn lần không thể để bị hừ, làm mất mặt mũi của Nhiễm gia, nếu không, mẫu thân con chết cũng không thể nhắm mắt!"

(3) hông cân: khăn đỏ dành cho tân nương

(4) tức phụ: vợ

Nghĩ đến đây, nàng chán nản bỏ tay xuống. Phụ thân chết tiệt, Bùi Dật Phàm chết tiệt! Vì sao lại không nghĩ cho nàng một chút vậy? Cả ngày không ăn không uống cũng sắp đói chết, nàng nên làm thế nào với cái quy củ quái gở này đây?

Cái bụng rất biết phối hợp với oán thán trong lòng nàng, cũng kêu lên một hồi! Nàng thực sự không thể nhịn được nữa rồi! Đột nhiên nhảy dựng lên, cẩn thận từng ly từng tí tới mép bàn, tháo khăn trùm đầu, liền thấy một bàn sùi cảo, đang định cầm một miếng lên ăn lót dạ, liền nghe thấy tiếng cửa bị mở ra. Cả người nàng nhất thời cứng đờ, không biết nên lập tức lên giường làm tân nương e lệ hay ngồi xuống ăn xong rồi tỉnh?

Chết tiệt! Sớm không tới muộn không tới, có tình, tới lúc này!

Nàng rủa thầm quyết định tiếp tục "dùng hình" ở chỗ này, dù sao lát nữa cũng tới đây ăn uống mà. Một khắc sau khi tiếng đóng cửa vang lên, bằng cảm giác, nàng biết có người tới, có lẽ là tân lang, cũng chính là vị phu quân của nàng, đến bên người nàng, nàng cúi thấp đầu, nhìn thấy một đôi giày dùng trước mặt nàng, nhưng một hồi lâu lại không hề nhúc nhích. Tính nhẫn nại của nàng cuối cùng cũng dùng hết, nàng nhin không được nững nịu kêu lên: "Này! Làm ơn nhanh một chút được không? Ta sắp chết đói rồi!"

Tân lang tựa hồ ngây ra một lúc, lặp lại lời nàng "Nhanh một chút?"

"Đúng! Nhanh vén hồng cân lên đi! Ta không thể tự vén được!" Viện Viện không kiên nhẫn nói. Đối phương "Nga!" một tiếng, lại chần chờ một lúc lâu, mới chậm rãi vén hồng cân lên. Sau khi khăn được vén lên, Viện Viện theo bản năng nhìn phía trước, nàng dù sao cũng phải biết rõ hình dáng vị phu quân của mình, đúng không?

Đập vào mắt nàng là một nam nhân tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, thật sự là tuấn tú cực kỳ. Đáng tiếc chỉ có má phải, má trái của hắn...chậc... không quá thuận mắt...Ừm! Trên thực tế, nên nói là rất xấu!

Chỉ thấy một vết sẹo dài từ giữa má trái của hắn kéo xuống, chuẩn xác chia má trái của hắn làm hai nửa, cũng khiến con mắt trái bị hủy. con mắt trái của hắn khiến má trái của hắn càng thêm quý giá. Trừ bỏ vết sẹo đáng sợ này, còn có một vết sẹo khác ngắn hơn một chút nhưng lại song song với vết sẹo đáng sợ kia, cách nhau hai ba phân. Nhìn má trái của hắn chỉ có thể cảm thấy nó thật xấu xí, nhưng ở bên má phải nhìn hắn thật tuấn tú. Có thể rõ ràng nhận thấy được hắn khăn trương đề phòng cùng giả vờ lạnh lùng, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, bởi vì một khắc kia Bùi Dật Phàm nhìn thấy thê tử, liền cảm thấy rung động, trên mặt ngoài vẻ mặt kinh điển, không còn gì khác. Trời ạ! Nàng thật đẹp! Hắn vẫn nghĩ cho dù thế nào cũng không thể so với Tuyết, nhưng hôm nay mới biết mình sai hoàn toàn. Hồng cân trên mũi phượng rủ xuống hai má của nàng, thoát nhìn tuổi không quá mười bảy, mười tám, một đôi mắt to long lanh nước đang khẽ buồn xuống, cái mũi nhỏ thẳng tắp, môi anh đào đỏ tươi ướt át, da thịt nõn nà, không tái nhợt giống nữ tử Trung Nguyên bình thường, ngược lại lại có một chút sắc hồng như đánh phấn. Mày nhân trên đời khiến người ta mê đắm, tiêu thê tử trước mặt hắn, chẳng những mang nét đẹp trong sáng, lại giống như lửa, chỉ cần liếc nhìn nàng một cái, liền có thể khiến cho người ta cả đời khó quên, chỉ cần nàng liếc mắt một cái, có thể làm người ta như mê như say, tâm thần lay động, thậm chí còn cốt thực hồn tiêu (5), đôi mắt đẹp vừa chuyển, linh hồn cũng đều có thể bị nàng câu dẫn. Hắn trong khoảng thời gian ngắn đã quên thân thể thương tật của mình, chỉ có thể thất thần ngơ ngác nhìn nàng. Viện Viện đã sớm quen việc người ta si mê nhìn bộ dáng của nàng, không thêm đề ý nhún nhún vai, đồng thời nhanh chóng tự gỡ mũi phượng xuống, thoải mái thở một hơi, lúc này mới cười với hắn một cái nụ cười ngọt ngào "Ta là Viện Viện, người gọi ta như vậy là được, đừng cái gì mà nương tử, phu nhân, ta không thích!"

(5) cốt thực hồn tiêu: người con nhưng hồn đã bay (lên chín tầng mây :v)

Nàng nói xong, còn thuận tay đem mũi phượng tùy ý ném lên bàn trang điểm "Mỗi lần nghe đại ca của ta gọi đại tẩu như vậy, cả người ta liền nổi da gà." Dứt lời, lập tức giống như nhớ tới cái gì "A!" một tiếng, sau đó vội xoay người sang chỗ khác rót rượu. Bùi Dật Phàm rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng xây lại phòng bị mà lúc này không cần thận phá vỡ, cũng đề phòng xấu hổ xuống, âm thầm kinh ngạc nhìn Viện Viện vì sao không kêu thất thanh sợ hãi hay trên mặt lộ vẻ căm hận, hoặc là tránh lui ba thước, sau đó té xỉu và vân vân? Thậm chí ngay cả thân là tân nương tử thẹn thùng cũng đều không có, ngược lại bình thản ung dung cho hắn một nụ cười mang theo sự bướng bỉnh?

Nàng không nhìn thấy mặt của hắn sao? Hay là không thấy rõ?

Đang lúc nghi hoặc, Viện Viện đột nhiên xoay người lại, thật vui vẻ đưa cho hắn một chén rượu "Đây! Hi bà nói, cái này gọi là rượu giao bôi." Nói xong nàng uống một hơi cạn sạch, chột nhứt mày "Chà, rượu này hơi nhạt! Giống như nước vậy! Ta còn muốn chúng ta cùng uống cho đã! Cái này..." Nàng nhìn chén rượu nhỏ trong tay "Thật nhỏ mọn, ngay cả con kiến cũng không thể chết đuối trong này!"

Không phải chứ? Nàng là một nữ tử quý (6) sao? Bùi Dật Phàm không tự giác lại há to miệng. Ánh mắt vừa chuyển, Viện Viện lại cúi môi nhỏ nhắn, thúc giục nói "Này! Uống nhanh lên đi!"

(6) nữ tử quý: con quý rượu

Bùi Dật Phàm "A!" một tiếng, vội uống xong rượu, Viện Viện lúc này mới vừa lòng cười cười, sau đó lại nhẹ nhàng mà nhún mày tầm ngăm "Ừm! Được rồi, rượu giao bôi uống rồi, sau đó là cái gì... À! Đúng rồi!"

Nàng nói thầm xong xoay người sang chỗ khác, chỉ chốc lát sau lại xoay người lại, hai tay còn cầm một viên bánh sủi cảo, mà tay phải cầm bánh sủi cảo ngay tại lúc Bùi Dật Phàm bất ngờ không kịp đề phòng cứng rắn nhét vào trong miệng của hắn, tay trái bỏ vào trong miệng mình, thuận tiện thân bí hề hề nói "Nghe nói đây là bán sinh bất thực (7)!"

(7) bán sinh bất thực: nửa đời không thành (không biết là có ý gì đây :))

Trước khi Bùi Dật Phàm ăn xong bánh sủi cảo, Viện Viện lại liên tiếp hướng miệng hắn cứng rắn nhét vào một trái táo đỏ, một trái nhả cựa một muỗng canh hạt sen đậu phộng, suýt nữa giết chết hắn, còn nàng lại ăn đến là vui vẻ "Ừm! Ừm! Ăn ngon, ngon hơn những đồ ăn của chúng ta... Ừm! Ừm! Quy củ đều xong, hiện tại ta có thể ăn thoải mái rồi đúng không?"

Mất thấy nàng không chút khách khí ngồi xuống ăn, Bùi Dật Phàm lại ngây ngẩn cả người. Rốt cuộc hắn là tân lang, hay là nàng là tân lang?

"Sao thế? Người còn đứng đó làm gì? Người không đói bụng sao? Nếu đói bụng thì mau ăn, nếu không bị ta ăn sạch rồi cũng đừng oán giận!"

Ách... Xem ra, nàng mới giống tân lang!

Hắn vừa mới chần chờ ngồi xuống, bất trước mặt liền rơi xuống một khối bông tuyết hạt sen "Ừm! Cái đó ăn rất ngon, người thử xem!"

Hắn yên lặng cắn một miếng, yên lặng nhai nuốt, nhìn thấy nàng đã ăn hết mười miếng, hắn lại cắn một miếng, nàng lại ăn thêm mười miếng, chờ hắn ăn xong khối hạt sen, nàng đã sớm giống như gió cuốn mây tan đem bàn điểm tâm ăn sạch hết!

Xem nàng thỏa mãn thở dài ra một hơi, hắn yên lặng chăm cho nàng một chén rượu, chỉ thấy nàng lại là ngửa đầu cạn sạch "Trời ạ! Cuối cùng ta cũng

sống lại!" Nàng thở dài "Ngươi không biết đâu! Từ ngày hôm qua, các tỷ tỷ không cho ta ăn gì! Nói thành thân nếu ăn đồ này nợ, hôm nay sẽ không tốt..." Nàng cười nhạt hừ một tiếng "Gặp quý mới không tốt! Bị đói chết, đó mới thật sự là khổ coi!"

Nói xong, nàng hai tay chống ở trên cằm, đôi mắt đen to bắt đầu ở trên mặt hần tò mò nhìn ngắm, Bùi Dật Phàm giận tái mặt, nghiêng đầu đi. "Này! Ngươi..."

Nàng tốt nhất không nên hỏi mặt hần tại sao lại bị thương! Bùi Dật Phàm cắn răng thầm nghĩ "Ngươi là Bùi Dật Phàm phải không? Về sau ta nên gọi ngươi là gì? Phu quân sao? Hay là tướng công? Tỷ tỷ ta nói nam nhân đều thích gọi như vậy, nhưng mà..." Nói xong, nàng giả làm mặt quý "Thật kỳ quái! Ta có thể gọi tên của ngươi không?"

Hần kinh ngạc trừng mắt nhìn, một hồi lâu sau mới trả lời "Tùy nàng."

Viện Viện cười vui vẻ, tiếp theo, đôi mắt to chậm rãi xoay đảo một vòng. Nàng tốt nhất không nên hỏi chân của hần tại sao lại tàn phế! Bùi Dật Phàm lại thầm nghĩ "Ta nói Dật Phàm tướng công, ta..." Viện Viện lại đưa ánh mắt quay về trên mặt hần, còn mang điểm ngưng ngượng "Mẹ ta đã sớm đã qua đời, cho nên rất nhiều việc ta đều không rõ lắm, cái kia..."

Nàng cười hắc hắc "Các tỷ tỷ có dạy ta sáng sớm ngày mai ta nên... Ách, thỉnh an cha mẹ chồng, nhưng mà..." Nàng lại cười ha ha hai tiếng "Cha nói ta tay chân vụng về, ta sợ làm sai cái gì mà chính mình không biết, bởi vậy..."

Nàng đột nhiên toát ra thần tình nọt tươi cười "Nếu ngươi thấy tiện... hắc hắc, ngày mai có thể theo giúp ta thỉnh an cha mẹ chồng không? Nếu ta làm sai cái gì, ngươi nhắc nhở ta một chút, được không?"

Bùi Dật Phàm mở lớn mắt nhìn nàng một lúc lâu, chẳng biết tại sao, trong lòng một cổ tức giận bắt đầu dâng lên, càng ngày càng mãnh liệt. Bùi Dật Phàm rốt cục nhịn không được quát "Chẳng lẽ ngươi không thấy sao?"

Về tươi cười của Viện Viện phút chốc biến mất, chỉ còn biểu tình ngạc nhiên "Nhìn thấy? Nhìn thấy cái gì?" Nàng hoang mang hỏi. Bùi Dật Phàm cắn môi dưới, hung ác, gờ tay chỉ lên vết sẹo trên mặt "Đây! Ngươi không có nhìn thấy cái này sao?"

Hần tình nguyện để nàng thét chói tai, té xỉu, lại chịu không nổi nàng "bỏ qua" như vậy, càng không cần nàng thương hại! Gặp quý, hần cũng không tin, nàng đẹp như vậy, thực sự sẽ không thèm để ý đến vị phu quân xấu xí này sao?

"Cái đó!" Viện Viện trở mặt xem thường "Làm ơn đi, ta cũng không phải người mù, đương nhiên đã sớm nhìn thấy rồi!"

Bùi Dật Phàm gạt mạnh đầu "Được, vậy nàng nói thật đi, nàng không thấy nó kinh khủng sao?"

"Kinh khủng? Như vậy mà gọi là kinh khủng á?" Viện Viện cười nhạt "Nói cho ngươi biết, sẹo của ngươi còn thẳng, vết sẹo của đường ca ngươi..." Nói xong, nàng lấy ngón trỏ kéo từ bên tai phải mình xuống phía dưới. "Giống như là một con rết ở trên mặt! Còn có! Đại biểu tẩu trong một lần hoả hoạn bị thương, khuôn mặt bị hủy một nửa, tóc còn lại không đến một phần ba, đại biểu ca không phải vẫn thích tỷ ấy sao? Mà ngươi cùng lắm cũng chỉ là hai cái sẹo mà thôi, lại bị cho là cái gì?"

"Ta còn mù một con mắt." Bùi Dật Phàm cả giận nói "Ngươi còn có một con mắt!" Viện Viện phản bác "So với ngươi, đại biểu tẩu đã mù rồi!"

Bùi Dật Phàm không nói được gì, lập tức nhảy dựng lên, cổ ý đi hai bước "Còn có chân ta..."

"Nhị ca bị chặt đứt một cánh tay" Viện Viện miễn cưỡng châm cho mình một chén rượu "Bà vai chặt bị đứt, huynh ấy vì trúng độc châm, cho nên bắt đắc dĩ, đành phải chém đứt cánh tay của mình!"

Bùi Dật Phàm không tự giác hít một hơi khí lạnh, cả người kinh sợ "Sau đó thì thế nào?"

Viện Viện uống rượu. "Thì là từ dùng kiếm tay phải, chuyển sang dùng kiếm tay trái thôi! Huynh ấy còn không phải vẫn sinh long hoạt hổ (8) chạy loạn khắp nơi sao?"

(8) sinh long đoạt hổ: bằng với câu "khỏe như vâm"

Nàng giương mắt chăm chú nhìn phu quân của mình, vẻ mặt thoải mái nghịch ngợm dĩ nhiên biến mất vô tung, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc "Cha sớm nói, sau khi ngươi bị thương liền thay đổi thành một người khác, ta không hiểu, bề ngoài nam nhân thực sự quan trọng như vậy sao? Ta nghĩ chỉ có nữ nhân mới có thể có lòng dạ hẹp hòi như thế! Mù một con mắt thì sao? Ngươi vẫn còn thấy được! Chân gãy thì gãy thôi! Cũng không phải không thể đi."

Nàng xoa xoa huyệt thái dương, "Quan trọng là ...trong đầu, còn có..." Nàng dõng xuống, chỉ ngực "Trái tim của ngươi, đây mới là quan trọng nhất. Cha nói ngươi trời sinh vô cùng thông minh, đây là một trong những lý do ta nguyện ý lấy ngươi, bề ngoài của ngươi như thế nào, ta căn bản không thèm để ý, hiểu chưa?"

Bùi Dật Phàm hơi run rẩy, lại vẫn mạnh miệng nói "Chờ nàng bị cười nhạo châm biếm, nàng sẽ không nghĩ như vậy."

Viện Viện nhún nhún vai "Chuyện sau này để sau hãy nói! Hiện tại... Vẫn nên bàn chuyện trước mắt quan trọng hơn đi."

Chuyện trước mắt? Bùi Dật Phàm không khỏi híp mắt "Chuyện gì?"

Hắn chỉ biết, không có một nữ nhân nào nguyện ý cùng người xấu xí ngủ cùng một chỗ, chuẩn bị không tốt, nói không chừng nửa đêm khi tỉnh lại sẽ bị hù chết!

Viện Viện thực không khách khí cho hắn một ánh mắt xem thường, sáng giọng "Cái chuyện sáng sớm ngày mai đó! Ngươi, rốt cuộc giúp ta hay không?"

"À... Không cần." Bùi Dật Phàm chậm rãi nói "Mẹ ta nói không cần, các trưởng bối họ sẽ tiếp đón, cũng sẽ không để người khác đến quấy rầy chúng ta, chỉ bảo chúng ta ở Hàn Nguyệt lâu im lặng vượt qua tân hôn, không phải đi ra ngoài..." Hắn tự giấu bừa môi "chúc thêm phiền hà."

Hắn biết tâm tư mẫu thân là sợ tân nương sẽ chịu không nổi ánh mắt của người ngoài mà chạy về nhà mẹ đẻ, cho nên, bảo bọn họ ở chỗ này bởi đường tình cảm, hắn cũng không dám có ý nghĩ này, chỉ cần tân nương từ không sợ hắn, không ghét hắn, hắn cũng rất thỏa mãn rồi!

Hai mắt Viện Viện đột nhiên sáng ngời "Thật sao? Thật tốt quá!"

Xem đi! Nói nhiều như vậy, kết quả nàng cũng là không muốn cùng hắn ở nơi người ta nhìn thấy. Bùi Dật Phàm mặt không chút thay đổi ngồi xuống, cũng châm cho mình một chén rượu. Viện Viện căn bản không chú ý tới sắc mặt của hắn, hãy còn cười mở cái miệng nhỏ nhắn "Thật sự là quá tuyệt vời, nếu không phải làm những lễ nghi kia, ta đây là có thể tự do tự tại chuồn êm đi ra ngoài chơi nha!" Nàng dùng tay nhỏ bé kéo kéo ống tay áo Bùi Dật Phàm "Này! Dật Phàm tướng công, ngươi phải phụ trách mang ta đi ra ngoài chơi đã nha!"

"Phù!" Một tiếng, rượu vừa nuốt vào lập tức phun ra, Viện Viện nhanh như chớp bỏ tay ra, nhưng vẫn bị vài giọt rượu phun đến, nàng nhú mày quệt miệng nhìn làn váy trắng mất "Sao vậy! Uống rượu cũng bị sặc sao? Tầm lượng của ngươi không phải kém như vậy chứ?"

Bùi Dật Phàm khụ khụ nửa ngày mới ngừng, lập tức không dám tin hỏi "Nàng...nàng muốn ta đưa nàng đi ra ngoài chơi?"

"Đương nhiên!" Viện Viện nâng mắt gắt đầu "Dương Châu là địa bàn của ngươi! Tất nhiên là ngươi phải mang ta đi rồi!" Nàng nói xong, lại nhìn làn váy bị rượu phun ướt "Đại tỷ cũng đã cảnh cáo ta, nơi này không giống chỗ chúng ta, không thịnh hành việc nữ hài một mình chạy loạn khắp nơi, ở đây phải có người đi cùng mới được!"

Bùi Dật Phàm khó hiểu trừng nàng, "Nàng không muốn cùng ta ở trong phủ gặp mặt thân hữu, lại muốn ta cùng nàng đi ra ngoài chơi?"

"Cái đó không giống!"

Viện Viện nói xong, bắt đầu coi giá y (9), lộ ra y phục bên trong, càng làm cho đường con đẹp vô hạn hiện hiện tại trước mắt Bùi Dật Phàm. Ánh mắt Bùi Dật Phàm đột nhiên tối sầm, bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, trong phòng giống như có một cái bếp lửa. Viện Viện bỏ tháo trâm cài đầu, tóc đen như mực tùy ý chảy xuống "Ngươi không biết, ở nhà, cha và đại tỷ nói rất nhiều đạo lý! Cái gì mà nhà giàu người ta trọng quy củ, nói chuyện cũng phải cẩn thận đừng để đắc tội với người khác, ngay cả đi đường cũng phải nhẹ nhàng, trời ạ..." Nàng chịu không nổi lại trở mặt xem thường "Không bằng bảo ta chết đi!"

(9) giá y: áo cưới

Bùi Dật Phàm rót một chén rượu khác, cố gắng bình ổn hô hấp, nhìn nàng ngồi bên mép giường, cời gảy theo, tóc trắng, ngón chân trắng trẻo đáng yêu "Nhưng ở đây không giống thế! Không có trường bối, không có quy củ trói buộc, ta thích cười như thế nào, nháo như thế nào đều không sao cả, lại nói, đến Giang Nam là tâm nguyện lớn nhất của ta, mà ngươi là phu quân của ta, tất nhiên là ngươi phải phụ trách hoàn thành nguyện vọng của ta!"

Bùi Dật Phàm phút chốc nhắm mắt lại, cắn chặt răng "Ta đã lâu không có xuất môn."

Viện Viện gập hai chân, dùng hai tay ôm lấy, chống cằm lên đầu gối, liếc xéo hắn "Vậy càng phải đi ra ngoài chơi một chút!"

Bùi Dật Phàm trợn mắt giận nhìn nàng "T không muốn xuất môn!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Viện Viện nghiêng đầu sang một bên đánh giá hắn, sau đó nhún nhún vai, quyết định từ từ, nàng cũng không thể ngày tân hôn đầu tiên lại trở phu quân, ra oai phủ đầu được, đúng không? Thôi thì hai ngày nửa đêm đầu hắn xuống làm cầu đá cũng được!

"Vậy mấy ngày nữa rồi nói sau!" Nói xong, nàng lười biếng nằm xuống "Được rồi, ăn uống no đủ, nên ngủ thôi!" Dứt lời, cả người đã chui vào ổ chăn, lẳng lặng nhắm mắt lại, tự tại giống như ở nhà mình. Đột nhiên, Bùi Dật Phàm phát giác bản thân tự nhiên lại không biết làm gì cho phải, tân nương từ căn bản không giống như lễ thường làm hắn để ý rất nhiều, còn có chút chân tay luống cuống. Thì ra, cái mặt nạ được chuẩn bị tốt, hoàn toàn vô dụng, hắn vất vả suy nghĩ hơn nửa đêm các loại khả năng phát sinh, để tìm cách ứng phó với tình huống, nhưng ngàn tính vạn đoán, lại cũng không lường trước được tình huống này. Nữ nhân phương Bắc đều hào sảng như vậy sao? Nữ nhân giang hồ là không câu nệ tiểu tiết như thế sao?

Nghe cha nói nàng còn có thể biết võ công, có lẽ là ý vào có công phu, cho nên, không lo lắng trượng phu làm người ta chán ghét như hắn sẽ khi dễ nàng, nói không chừng, ngay cả đầu giường nàng cũng không cho đến gần, sẽ "tự động" phi đi ra bên ngoài ao hoa sen tắm rửa! Hoặc là... Đem chân còn lại của hắn bẻ gãy luôn?

"A! Đúng rồi!"

Viện Viện đột nhiên lại ngồi dậy, khiến cho Bùi Dật Phàm đang rơi vào đủ loại ảo tưởng giật mình tỉnh dậy, cho là mình sẽ bị ném ra ngoài "Dật Phàm tướng công, ta nghĩ, cảnh cáo ngươi trước một chút..."

Đến đây! Bùi Dật Phàm không tự giác giật tái mặt, khóe miệng còn dật ra một nụ cười lạnh

"Bình thường ta rất thích ôm gối ngủ, đại tỷ còn làm riêng một cái gối ôm đặc biệt cho ta." Viện Viện ngượng ngùng gãi đầu "Nhưng mà, cha nói ta đã lập gia đình, còn muốn ôm một cái gối ngủ lớn như vậy, thật sự rất dọa người, cho nên không cho ta mang đến."

Nàng ngây thơ cười "Bởi vậy, nếu người nửa đêm tỉnh lại, phát hiện tự nhiên bị ta ôm không buông tay, ngàn vạn lần đừng bị dọa, đó là... hắc hắc! thói quen xấu của ta."

Bùi Dật Phàm lại một lần nữa ngạc nhiên đến choáng váng, thật sự không biết nên trả lời như thế nào mới tốt!

Cha mẹ thay hẳn cưới vợ, cơ bản là vì nói dối tông đường, nhưng mà, Bùi Dật Phàm thấy sau khi cưới nương tử, cũng không nghĩ muốn... hồng, là không dám đụng vào nàng. Ông trời ạ! Nàng đẹp tuyệt trần như vậy? Thanh lệ như vậy, mà hắn là một phế nhân mất quý, hắn có tư cách gì chạm vào nàng cho nên, Bùi Dật Phàm tự biết xấu hổ, đợi cho Viện Viện ngủ say, mới lén lút leo trên giường, không muốn đánh thức nàng, nhưng mà..

Trời ạ! Tư thế ngủ của nàng quả thật quá hồng rồi!

Viện Viện giống như bạch tuộc leo lên trên người hắn, Bùi Dật Phàm không khỏi thầm kêu rên trong lòng. Hắn không phải người chết, cũng không phải Liễu Hạ Huệ (10), lại càng không là phải vô năng, hắn thương tàn là ở mắt, chân trái, mà không phải nửa người dưới, hắn làm sao chịu nổi lửa nóng hấp dẫn như thế đây?

(10) Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Thân thể mềm mại liền như vậy dính trên người hắn, từng đợt từng đợt mùi thơm xức nữ làm thần chí hắn dần trở nên hỗn loạn, hắn nhanh chóng bắt lấy một tia lý trí cuối cùng, đem hết toàn lực vận dụng "bạch tuộc trào" của nàng, nhưng mà, hắn đã quên bạch tuộc trào chỉ biết càng quấn càng chặt, căn bản không có khả năng thả ra. Ở một khắc kia, hắn mới hiểu vì sao nàng lại nói hắn đừng để bị dọa!

Cuối cùng, hắn cũng không giẫy dụa nữa, cắn chặt răng, nắm chặt hai nắm đấm, kháng cự sự hấp dẫn, nhưng sau một lúc lâu, hắn thật sự chịu không nổi nữa!

Chết tiệt! Đây là nàng tự tìm đến!

Hắn nhỏ giọng mắng, dục vọng chiến thắng lý trí, hai tay bắt đầu vội vàng lướt trên thân thể mềm mại của nàng thăm dò, khát khao mà nóng bỏng, tham lam hấp thu hơi thở mê người của nàng. Kỳ quái chính là, hắn nhiệt tình xâm nhập, Viện Viện đang ngủ cũng hơi hơi mở mắt, thần nhiên rên rỉ, tay chân nàng cũng bắt đầu thả lỏng... lại thả lỏng... lại thả lỏng...

Bỗng dưng, nàng kinh ngạc mở mắt, đương nhiên, tay chân cũng buông ra, nhưng mà...

Hắn đã không nhịn xuống được rồi!

Tri giác mới vừa thanh tỉnh, Bùi Dật Phàm liền không tự chủ được than một tiếng. Trời ạ! Tại sao nàng vẫn cứ quấn lấy hắn?

Trời đất chứng giám, hắn ban đầu thật là có ý bảo vệ "trong sạch" của nàng, nhưng, hắn lại một lần lại một lần bị nàng bỏ lên, khiến hắn nhịn không được theo đuổi tình cảm mãnh liệt, làm cho dục vọng nguyên thủy phát tiết bằng hết. Sau một hồi, nàng cuộn lấy hắn, kết quả là, nàng lấy ngữ khí lên án nói cho hắn biết, "Đầu quá!" Nhưng lúc sau đang ngủ, nàng vẫn cứ quấn hắn. Kết quả còn lại là, nàng thờ dốt nói cho hắn biết "Thật lớn!" Lúc sau, nàng vẫn là lại quấn lấy. Hồi thứ ba kết quả là, nàng không mở ra được hai mắt nói cho hắn biết "Một môi quá!" Lúc sau...

Nàng vẫn là quấn lấy người hắn!

Ai! Kiếp trước nàng không phải bạch tuộc mà là rắn mới đúng!

Hắn lăm lăm muốn vận dụng nàng ra, nhưng quần áo lại không thể mặc vào, tiếp tục khỏa thân thì cũng không được. Vấn đề là, hắn không dậy không được, Bùi An rất nhanh sẽ đến hầu hạ hắn rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo, tiếp theo, cha mẹ cũng tới thăm, hắn có thể kêu Bùi An ra ngoài, cũng không thể cũng kêu cha mẹ đi ra ngoài đúng không?

Nhiều mây khô sở một lúc lâu, hắn đành phải xuất ra thủ đoạn cuối cùng. Khi nàng rớt cục cũng thả lỏng tay chân, hắn cũng suất nửa không chế không được chính mình, hoàn hảo, vừa đúng lúc truyền đến tiếng gõ cửa cẩn thận của Bùi An, hắn ta khẽ gọi, quay đầu mục cho hắn một thùng nước lạnh. "Thiếu gia, thiếu gia!"

Bùi Dật Phàm thâm hít một hơi, cố gắng lấy lại tự chủ. Một lát sau, hắn nhanh chóng trở mình rời giường, cũng thuận tay đem gối đầu của mình nhét vào trong ngực Viện Viện, bắt đầu dĩ buồn cười nhìn nàng mơ mơ màng màng gãi gao cuộn lấy "vật hi sinh thay thế", tiện đà buông màn, cẩn thận che lại cảnh xuân, xác nhận không lộ ra ngoài, mới mặc qua loa quần dài cùng trung y "Thiếu gia, thiếu gia, lão gia và lão phu nhân đang chờ dưới lầu!"

Chết tiệt! Cửa vừa mở ra, Bùi Dật Phàm liền hướng người ngoài cửa thấp giọng "Nói nhỏ thôi, thiếu phu nhân còn ngủ!" Bùi An rút cổ lại, vội đề thấp giọng "Thiếu gia, lão gia cùng lão phu nhân đã đến đây"

"Đã biết!" Bùi Dật Phàm xoay người ra khỏi nội tửam, Bùi An theo sau "Thiếu phu nhân không có nha hoàn theo tới sao?"

"Có một nha hoàn hồi môn, thiếu gia." Bùi An trả lời, đồng thời thuận thực bắt đầu hầu hạ Bùi Dật Phàm rửa mặt chải đầu thay quần áo "Phòng khách nói trên đường tới Dương Châu, khí hậu không hợp nên ngã bệnh, cho nên, thân gia lão gia (11) nói sẽ phải nha hoàn khác tới đây, có thể phải mấy ngày nữa mới có thể đến."

(11) thân gia lão gia: là lão gia bên nhà gái

Bùi Dật Phàm nghe vậy, không khỏi nhú mày, một lát sau, hắn mới phân phó nói "Như thế này, ta đi gặp lão gia và lão phu nhân, người chuẩn bị một thùng nước ấm đến, đặt ở ngoài là tốt rồi, sau đó đóng kỹ cửa lại, không được vào, hiểu chưa?"

"Hiểu, thiếu gia."

"Còn nữa, đi dọn bàn, sau đó mang chút đồ ăn sáng lại đây." Hắn lại nói.

"Vâng, thiếu gia."

Bùi Dật Phàm đảo mắt lại nghĩ, nghĩ rồi lại nói "Ta nghĩ, tốt nhất nên nhiều một chút, thiếu phu nhân có vẻ ăn rất tốt!"

Khi Bùi Dật Phàm bước vào Uyên Ương thính, thấy ánh mắt khó nén lo lắng của phu thê Bùi Trọng Hồ, nhất thời ngừng nói chuyện, hai mắt hướng phía sau Bùi Dật Phàm liếc một chút, lại rất nhanh trao đổi một ánh mắt nghi hoặc "Cha, mẹ." Bùi Dật Phàm thu hết vào đáy mắt, bình tĩnh hướng cha mẹ thỉnh an. Cẩn thận đánh giá sắc mặt của hắn một chút, phu thê Bùi Trọng Hồ lại dò xét liếc mắt một cái, lúc này Bùi lão phu nhân mới thử hỏi "Dật nhi, đêm qua ngủ có ngon giấc không?"

"Tốt lắm." Bùi Dật Phàm trả lời ngắn gọn.

"Cái đó..." Bùi phu nhân dừng một chút "Con ở chung với tân nương tốt chứ?"

Khỏe môi Bùi Dật Phàm hơi có ý cười "Tốt lắm." Hắn vẫn đơn giản trả lời.

"Nếu đã như vậy..." Bùi phu nhân hướng đằng sau hắn liếc mắt một cái "Sao không thấy nương tử của con?"

Bùi Dật Phàm hai má ửng đỏ, ho nhẹ hai tiếng "Nàng còn đang ngủ."

Nhìn thấy đứa con khó có được ý cười cùng gương mặt hồng hào, phu thê họ lại trao đổi một ánh mắt hiểu rõ, về mặt bắt đầu thả lỏng, vui sướng cũng hiện lên mặt của bọn họ "Nga! Vậy cho nàng ngủ thêm một lát đi!" Bùi lão phu nhân vội nói. Bùi Trọng Hồ nói chuyện so với bà trực tiếp hơn "Nhạc phụ con nói, nương tử của con tuổi nhỏ nhất, cũng rất hoạt bát, cho nàng một chút thời gian, để dần với nàng một chút, cha tin tưởng, nàng rất nhanh có thể thích ứng với khuyết điểm của con."

"Khuyết điểm?" Bùi Dật Phàm thâm tình âm đạm, lại cười khổ một chút "Con không biết nàng có phải là ...nhiệt tình hay không, nhưng nàng dường như không thêm đề ý khuyết điểm của con, thậm chí còn chỉ trích con vì sao phải đề ý như thế."

Bùi lão phu nhân kinh ngạc trừng mắt nhìn "Thật sao? Nàng thật sự không thêm đề ý?"

Bùi Dật Phàm chậm rãi ngồi xuống "Con không chắc chắn, ít nhất tới hôm qua biểu hiện của nàng là như thế, hơn nữa..." hắn do dự một chút "Nàng còn muốn con mang nàng đến mọi nơi ở Dương Châu chơi."

"Tốt lắm!" Bùi Trọng Hồ bật thốt lên một tiếng "Khá lắm, tiểu cô nương rất hào phóng!"

"Nhưng mà..." Bùi lão phu nhân lại nhú mày "Con thật sự muốn dẫn nàng ra ngoài chơi sao?"

Bùi Dật Phàm không cần nghĩ ngợi gì, lắc đầu "Không, con không muốn đi ra ngoài."

Hắn cũng không ngu như vậy, thê tử mới cưới hiện tại nói rất đúng, rất êm tai, chỉ khi nào thực sự gặp phải các loại ánh mắt khác thường chế nhạo, chỉ sợ hối hận cũng không kịp!

Bùi lão phu nhân lập tức thở dài một hơi "Vây là tốt rồi." Hai mẹ con, ngay cả tâm tình lo lắng cũng đều là cùng một chuyện. Bùi Trọng Hồ lại không cho là đúng nhìn đứa con.

"Chẳng lẽ con thật sự tính cả đời không gặp người khác?"

Bùi Dật Phàm tự giễu cười cười "Cha, con cũng là có lòng tốt suy nghĩ cho bọn họ!" Hắn tự giễu nói "Chính mình còn thấy khó coi, khiến người khác sợ hãi thì không tốt!"

Bùi Trọng Hồ hừ một tiếng "Lý do!"

Bùi Dật Phàm nhún nhún vai "Không phải sao, chẳng lẽ cha đã quên ba năm trước có bao nhiêu cô nương bị con dọa ngất sao?"

Tuy nói khi đó hấn chưa che mắt, nhưng má trái và vành mắt trái của hấn đích xác là thật sự dọa người, đủ để làm hấn quyết định, đem chính mình giam cầm ở trong Hàn Nguyệt uyển không gặp người ngoài "Nhưng, con hiện tại..."

"Con che mắt." Bùi Dật Phàm sờ miếng bịt mắt trách móc nói "Còn che không được vết sẹo xấu xí này." Hấn thuận tay vuốt ve vết sẹo "Cho dù không dọa người, ít nhất cũng sẽ khiến người ta gặp ác mộng! Đó cũng xem như có lỗi!"

Bùi Trọng Hồ thăm than "Chẳng lẽ con cũng muốn nương tử của con bỏ con trốn ở chỗ này cả đời không gặp người ngoài? Thân gia công (12) có nói qua, nương tử của con vô cùng hoạt bát, hơn nữa đặc biệt muốn ngắm phong cảnh Giang Nam, điều này cũng là một trong những lý do nàng nguyện ý, con vậy buộc nàng như vậy, nàng sẽ rất đau khổ."

(12) thân gia công: ông thông gia

Bùi Dật Phàm run run khoe miệng một chút "Không, con sẽ không buộc nàng, nàng thích chơi thế nào thì chơi, đây là bồi thường vì nàng đã gả cho con, thậm chí, nếu nàng thích người khác, con cũng sẽ để nàng đi, nàng vốn không nên gả cho con."

Bùi Trọng Hồ không đồng ý lắc đầu."Con thật sự không nên cam chịu như thế."

"Cái này không gọi là không có chí tiến thủ, cha ." Bùi Dật Phàm phản bác "Cái này gọi là tự mình hiểu lấy. Nàng xứng đáng có một nam nhân tốt hơn con vạn lần, mà không phải là một trượng phu không trọn vẹn như con."

"Nếu các con bồi dưỡng tình cảm thật tốt, sau này, cũng rất có thể nàng sẽ thích con!" Bùi lão phu nhân nhin không được xen vào.

"Không có khả năng!" Bùi Dật Phàm quả quyết nói "Không phải con vừa nói sao? Nàng xứng đáng có một nam nhân tốt hơn con vạn lần, làm sao có thể sẽ thích người như con? Nàng không ghét con, con cũng đã muốn cưới trộm rồi "

"Dật nhi, thân gia công nói cho ta biết, nương tử của con mà là một nữ hài tử thông minh, cá tính quật cường, hiếu thắng, không chịu thua, rất kính nể người có trí tuệ, mà con thiên tư thông minh hơn người, nếu là có thể ở phương diện này cố gắng, làm cho nàng hiểu được con mặc dù thân có không trọn vẹn, nhưng trí cũng không tàn, như vậy, con cũng không phải không có cơ hội." Bùi Trọng Hồ nhắc nhở hấn.

Bùi Dật Phàm trầm tư không nói gì.

"Đúng vậy! Dật nhi, nữ tử trí tuệ nặng nề khinh ngoại" Bùi phu nhân phụ họa nói "Con thông minh như vậy, sẽ không hoàn toàn không có cơ hội, vì nương, con hãy thử xem!"

Lại trầm mặc một lúc lâu, Bùi Dật Phàm mới khẽ thở dài "Được rồi! Con sẽ thử xem xem."

Cặp phu thê già lúc này mới vui vẻ lộ ra tươi cười "Vậy các con ở đây hảo hảo hưởng thụ tân hôn, mẹ sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy các con." Bùi lão phu nhân nói. Bùi Trọng Hồ cũng vuốt cằm nói "Đúng, trừ Bùi An, ngay cả chúng ta cũng sẽ không thường đến, để nương tử con không phải ngưng ngưng."

"Ngưng ngưng?" Nhớ lại đêm qua, tân nương tử lớn tiếng như vậy, Bùi Dật Phàm không khỏi bật cười "Viện Viện mới là người không hiểu như thế nào ngưng ngưng, nàng thật sự hào phóng! Nhưng mà, nàng nhưng thật sự sợ lễ tiết phiền phức, thí dụ như quy củ với trưởng bối hay những thứ linh tinh gì đó."

Nhìn thấy đứa con vừa nghĩ tới nương tử đã cười, hai phu thê họ bất giác cũng vui vẻ hấn lên. Bao lâu không thấy con cười? Bọn họ nghĩ muốn như vậy mãi "Được, được, chúng ta đẩy tận lực ít đến là được."

"Cũng không cần như thế" Bùi Dật Phàm cười nói "Chỉ cần cha mẹ không cần quá để ý cử chỉ của nàng thì tốt rồi."

Bùi lão phu nhân gật gật đầu, liền cùng đi trượng phu đứng dậy "Tốt rồi, chúng ta cũng nên đi, tuy rằng không gặp được nương tử của con, nhưng về sau còn có cơ hội, chỉ cần các con có thể thật vui vẻ sống cùng nhau, chúng ta liền an tâm"

Tiền cha mẹ xong, Bùi Dật Phàm nhanh chóng trở lại tân phòng, nhìn thấy Viện Viện vẫn còn ôm gối ngủ, không khỏi buồn cười lắc đầu. Nghĩ tới nhà hoàn của nàng chưa tới, nàng cũng chỉ mới biết qua sự đời, cũng chỉ có thể để vị phu quân này đến hầu hạ nàng. Bùi Dật Phàm pha nước ấm, ngâm khăn muốn giúp nàng lau người, nàng lại chết cũng ông gối không buông, hấn đành phải thân nàng, hôn nàng, vuốt ve nàng, khiến nàng rên rỉ, tứ chi xụi lơ, mới thừa cơ lau đi vết máu trên đùi nàng. Tiếng kinh hô truyền đến, Bùi Dật Phàm tự nhiên nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt Viện Viện khiếp sợ nhìn hấn, vừa vặn nàng nhìn thấy là má trái, một cổ đau đón ở trong ngực hấn nhất thời nổi lên, khiến hấn xấu hổ lập tức quay đi, nhưng câu tiếp theo lại làm cho hấn ngạc nhiên quay đầu "Chết tiệt, sao ta lại có thể quên mình đã thành thân! Trong phòng dĩ nhiên là phải có nam nhân rồi!"

Nàng nói, ngồi dậy, vừa thấy mình khoà thân cùng vết máu, hai gò má cũng thực tự nhiên ửng đỏ mê người, nàng thẹn thùng tiếp nhận khăn trong tay Bùi Dật Phàm "Ta tự làm là được rồi."

Hấn chăm chú nhìn nàng nhanh chóng lau người, thỉnh thoảng quay đầu cho hấn một nụ cười ngưng ngưng, nàng tươi cười ngọt ngào như vậy, như xuân phong lặng lẽ thổi trên mặt nước, khiến hấn không thể không rung động, miễn cưỡng ngăn chặn con sóng. Hấn thâm hút một hơi, quyết tâm quay đầu, xoay người lấy ra một cái khăn khác đưa cho nàng "Kỳ thật ta chưa bao giờ cần người hầu" Viện Viện đem thân mình lau qua một lần nữa "Nha hoàn hồi môn cũng chỉ là vấn đề mặt mũi mà thôi." Nàng ném khăn vào chậu, cũng không quản Bùi Dật Phàm nhìn mình, đi đến trước đồ tìm quần áo." Ý của ta là, một người cũng không cần theo tới, ta có thể tự lo cho mình, để nhiều người ở bên cạnh ta không có ích gì, hơn nữa..."

Nghe nàng thao thao nói, tay chân mặc quần áo gọn gàng, chải đầu, Bùi Dật Phàm giờ phút này mới rõ thân thể từ tựa hồ là thật sự không thêm để ý bề ngoài của hắn, nhưng, điều này cũng không chứng tỏ nàng cũng sẽ không để ý ánh mắt khác thường, mĩa mai của người khác. Mặc xong quần áo, Viện Viện chân chò xoay người lại nhìn hắn "Ách... Đây..."

Hắn theo thói quen tính dùng miếng bịt che mắt lại "Chuyện gì? Nói đi!" Bùi Dật Phàm thân nhiên nói.

"Ta..." Viện Viện ngây ngô cười "Tôi hôm qua không có dọa người chứ?"

Bùi Dật Phàm hơi hơi sùng sốt, nghi hoặc hỏi "Dọa? Tại sao ta lại bị nàng dọa?"

"Không có sao? Vậy cũng tốt!" Viện Viện thoải mái thờ dài ra một hơi "Nhớ rõ có hôm ta đến phòng nhị tỷ nói chuyện phiếm, kết quả là tán gẫu, tán gẫu đến muộn, ta liền ngủ ở chỗ nàng! Vấn đề là, ngày hôm sau vừa tỉnh..."

Nàng ha ha cười hai tiếng "Nhị tỷ liền phát độc thệ nói không bao giờ ...cùng ta ngủ nữa, nàng nói ta thật đáng sợ, nhất là khi đang ngủ, không được bao lâu, lại giống như con rắn cuốn lấy nàng, làm thế nào cũng kéo không ra, mà ta đã ngủ say thì không để tỉnh, cho dù nàng muốn gọi ta tỉnh lại nhưng nàng ra cũng không cách nào, đành phải bị ta ngủ thẳng hừng đông, thiếu chút nữa bóp chết nàng."

Bùi Dật Phàm không tự giác lộ ra tươi cười "Ách... Trên thực tế, ta đích thật là có chút kinh ngạc, nhưng mà, nàng đã nhắc nhở qua, ta ít nhiều cũng đã chuẩn bị tâm lý, sẽ không ngoài ý muốn như vậy."

"Nhưng mà..." Viện Viện đột nhiên có chút hoang mang nhú mảy "Người làm cách nào để rời giường trước vậy? Nhị tỷ nói nàng như thế nào cũng không thoát ra được!"

Khóe miệng hắn tươi cười càng thêm sâu "Nàng muốn biết?"

Viện Viện tò mò gật đầu "Đương nhiên!"

Bùi Dật Phàm vuốt cằm. Rồi sau đó đột nhiên xoay người hướng ra ngoài "Đêm qua, nàng không chỉ tỉnh một lần đúng không?"

Viện Viện vội đi theo "Đúng vậy! Rất nhiều lần! Mỗi một lần đều là người... A!"

Bùi Dật Phàm chậm rãi ngồi xuống, nhìn tiểu thê từ đang đỏ mặt mỉm cười nói "Ngồi xuống ăn sáng đi! Sau đó ta đưa nàng đi dạo Hàn Nguyệt uyển."

Nhìn lên thấy đồ ăn, hai mắt Viện Viện nhất thời phát sáng, lập tức quên e lệ, vội ngồi xuống. Cầm lấy bát đĩa liền không chút khách khí gặm lấy gặm dẽ, Bùi Dật Phàm thì ngược lại, ăn nhả nhận hơn nàng nhiều. Uống xong một chén cháo, Viện Viện múc chén thứ hai, hai mắt dò xét phụ quân "Ách, Dật Phàm tướng công, chúng ta không đi Dương Châu sao?"

Gương mặt Bùi Dật Phàm phút chốc trầm xuống, lạnh lùng nói "Ta nói rồi, ta không ra khỏi cửa!"

"Được! Được! Làm gì mà dữ vậy chứ!" Viện Viện lăm băm tiếp tục ăn cháo của nàng "Chúng ta ở đây hai ngày rồi đi chơi cũng được."

Bùi Dật Phàm không biết nên khóc hay cười, lắc đầu "Không phải ở hai ngày, mà là ta sẽ không xuất môn! Nàng muốn chơi, thì tự đi, ta sẽ không cấm nàng xuất môn."

"Như vậy sao được!" Viện Viện kháng nghị nói "Nơi này ta không quen, ra cửa lỡ lạc đường thì sao, chàng không sợ ta tìm không thấy đường về sao?"

Bùi Dật Phàm chậm rãi buông bát đĩa. "Khi nàng xuất môn, tất sẽ có gia đình, nha hoàn đi theo, làm sao có thể lạc đường?"

Viện Viện trở mặt xem thường "Nga! Làm ơn đi, khi ta ở nhà mẹ dẽ, xuất môn chưa từng có người nào theo, vì sao bây giờ lại phải có người theo?"

"Nàng nói nàng sợ lạc đường, không phải sao?" Bùi Dật Phàm hỏi lại.

"Nhưng ta muốn chàng đi với ta!"

Bùi Dật Phàm vẫn là lắc đầu "Không có khả năng!"

Viện Viện đảo mắt, hời hợt nói "Ta mời chàng uống nước."

Hắn khóe môi hơi mỉm lại "Trong phủ cũng có thể uống."

"Ta mời chàng xem kịch, nghe kể chuyện." Người nhà nhận hắn là thích cái này nhỉ? Nàng nghĩ thế.

"Ta thích một mình đọc sách."

"Ta nướng thỏ hoang cho chàng ăn" Chỉ cần ném qua một lần món thỏ hoang nàng nướng, ai cũng sẽ nghiệm.

"Không có hứng thú."

Viện Viện hí hửng nhìn hấn, tay còn vội ăn sáng, uống cháo, trong đầu lại chỉ nghĩ nên như làm thế nào để gạt hấn xuất môn, suýt nữa đem cháo hít vào trong lỗ mũi. Minh bày trò như vậy thực sự là do lòng tự ái làm hại, kỳ thật, như thế nào không nhận ra, còn không phải vì muốn mình an lòng, người khác quen thì tốt rồi, nhưng hấn rõ ràng là cố chấp như thế đem mình giấu đi đến mức thối rữa, có mùi. Nếu hấn thật sự là một người thông minh, sẽ không nông cạn như thế mới đúng, có lẽ nàng nên đi trước tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân này của hấn, cái gì khiến hấn kiên trì trở thành rùa đen rụt đầu. Thăm nghĩ, nên nhanh chóng dùng xong cháo, nàng buông bát đĩa, đang muốn lấy tay áo lau miệng, Bùi Dật Phàm rất kịp lúc đưa đến một cái khăn, Viện Viện thuận tay tiếp nhận tùy ý lau, sau đó nhảy dựng lên kéo tay hấn bước đi "Được, vậy bây giờ chàng đưa ta đi dạo Hàn Nguyệt uyển một chút đi! Thuận tiện nói cho ta biết bình thường chàng làm những gì."

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng cả ngày lẫn đêm giam như vậy trong uyển lý, hấn làm thế nào mà không khiến bản thân nổi điên được?

Nàng đi, hấn cũng lê cái chân gãy của mình theo sau "Cũng không có gì, ngày thường, cha sẽ đến cùng ta nói chút chuyện của cửa hàng, sổ sách cũng do ta quản lý, mặt khác..." Một tiếng thét kinh hãi bỗng dưng đánh gãy lời hấn, hấn không khỏi dừng bước lại, ngạc nhiên đảo mắt "Làm sao vậy?"

Bởi vì ở bên trái hấn, cho nên, Viện Viện dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn, cũng nhìn chăm chú vào nửa mặt quý kia của hấn "Chàng...tính toán sổ sách?"

Ánh mắt của nàng thật sự khiến người cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí có chút sợ hãi, hấn che môi ho nhẹ hai tiếng "Ta trời sinh đã nhạy cảm với những con số, tính toán sổ sách, chẳng những nhanh hơn rất nhiều so với người khác, thậm chí không dùng đến bàn tính, hơn nữa, ta thường thường có thể theo con số nhận thấy được vấn đề người bình thường không dễ dàng phát hiện ra, cho nên ngăn chặn không ít chuyện lừa đảo, bởi vậy, cha đã sớm đem sổ sách giao cho ta chưởng quản."

"Trời ạ! Chàng có thể làm sổ sách nha!" Viện Viện giống như nằm mộng ni non, giống như hấn vừa mới nói cho nàng biết hấn là Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa.

"Thì sao?" Bùi Dật Phàm không hiểu gì hỏi lại.

Viện Viện than nhẹ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước "Ta không biết làm." Nàng thành thật thừa nhận. Đây là sỉ nhục lớn nhất đời này của nàng, hơn nữa là sỉ nhục vô cùng mất mặt, nàng trời sinh tính quật cường hiếu thắng, nhưng lại hoàn toàn không thể phủ nhận cái này. Sẽ không phải vì thế mà nàng dùng ánh mắt như nhìn thần thánh này nhìn hấn chứ?

"Rất nhiều người cũng không biết!"

"Nhưng mà..." Nàng liếc mắt hấn một cái "Cái gì ta cũng biết, thế mà lại không biết tính toán."

"Không ai là thập toàn thập mỹ." Giống như hấn, ít nhất mười hạng thì thiếu chín hạng. Do dự một lúc lâu, nàng áp a áp ứng lại tiến thêm một bước thừa nhận "Ta...không chỉ không được, mà là thực... thực sự không được."

Bùi Dật Phàm vô tình kéo nàng xuống lầu "Ta làm là được rồi."

Viện Viện trầm mặc, dọc theo đường đi cùng hấn đi vào đình nghỉ mát, nàng cũng chưa lên tiếng, thẳng đến khi hai người cùng ngồi xuống, nàng mới nói: "Chàng không hiểu, ta...thật sự không được."

"Không sao cả, dù sao cũng không ai bảo nàng trông nom sổ sách."

"Nhưng...nhưng nếu phải." Viện Viện muốn nói lại thôi nhìn hấn "Nếu ta dùng chín lượng chín văn (13) tiền mua...mua ba lồng bánh bao thì sao?" Sớm muộn gì hấn cũng biết, vẫn nên chủ động công khai thì tốt hơn. Bùi Dật Phàm ngẩn ngơ, cả kinh kêu lên "Chín lượng... nàng mua bánh bao làm bằng vàng sao?"

(13) văn: đồng

Viện Viện xấu hổ ngượng cười "Ta cũng không biết tại sao có thể như vậy, ta chỉ ăn vặt vài thứ, mua ba lồng bánh bao, lão bà bà cũng không giới tính, cho nên bảo ta tính. Kết quả, ta tính tính toán liền biến thành như vậy. Ta cũng biết, hấn là chỉ có hơn mười văn tiền. Nhưng ta cho dù tính như thế nào, cũng đều nhiều như vậy! Đây đã là ít nhất, nhiều nhất ta còn tính đến mười lượng hai mươi tám văn!"

Bùi Dật Phàm không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng một lúc lâu "Nàng...nàng thường thường làm ra chuyện này sao?"

Viện Viện ngượng ngừng gật gật đầu. Bùi Dật Phàm bắt đắc dĩ hít một hơi "Ta hiểu rồi, nàng không giỏi tính toán."

"Không chỉ mình ta đâu!" Viện Viện cãi lại "Mọi người trong Nhiễm gia đều như vậy!" Khó coi thì mọi người cùng nhau khó coi, làm sao có thể chỉ để một người mất mặt?

Bùi Dật Phàm không để ý tới nàng, còn nói "Nói cách khác, nàng không thích hợp tự đi mua đồ."

"Chàng theo giúp ta đi!" Nàng lại thử một lần thừa cơ lừa gạt người. Bùi Dật Phàm liếc nàng một cái "Ta sẽ cho Bùi An đi cùng nàng."

Viện Viện liền phản đối "Ta không. A? Bùi An là ai?"

"Thư đồng của ta."

"Thư đồng?" Viện viện nghe vậy, dời mắt chung quanh "Sao ta không thấy?"

"Cha nói tạm thời không cần ta trông nom sổ sách, cho nên, phải đưa một vài quyển cho Bùi An làm."

"A! Cái đó..." Viện Viện nhìn xung quanh một vòng "Được rồi! Chàng tạm thời không muốn xuất môn, chúng ta đi dạo ở đây thôi sao? Lúc chàng không tính toán sổ sách thì làm gì?"

Không phải tạm thời, mà là vĩnh viễn! Bùi Dật Phàm trầm nghĩ, nhún nhún vai "Đọc sách, vẽ tranh, hoặc là bảo Bùi An chơi cờ với ta."

"Chơi cờ?" Khuôn mặt xinh đẹp của Viện Viện lại là sáng ngời "Chàng thích chơi cờ?"

Bùi Dật Phàm gật gật đầu, Viện Viện lập tức lấy ánh mắt tính kế cao thấp đánh giá hắn "Chàng...chơi như thế nào?"

"Cũng tạm!" Hắn thân nhiên nói.

"Cũng tạm?" Nàng có điểm thất vọng rũ xuống khóe miệng "Vậy là không phải rất lợi hại?"

Bùi Dật Phàm há miệng nghĩ muốn khiêm tốn hai câu, đảo mắt đột nhiên nghĩ đến lời Bùi Trọng Hồ, lập tức sửa lời nói "Hoàn hảo, ít nhất cho tới bây giờ, không ai có thể thắng ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viện Viện lần thứ hai sáng lên, thậm chí so với vừa rồi còn hưng phấn hơn "Thật sao?"

Bùi Dật Phàm khoe môi khẽ nhếch "Nàng có thể thử xem"

Hắn thuận miệng hạ chiến thư, nàng cũng là một phen đoạt lấy, nửa tiếng không nói liền kéo hắn chạy đi. Không ngờ nàng nói gió chính là gió, nói mưa chính là mưa, Bùi Dật Phàm bị kéo mạnh một suất nửa ngã sấp xuống trên mặt đất "Nàng... làm gì vậy?"

"Chơi cờ!"

"Không phải muốn đi dạo sao?" Hắn khó hiểu hỏi.

"Sau này sẽ đi!"

"Này... Cái đó... Nàng dẫn ta đi cửa sau làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mật Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sống lại

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dục

Hàn Nguyệt uyển nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, núi giả, trì hồ, rừng cây nhỏ, đình lầu, các thính tất cả đều có, nhưng muốn đi dạo, cũng không đến vài ngày là chán, huống chi là Viện Viện trước giờ luôn nghĩ trò để chơi.

Nhưng mà, nàng lại có thể ngoan ngoãn ở bên trong hơn một tháng không ầm ĩ, nháo loạn, nguyên nhân không có hắn, ai dạy nàng chơi cờ, ở trước mặt Bùi Dật Phàm bị đánh cho hoa lá tơi tả, quân lính tan rã, khiến nàng hận nghiêng răng, dường như tức giận đến mức muốn mưu sát phu quân!

Thậm chí phu thê Bùi Trọng Hồ đến đây vài lần, cũng không thể gặp được, bởi vì mỗi khi bọn họ đến, luôn bắt hạnh gặp phải con trai và con dâu đang "tư sát", có thể nhìn thấy hai phu thê họ ở chung "hòa hợp" như thế, phu thê Bùi Trọng Hồ chỉ cảm thấy vui mừng, tự nhiên sẽ không đi quấy rầy, thường ở cửa sổ thư phòng xem xong liền rời đi.

Cuối cùng, ngay cả nha hoàn hồi môn Nhiễm Tiêu Vân phái tới cũng bị đuổi trở về, bởi vì tới đúng là người nhiều lời nhất của Nhiễm gia – Tiểu Thúy, mà Viện Viện không muốn cho miệng rộng Tiểu Thúy trong lúc vô ý xúc phạm tới tự tôn của phu quân, cho nên, liền viết một phong thư, cho Tiểu Thúy mang về giao cho phụ thân, hy vọng có thể ngăn Nhiễm gia lại phái người tới.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải chỉ chơi cờ, chuyện gì cũng không làm, khi nhiệt huyết dâng trào, bọn họ cũng cùng nhau vẽ tranh, nhưng...

Bùi Dật Phàm vừa lòng kéo xuống một đường, thưởng thức một lúc, cảm thấy vừa ý, bút pháp duyên dáng vẽ nên một bức mỹ nhân đồ, mà người trong bức tranh đúng là ái thiếp Viện Viện của hắn.

Hắn gật gù đầu, đặt bút xuống, nhẹ giọng hỏi "Nàng vẽ xong chưa?"

Ở một cái bàn khác, Viện Viện vẫn cúi đầu chuyên tâm múa bút "Đây, đây, một chút nữa!"

Bùi Dật Phàm buông bút, chuẩn bị đi thưởng thức một chút tranh của thiếp tử nhưng hắn mới vừa thấy, liền ngậm ngẩn cả người.

"Viện Viện, nàng...nàng vẽ tranh gì vậy?" Kỹ thuật vẽ tranh của Viện Viện rất tốt, vừa thấy là biết, đó chính là, hắn thật sự không thể tin được nàng vẽ "Cái đó"

"Phân chó!" Viện Viện không chút suy nghĩ trả lời.

Trải qua chứng thực, Bùi Dật Phàm thiếu chút nữa té xỉu "Nàng...phân chó? Vì sao lại vẽ phân chó?"

"Chàng nói về thứ mình nghĩ tới! Ta nghĩ đến ta luôn đắm phải phân chó a! Cho nên, thuận tay liền vẽ."

Bùi Dật Phàm trừng nhìn bức tranh đầy một đồng phân chó, quả thực dở khóc dở cười, cho nên, bức tranh tiếp theo, hắn cũng không vẽ mỹ nhân, mà vẽ tranh sơn thủy, nhưng...

"Viện Viện, nàng...nàng lần này vẽ gì?" Hắn vô lực hỏi.

"Nướng thỏ hoang!"

"Nướng thỏ hoang?" Ai! Vẫn không nhìn lầm, Bùi Dật Phàm thở dài một tiếng "Được rồi! Có thể nói cho ta biết, vì sao nàng vẽ tranh nướng thỏ hoang không?"

Viện Viện lộ ra một biểu tình vô tội "Chàng nói về tranh sơn thủy, ta nghĩ đến ngọn núi có thể nướng thỏ hoang ăn! Hay là chàng muốn ăn cá nướng?"

Cá nướng?

Ai! Quên đi, bọn họ vẫn nên nói chuyện phiếm là tốt nhất.

Với cái "hưu nhân hoạt động" (1) này, Bùi Dật Phàm thật sự cảm thấy thật thú vị, bởi vì hơn phân nửa thời gian đều là Viện Viện kể chuyện cuộc sống của mình ở nhà mẹ đẻ, hơn nữa không e dè, tự nhận mình bướng bỉnh, đũa dai, đương nhiên, trong đó cũng có khi nàng ra ngoài "gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ", cùng chiến công, cho hắn biết nàng thích chinh phục người cỡ nào.

(1) Hưu nhân hoạt động: Hoạt động nghỉ ngơi

"... Chờ huynh ấy quay đi, ta liền quay đầu khiến huynh ấy ngã xuống!" Viện Viện khoa tay múa chân nói.

Bùi Dật Phàm không dám tin giường nát tròng thiếp tử "Nước tiểu? Viện Viện nàng thật sự cho huynh ấy một thân đầy nước tiểu dê?"

Viện Viện vui vẻ gật đầu "Đúng vậy! Chính là nước tiểu dê!"

Bùi Dật Phàm lắc đầu, hắn phát hiện mình gần đây thường thường lặp lại động tác này "Viện Viện, đó là đại ca nàng! Làm sao nàng có thể..."

"Đó là điều xứng đáng với huynh ấy!" Viện Viện đột nhiên phi thân nhảy xuống cây "Ai bảo huynh ấy không cho ta đi cùng, biết rõ ràng ta rất muốn đến Giang Nam chơi một chút, huynh ấy lại luôn khiến ta chảy nước miếng, sau đó lại bỏ ta lại!"

Bùi Dật Phàm biểu lộ không biết làm như thế nào, hắn phát hiện mình gần đây cũng thường thường lộ ra loại vẻ mặt này.

"Thế còn nhạc phụ? Không phải nhạc phụ cũng bị nàng chinh rồi chứ?"

Hắn hỏi như vậy, khiến Viện Viện lộ ra vẻ mặt ảo não.

"Không có biện pháp, công lực của cha cao hơn ta nhiều lắm, ta làm thế nào cũng không chinh được ông, một chút cũng không được, cho nên, cha là con cá lọt lưới duy nhất."

Trời ạ! Nàng, ngay cả cha mình cũng không buông tha?

Bùi Dật Phàm ngây người một lát, rồi sau đó nuốt một ngụm, thật cẩn thận hỏi "Ta thì sao? Nàng...không phải nàng cũng đang muốn chinh ta chứ?"

"Chàng á?" —— Viện Viện liếc hắn.

Bùi Dật Phàm không khỏi thở dài một hơi, nhưng còn chưa thở xong, Viện Viện lại tiếp tục nói ra một câu kinh người "Ít nhất hiện tại thì không, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ nói sau."

Bùi Dật Phàm khiếp sợ suốt nửa bị sắc nước miếng mà chết, hần lấp bắp nói "Ta? Ngay cả ta cũng trốn không thoát? Ta là phu quân của nàng mà!"

Viện Viện chẳng hề để ý nhún nhún vai "Ai nha! Đây là gia tăng sinh hoạt tình thú thôi!"

Gia tăng sinh hoạt tình thú?

Trời ạ! Để cho hần chết đi!

Viện Viện liếc mắt dò xét biểu tình thê thảm của Bùi Dật Phàm, buồn cười không thôi.

Một lúc sau, Bùi Dật Phàm phát hiện mình ở trước mặt nàng, thường quên bản thân mình không tròn vẹn, khi nàng nhìn hần chăm chú sẽ không cố ý tránh mắt của hần, ngược lại trước khi ngủ hần gối mặt xuống, thái độ của nàng tự nhiên giống như là hần cỡi giày lên giường vậy.

Nàng cũng không bởi vì hần chân thọt đi không tiện, mà cố ý giảm bớt tốc độ chạy, nếu hần theo không nổi cước bộ của nàng, nàng sẽ không khách khí nhắc nhở hần, nói do hần vận động quá ít.

Lúc đi ngủ, nàng lại càng không bởi vì đang ngủ bị hần "đánh thức" mà kinh hoảng không thôi, ngược lại mỗi một lần lại càng thêm thăng thần "cầu hoan" lại hần.

Ngoài vẻ hoạt bát hào phóng, nàng cũng có mặt cẩn thận sắc sảo, ví dụ như, khi hần "vận động" nhiều, hoặc là trời mưa khí hậu nóng nực làm chân hần đau nhức đến nỗi phải nằm một chỗ, nàng sẽ dịu dàng xoa bóp cho hần, rất có kiên nhẫn liên tục đến khi đau nhức biến mất, hoặc hần ngủ mới thôi.

Làm sao một nữ nhân có trí tuệ lại hào phóng như vậy, làm sao không khiến hần động tâm được?

Ở chung nhiều ngày, trái tim của hần sẽ rung động vì nàng, không thể tự chủ, càng không thể khống chế, trái tim của hần đình trệ, tâm tình của hần bị nàng dẫn dắt, điều này làm cho hần sợ hãi, hần sợ hãi, sợ hãi chính mình lại bị thương tổn một lần nữa, càng sợ hãi lần này nếu lại bị thương, chỉ sợ hần sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục!

Viện Viện thì ngược lại, chuyện làm nàng cảm thấy phiền phức là —— nàng hoàn toàn không thể tìm được cái mình cần từ miệng phu quân của nàng! Bởi vì mỗi lần hỏi hần chuyện bị thương, hần, nếu không phải nói này nói nọ, thì là bày cái mặt thối ra cho nàng xem.

Thông minh như nàng, tự nhiên sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian với phu quân mình, ngược lại nàng đem mục tiêu tập trung vào người đi theo Bùi Dật Phàm nhiều năm - Bùi An, nàng chỉ cần chờ cơ hội có thể một mình nói chuyện với Bùi An.

Nửa tháng sau, Viện Viện lần đầu báii kiến công công, bà bà. (2)

(2) Công công, bà bà: bố mẹ chồng

Lần đầu tiên nhìn kỹ dung mạo Viện Viện, phu thê Bùi Trọng Hồ không khỏi cảm thấy thực sự ngoài mong muốn, tuy rằng sớm đã biết Viện Viện rất có tư sắc, lại không biết là đẹp đến mức làm người ta vừa thấy đã ngẩn người như vậy! Nhìn tính tình cùng cách nói năng của Viện Viện, lại nhìn không được phải thắm bật cười.

Sau đó, cách hai ba ngày, sau giờ Ngọ, Bùi Trọng Hồ lại đến Hàn Nguyệt uyển một chuyến, cùng Bùi Dật Phàm đàm luận chuyện kinh doanh.

Trước kia, bọn họ luôn thảo luận vấn đề sổ sách trước, sau đó nghĩ kế hoạch tương lai, nhưng lần này, Bùi Trọng Hồ lại đi thẳng vào vấn đề nói cho đứa con một chuyện khiến người ta không mấy dễ chịu.

"Bách gia và Tân gia ở kinh thành đắc tội với người khác, sắp chạy về Dương Châu tị nạn."

Quả nhiên như ông sờ liệu, Bùi Dật Phàm vừa nghe, sắc mặt liền trở nên âm trầm, Bùi Trọng Hồ lo lắng chăm chú nhìn hần.

"Chẳng lẽ con còn chưa quên được Nhược Tuyết sao?"

"Con làm sao có thể quên được nàng ta!" Bùi Dật Phàm dùng giọng nói lạnh như hàn băng trả lời.

Ánh mắt Bùi Trọng Hồ đen lại "Dật nhi, Viện Viện là một cô gái tốt, chẳng lẽ còn không thể thay thế..."

"Cha" Bùi Dật Phàm không kiên nhẫn đánh gãy lời Bùi Trọng Hồ "Người không nên nói lung tung được không? Con và Nhược Tuyết...không còn tồn tại tình yêu."

"Vậy con vừa mới nói..."

Bùi Dật Phàm hừ lạnh một tiếng "Con là quên không được nàng gây cho con sỉ nhục cùng thống khổ, quên không được nàng vô tình vô nghĩa!"

Bùi Trọng Hồ lắc đầu than nhẹ "Dật nhi, sự tình đều đã lâu như vậy..."

"Nhưng, vết sẹo trên mặt con, đôi mắt của con cũng không thể hồi phục thị lực, chân của con vẫn là tàn phế, thống khổ con phải chịu càng không biến

mất!" Bùi Dật Phàm không không chế được kêu lên.

"Dật nhi, đây đã là chuyện không thể thay đổi, con phải chấp nhận nó!"

"Con có thể nhận, con vì nàng trả giá không uổng phí, thậm chí chỉ cần một chút giả dối an ủi cũng được, nhưng nàng không muốn, nàng lại..." Nghiến răng nghiến lợi lên án đột nhiên dừng lại, Bùi Dật Phàm dùng sức nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn tâm tình kích động. Một lát sau, hần chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt mang theo một phần nồng đậm hối hận.

"Con thật hối hận, thật sự hối hận, hối hận từng yêu thương cái loại nữ nhân này, hối hận vì nàng trả giá nhiều như vậy." Hần nâng lên mắt chăm chú nhìn Bùi Trọng Hồ "Cha, người nói con lòng dạ hẹp hòi cũng tốt, nói con hung mãnh trả thù cũng được, ai cũng sẽ không thể nào quên được nhục nhã khi đó, vết thương da thịt có thể lành lại, nhưng vết thương lòng thì không thể! Con thật sự muốn... khiến cho nàng ta biết con không có bị suy sụp, nhưng..." Hần lại dừng lại, sau một lúc lâu mới đau khổ nói "Con không có cách nào, con làm không được, con... thật sự làm không được, con... rất hận..."

Bùi Trọng Hồ nhìn chăm chú vẻ mặt chịu đủ tra tấn của con, bắt lực âm thầm khẩn cầu trời cho đưa con một người có thể bù đắp lại cho nó.

Không biết qua bao lâu, thần sắc Bùi Dật Phàm mới lại khôi phục bình tĩnh, hần như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ.

"Sau khi trở về, hai nhà bọn họ vẫn là hòa hợp sao?"

"Theo cha được biết hần là thế, việc kinh doanh của bọn họ không thể tách ra."

"Vậy việc kinh doanh ở phương Bắc bọn họ cũng muốn bỏ?"

"Không, tuy rằng bọn họ vẫn không gượng dậy được, nhưng dù sao cũng đầu tư tiền của vào đó, nếu bỏ đi như vậy, cũng cần phải thu vốn gốc về. Có vẻ như bọn họ để lại lão nhị tiếp tục kinh doanh, hy vọng ít nhất có thể đem tiền vốn trở về."

"Như vậy..." Bùi Dật Phàm trầm ngâm nói "Nếu chúng ta cũng phải người đến phương Bắc kinh doanh như vậy..."

"Không được!" Bùi Trọng Hồ không nghĩ ngợi liền quả quyết phản đối "Chúng ta cũng từng nói qua việc này, kết luận là không có người quen thuộc địa hình, thật sự rất khó buôn bán với dân bản xứ. Con đã quên sao? Bách gia và Tân gia chính là không để mắt đến điểm này, mới thất bại."

Bùi Dật Phàm thản nhiên cười "Nhưng, chúng ta hiện tại đã có!" Bùi Dật Phàm cười có chút quỷ dị.

Bùi Trọng Hồ đầu tiên là sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ "Con đang nói..."

Bùi Dật Phàm từ từ đem tầm mắt kéo trở về, dừng ở trên mặt Bùi Trọng Hồ "Lúc trước chúng ta không tìm nhạc phụ, là bởi vì sợ ông cho rằng cha là làm ơn muốn báo đáp, nhưng hiện tại đã khác rồi, thân gia song phương liên thủ buôn bán là chuyện bình thường, không phải sao? Giống như Bách gia và Tân gia."

Bùi Trọng Hồ khen ngợi liên tục gật đầu "Ừ! Đúng vậy, đúng vậy!"

"Vậy quyết định như vậy! Cha có thể một mặt gửi thư hỏi ý nhạc phụ, một mặt tìm người quản lý và điều hành phương Bắc, về phần phía nam này thôi..."

Bùi Dật Phàm cười cười.

"Chúng ta không cần đoạn tuyệt, nhưng muốn dạy bọn họ biết làm việc không để lại cho mình một lối thoát, sẽ là rất khó khăn."

Cùng thời khắc đó, Viện Viện kéo Bùi An tránh ở trong núi già khảo cung.

"Nói cho ta biết, Bùi An, bằng không ngươi đừng mơ rời khỏi đây!" Chậm rãi đe dọa.

"Thiếu phu nhân, thật sự không được! Nếu thiếu gia biết, nhất định sẽ lột da ta, ngươi tạm tha ta đi!" Bùi An đáng thương cầu xin nói, trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, thiếu phu nhân trước giờ vẫn mềm mại như nước, tại sao bây giờ lại giống thổ phi hung ác vậy?

"Ta tuyệt đối sẽ không để cho thiếu gia biết ngươi nói, như vậy được rồi chứ?"

"Nhưng mà..." Bùi An vẫn do dự.

Thật sự lười cùng hần lảng nhảng, Viện Viện đột nhiên neho hai tròng mắt, còn âm trầm cười lạnh hai tiếng.

"Bùi An! Ngươi có biết thiếu phu nhân ta có võ công không?"

Nhìn vẻ mặt tà nịnh kia của nàng, Bùi An không tự giác rung mình một cái "Biết...biết, thiếu gia có nói qua." Hần chốt dạ nói.

Bên môi tươi cười đột nhiên có chút tàn khốc "Như vậy, ngươi tin ..." Viện Viện ánh mắt chậm rãi dò xuống "Ta có thể kêu người cứu mạng cho ngươi trước, sau đó thiến ngươi không?"

Bị dọa toát mồ hôi lạnh, Bùi An quyết định rất nhanh, bị lột một tầng da so với bị thiến thì tốt hơn! Vì thế, Viện Viện dễ dàng biết được chuyện nàng

muốn biết.

Bùi Dật Phàm và Nhượng Tuyết là một đôi thanh mai trúc mã, một người tuấn mỹ tiêu sái, một người là đệ nhất mỹ nhân Dương Châu, gia thế lại tương xứng, vì thế, tiếp xúc không lâu, hai người liền thực tự nhiên đính ước.

Nhưng mà, Nhượng Tuyết từ nhỏ đã ý vào gia thế kiêu căng thành tính, luôn cho là mình nguyện ý cùng Bùi Dật Phàm đính hôn, là phúc khí kiếp trước của Bùi Dật Phàm để lại, hần hần là cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống đất cúng bái, cho nên, luôn lấy đủ mọi kiểu yêu cầu cùng thủ đoạn làm khó để Bùi Dật Phàm, mà tính tình Bùi Dật Phàm rất tốt nên đều nhịn xuống.

Nhưng chỉ có một việc Bùi Dật Phàm không thể chịu đựng được.

Vì khoe khoang, vì tâm sinh hư vinh, cũng có thể là trời sinh đã không có tự trọng, cho dù thế nào, lúc nào ở đâu Nhượng Tuyết cũng đều ra ngoài câu dẫn nam nhân.

Lúc nàng ta dùng một cước đá văng nam nhân si mê mình, nhìn đối phương thống khổ thỏa mãn cảm giác biến thái, về phương diện khác, nàng ta thích Bùi Dật Phàm phản ứng đồ kỵ, cũng khiến Bùi Dật Phàm hiểu được, tốt nhất là quý trọng nàng ta nhiều hơn, nếu không, bất cứ lúc nào nàng ta cũng có thể chọn lựa nam nhân khác.

Có thể là cả ngày đánh ghen cũng có ngày bị ghen chọc mù! Hai tháng trước ngày Bùi Dật Phàm và Nhượng Tuyết thành thân, hai người đang đến Tô Châu chọn đồ cưới, mà thói quen vẫn không thay đổi, Nhượng Tuyết lúc này rất cục cựa cũng vấp phải đá.

Nhượng Tuyết thích đùa giỡn nam nhân, nhưng không đùa giỡn với những người bình thường, người trong giang hồ thì không thoát khỏi, chẳng những thoát không ra, đối phương còn dám quần lấy muốn Nhượng Tuyết theo gã chơi vài ngày.

Bùi Dật Phàm vì cứu vị hôn thê, không tiếc lấy thân thể yếu nhược của mình chống lại đối phương, kết quả là toàn thân đều là những vết thương không thể cứu chữa.

Nhưng làm người ta đau lòng cũng là phản ứng của Nhượng Tuyết, nàng ta thấy thương thể của Bùi Dật Phàm, trước hết hét lên một tiếng, sau đó té xỉu, sau đó liền không bao giờ...gặp hần nữa, ngay cả câu xin lỗi hoặc an ủi cũng không có, còn trực tiếp yêu cầu giải trừ hôn ước.

Nhưng Bùi Trọng Hồ lại kiên quyết không chịu đồng ý giải trừ hôn ước, Bùi Dật Phàm vì nàng ta mà bị hủy dung, gãy chân, tại sao nàng ta có thể vô tình vô nghĩa như thế?

Mà bức Bùi gia giải trừ hôn ước không đủ, Nhượng Tuyết còn ịch kỷ vô tình khiến người ta giận sôi máu! Vì muốn mọi người cho rằng từ hôn là chuyện nàng ta đã quyết cho nên cố ý hèn Bùi Dật Phàm ra ngoài, nói là muốn nói chuyện duy trì hôn ước.

Bùi Dật Phàm ngây ngốc rơi vào bẫy, ở ngoài thành cách đó không xa, trong một căn nhà trong rừng, đột nhiên có một đoàn người dân Dương Châu xuất hiện, coi hần như quý bao vây xung quanh.

Nhiều người bị dọa đến nói không nên lời, các cô nương thét chói tai té xỉu, tiểu đồng khóc thét không ngớt, Nhượng Tuyết làm ra vẻ nước mắt rờn rờn, mà Bùi Dật Phàm lại khiếp sợ, chỉ có thể không dám tin nhìn Nhượng Tuyết, đem những lời nhạo báng, chỉ trích vào trong tai của hần, đem trái tim của hần xé thành từng mảnh nhỏ.

Từ lời nói của Nhượng Tuyết, hần mới biết, bản thân thành như thế này là bởi vì cuồng vọng tự đại mà rước lấy mầm tai vạ, cũng liên lụy vị hôn thê suốt nửa thất thân, là người nhu nhược, còn vọng tưởng lấy thân không trọn vẹn muốn lấy đệ nhất mỹ nhân Dương Châu, hủy hoại hạnh phúc cả đời của nàng ta.

Từ đó về sau, Bùi Dật Phàm đem mình giam trong Hàn Nguyệt uyển, thề cả đời không ra khỏi Hàn Nguyệt uyển nửa bước.

Nhượng Tuyết như nguyện, lấy được sự đồng tình của người dân Dương Châu, quang minh chính đại giải trừ hôn ước với Bùi Dật Phàm, cũng gả cho đối thủ của Bùi gia, con cả Bách gia - Bách Tử Chu.

Bùi gia, Bách gia cùng Tân gia là những nhà giàu có nhất Dương Châu, Bùi gia cùng Bách gia đều xuất thân từ quan trường, cho dù Bùi gia vô tình, nhưng Bách gia cũng không muốn bỏ qua cho Bùi gia, mà đệ nhất mỹ nhân Dương Châu - Tân Nhượng Tuyết, cũng là mục tiêu mà Bách gia mơ ước, thật vất vả mới đoạt được cơ hội, bọn họ không chạy nhanh nắm chắc mới là lạ!

Về sau, Bách, Tân hai nhà liền bắt đầu liên thủ buôn bán, thanh thế liền vượt qua Bùi gia, nhưng bọn họ vẫn thấy không đủ, dám cùng chạy đến kinh thành, trước hết là nghĩ cách có quan hệ với các bộ, muốn có một chức quan —— bởi vì Bùi Trọng Hồ từng làm tuần phủ, thứ hai là muốn kiếm chút lợi nhuận ở phương Bắc...

"Nhưng mà..." Bùi An do dự một chút "Nhưng ta nghe nói, thiếu phu nhân, thực sự ta cũng không biết chính xác không."

"Nói đi!"

"Ta nghe nói, thiếu phu nhân, thực sự không..." Bùi An nghĩ nghĩ, tiếp tục nói "Ta nghe nói hai nhà bọn họ ở kinh thành chẳng những không kéo được quan hệ, ngược lại còn đắc tội với người ta, hình như sắp quay về Dương Châu."

Viện Viện bỗng nhướn cao hai hàng lông mày "Sao?"

"Còn có! Bọn họ ở phương Bắc buôn bán cũng không tốt, chẳng những rước mệt không ít, cũng bởi vấn đề tiền bạc, mà liên lụy đến việc làm ăn ở phương Nam, lão gia cũng bởi vậy kiếm không ít lợi nhuận!"

Khỏe miệng Viện Viện đột nhiên nhếch lên "Tốt lắm!" Vui sướng khi người gặp họa nói một tiếng.

"Không chỉ vậy! Thiếu phu nhân" Bùi An dường như là càng nói càng hưng phấn "Nghe nói, việc làm ăn của bọn họ ở phía nam, đều giao cho thân thích quản lý, nhưng thái độ làm người của bọn họ không tốt, cho nên, các thân thích vẫn thừa cơ âm thầm ăn không ít hàng, tổn không ít ngân lượng, chỉ sợ bọn họ trở về, sẽ bị khiển cho long trời lở đất thôi!"

Viện Viện lạnh lùng cười "Vậy thì càng tốt!" Cũng không quá thời gian một cái nháy mắt, vẻ tươi cười của nàng liền bỗng dưng biến mất, bày ra một loại biểu tình đứng đắn nghiêm túc.

"Bùi An, người thành thật nói cho ta biết, ta với cái kỹ nữ vô tình kia, ai nào xinh đẹp hơn?"

Kỹ nữ?

Bùi An âm thầm nhin cười, ho nhẹ hai tiếng "Nói thực ra, thiếu phu nhân" hần cũng giả bộ nghiêm túc, "Cái đó... Ách, kỹ nữ với thiếu phu nhân nếu thực sự so sánh thì, nàng ta rất đẹp, nhưng tuyệt đối không hơn thiếu phu nhân, đại khái là..." Hần nghĩ nghĩ "Được bảy phần đi!"

Viện Viện híp mắt lại, nghi vấn nói: "Thật?"

Bùi An vuốt cằm "Thật sự, thiếu phu nhân."

Viện Viện tà nghệ nhìn hần "Người không gạt ta?"

Bùi An lắc đầu "Không có, thiếu phu nhân, Bùi An làm sao dám lừa người? Lừa người luôn luôn bị vạch trần, đến lúc đó, Bùi An sẽ chịu không nổi, không phải sao?"

Viện Viện vừa lòng nở nụ cười "Người hiểu được là tốt rồi."

Bùi An ngưng mắt, nhỏ giọng hỏi "Thiếu phu nhân tính làm cái gì đó, phải không?"

Viện Viện đáng yêu chớp mắt "Đó là đương nhiên, trên đời này ta không bao giờ chịu thiệt, có người khi dễ ta, ts sẽ trả lại gấp mười lần, có người khi dễ tướng công nhà ta, ai đương nhiên cũng muốn trả lại gấp trăm lần."

Bùi An nghiêng đầu, hai mắt đột nhiên sáng ngời.

"Kỳ thật! Thiếu phu nhân, người chỉ cần cho... Ách, kỹ nữ kia một cái liếc mắt, nàng ta sẽ đổ kỵ đến phát điên cho xem! Người không biết chứ, nàng ta cho mình là nữ nhân đẹp nhất, thích dùng lỗ mũi nhìn người, ta còn nhớ rõ lúc ấy nàng ta chẳng những tự mình đến từ hôn, còn nói thật nhiều lời ssa thương thiếu gia!" Hần ngược ngừng hắc hắc hai tiếng "Lão gia lo lắng cho thiếu gia, kêu ta theo sát thiếu gia, cho nên..."

Viện Viện mặt lại trầm xuống "Nàng ta nói cái gì?"

"Nói cái gì?" Bùi An cẩn thận hỏi tương "Nói... Ách, nói thiếu gia không thể trách nàng ta, bởi vì thiếu gia đã không xứng với nàng ta, nếu nàng ta miễn cưỡng cùng thiếu gia thành thân, sớm muộn gì sẽ bị thiếu gia hù chết, còn có..." Hần nhủ mảy "À! Đúng rồi, còn nói chỉ là nghĩ phải cùng với thiếu gia ngủ chung giường, nàng ta liền gấp ác mộng!"

Viện Viện kinh ngạc, lại hiện ra nụ cười âm trầm dọa người, nàng chậm rãi nói

"Còn gì nữa? Tốt nhất người nên nói hết cho ta, một chữ cũng không được giấu!"

Bùi An trong lòng sợ hãi, theo bản năng liếc mắt một cái ra bên ngoài, xác định không phải nửa đêm, lúc này mới lạng lẽ lui ra phía sau hai bước, tiếp tục báo cáo.

"Nàng ta nói, nàng ta thực cảm kích thiếu gia giúp nàng ta, nhưng cũng không thể bởi vậy khi còn sống đã phải mai táng chính mình, còn nói thiếu gia tốt nhất là trốn đi, không cần đi ra dọa người, đừng để cho người ta nghĩ Bùi gia có quý."

Bùi An dò xét liếc mắt nhìn Viện Viện, lại nói "Lúc ấy, thương thế của thiếu gia còn chưa đỡ, má trái vẫn đỏ hồng, lệch phải méo trái, lõm xuống một hố giống như cái ao, thoát nhìn nói có bao nhiêu dọa người thì có bấy nhiêu dọa người, ban đêm gặp, người nhất gan thật đúng là sẽ bị dọa nát!" Hần thờ dãi một hơi "Còn chân thiếu gia, lúc ấy đi khó khăn hơn bây giờ rất nhiều, thật là làm lòng người chua xót."

Một chút đau lòng phút chốc xẹt qua đôi mắt Viện Viện, sắc mặt cũng theo đó có chút nhu hòa .

"Bùi An theo thiếu gia đã mười năm, thiếu gia từ một người thích cười, thích náo nhiệt, trong một đêm thành một kẻ trầm mặc tự ti, thường thường cả ngày không nói một lời, ngày cả cười cũng không, Bùi An thật sự rất buồn, nhưng lại bất lực."

Người ngoài lại nói cái gì mà thiếu gia trở nên thực quái gở vô tình! Nói cái gì mà thiếu gia lãnh khốc thô bạo! Thế cho nên không có một cô nương nào

dám lại gần. Kỳ thật không phải như vậy, bọn họ đều đoán lung tung, mặc dù trong lòng thiếu gia rất hận, nhưng cũng không đem oán giận phát tiết đến trên người vô tội, thiếu gia trong lòng cũng thực khổ! Nhưng người chỉ buồn ở trong lòng, làm cho bản thân càng trở nên không thích nói chuyện, càng không cười..."

Bùi An nói xong, đột nhiên mở mắt nhìn Viện Viện lộ ra vui vẻ tươi cười.

"Nhưng hiện tại khác rồi, từ khi thiếu phu nhân tới đây, thiếu gia lại nở nụ cười, cũng không luôn đọc sách hoặc ngồi ngẩn người. Bùi An nhìn ra được, thiếu gia là thật sự thích thiếu phu nhân, thiếu phu nhân có lẽ không phát hiện ra, nhưng Bùi An chú ý, mỗi khi chơi cò, khi người đang tìm bước tiếp theo, thiếu gia sẽ trộm nhìn ngái mỉm cười, Bùi An cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy thiếu gia cười ôn nhu như vậy!"

"Đúng vậy sao?" Nàng nhện không được nở nụ cười. "Chàng thật sự thích ta sao?" Không biết vì cái gì, khi nghe nói như thế, lòng của nàng liền giống như bay lên trời hân hoan phấn chấn.

Bùi An khẳng định dùng sức gật đầu một cái "Thật sự, thiếu phu nhân, thiếu gia là thật sự thích người, Bùi An dám cam đoan."

Viện Viện nghe vậy, lại cười thật tươi "Thật sự? Chàng không cảm thấy ta rất buồn bình thường sao?"

Bùi An cũng cười "Sẽ không, thiếu phu nhân, đó là cá tính của người... Đây là thiếu gia nói với lão gia, nhưng điều này càng có thể cho thấy, người so với những kẻ kịch cỡm kia gấp trăm ngàn lần...Đó cũng là thiếu gia nói với lão gia, thiếu gia còn nói..."

"Nói cái gì?"

"Nói thiếu phu nhân thường khiến bản thân quên mình không trọn vẹn, cho là mình vẫn giống trước kia."

Viện Viện nhún nhún vai "Ồ trong mắt ta, bề ngoài của chàng cũng không phải chuyện quan trọng! Ta là nữ nhân giang hồ, vết sẹo kiểu gì, hay khiếm khuyết thể nào còn chưa thấy qua sao? Nếu chỉ gặp vậy đã bị dọa, thì lấy tư cách gì ra giang hồ!"

"Thiếu phu nhân thật sự đã đi ra ngoài giang hồ?" Bùi An hưng trí bưng bưng hỏi.

"Đương nhiên!" Viện Viện hơi nghiêng bả vai, dựa vào vách tường "Mười bốn tuổi, ta đã theo cha xuất môn, mười lăm tuổi, đại ca đã mang ta chạy khắp nơi, mười sáu tuổi, ta đã bắt đầu tự xuất môn, cha cũng không thể làm khó dễ được ta."

"Cái đó... công phu của thiếu phu nhân rất lợi hại sao?" Bùi An thử hỏi.

Viện Viện phút chốc nhếch miệng cười "Sau này ngươi sẽ biết."

Bùi An than thở một tiếng "Nếu lúc đó có thiếu phu nhân, thiếu gia sẽ không sẽ bị thương thành như vậy."

Một lời khiến người trong mộng bừng tỉnh, Viện Viện chợt đứng thẳng người, hai tròng mắt lại hung tợn nhìn Bùi An, đáng sợ tới mức Bùi An lại lui từng bước.

"Đúng vậy, ai khiến thiếu gia bị thương, ngươi biết không?"

"A? Cái này..." Bùi An gãi đầu, cẩn thận suy nghĩ lại "Hình như là... Gọi là cái gì... Ngọc, cái gì mà Xà Quân... rồi Phong gì gì đó."

Viện Viện hai mắt phút chốc hiện lên một tia lạnh lùng, nói "Ngọc Xà Lang Quân Thiệu Phong?"

Bùi An giờ ngón tay cái "Đúng, đúng, chính là hắn, chính là Ngọc Xà Lang Quân Thiệu Phong!"

"Thật sự là hắn..." Viện Viện bỗng dừng tàn nhẫn cười "Được, Ngọc Xà Lang Quân Thiệu Phong, các ngươi, ta sẽ khiến cho các ngươi hối hận vì đã đánh tướng công của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mặt Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thị uy

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dực

Hai tháng nói dài cũng không dài, nói ngắn không ngắn, ít nhất cũng đủ để Dương Châu đẩy lên vài tin lớn .

Mà chuyện mọi người nói say sưa, dĩ nhiên là cô nương xinh đẹp không biết ở đâu đi dạo khắp thành Dương Châu! Chỉ cần gặp qua nàng một lần, nam nhân nào cũng ngày đêm mong nhớ nàng, khát vọng có thể gặp lại nàng một lần, nói là trà bất tư, phạn bất tương (1) cũng không sai.

(1) trà bất tư phạn bất tương: trà không muốn uống cơm không muốn ăn

Cô nương xinh đẹp đó đến từ nơi nào không ai biết, đó cũng là nghi vấn lớn nhất trong lòng mọi người, mà thời gian địa điểm nàng xuất hiện cũng đều không nhất định, hôm qua có thể có người ở đồng thành nhìn thấy nàng, hôm nay nàng lại xuất hiện tại phố tây, nếu nói là nàng đi dạo các nơi ở Dương Châu, chẳng thà nói nàng quen thuộc đường phố Dương Châu thì đúng hơn.

Đại khái toàn bộ Dương Châu cũng chỉ có phu thê Bùi Trọng Hồ và Bùi An biết, vị cô nương xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này là ai, nhưng bọn họ nói năng thận trọng, không có lộ ra nửa điểm tin tức

Đây là ý của Viện Viện, nàng kiên trì, nhất định phải là lúc nàng và Bùi Dật Phàm cùng nhau bước ra Hàn Nguyệt uyển, mới chịu cho mọi người biết thân thế của mình.

Mà một sự kiện khác, đó là Bách gia cùng Tân gia lại trở về Dương Châu, Dương Châu đệ nhất mỹ nhân đã trở lại, đáng tiếc ngại vàng đã sớm khó giữ được, nhưng lại là chuyện không ai biết rõ thực hư.

Sự kiện thứ ba là, Bách gia cùng Tân gia muốn đoạt lại địa vị đệ nhất thương nhân Dương Châu, đáng tiếc sự tình có vẻ không dễ dàng giống như họ nghĩ, còn chưa kịp bày trận, trong nhà đã xảy ra nhiều chuyện, khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, rối loạn, đương nhiên cũng là làm cho dân chúng Dương Châu thành xem nào nhiệt đến nghiên.

Mặt trời lặn, một bóng người nhanh chóng như tia chớp lướt qua tường vây bay vào hậu viện Hàn Nguyệt uyển, trong tay cầm một gói to.

Viện Viện cước bộ nhẹ nhàng hướng thư phòng, nửa đường lại dừng phải một người đứng lặng ở ao hoa sen - Bùi Dật Phàm.

Nghe được tiếng bước chân, hắn chậm rãi quay người lại, như có điều suy nghĩ ánh mắt ở trên khuôn mặt vui vẻ của Viện Viện nhìn một vòng, lại rơi xuống cái túi trên tay nàng.

"Đi chơi ở đâu vậy?"

Viện Viện cười hi hi đem gói to giao cho hắn, "Chàng đoán xem!" Rồi sau đó đặt mông ngồi trên bờ ao.

Bùi Dật Phàm mở ra vừa thấy, lập tức nở nụ cười." Bánh thịt của Tào bà bà? nàng đi dạo lễ Vu Lan (2)?"

(2) lễ Vu Lan: Xuất phát từ sự tích về Bồ tát Mục Kiền Liên đại hiếu đã cứu mẹ của mình ra khỏi kiếp ngạ quỷ. Vu Lan là ngày lễ hằng năm để tưởng nhớ công ơn cha mẹ (và tổ tiên nói chung) - cha mẹ của kiếp này và của các kiếp trước.

Theo kinh Vu Lan thì ngày xưa, Mục Kiền Liên đã tu luyện thành công nhiều phép thần thông. Mẫu thân ông là bà Thanh Đề đã qua đời, ông tưởng nhớ và muốn biết bây giờ mẹ như thế nào nên dùng mất phép nhìn khắp trời đất để tìm. Thấy mẹ mình, vì gây nhiều nghiệp ác nên phải sanh làm ngạ quỷ, bị đói khát hành hạ khổ sở, ông đã đem cơm xuống tận cõi quỷ để dâng mẹ. Tuy nhiên do đói ăn lâu ngày nên mẹ của ông khi ăn đã dùng một tay che bát cơm của mình đi không cho các cô hồn khác đến tranh cướp, vì vậy khi thức ăn đưa lên miệng đã hóa thành lửa đỏ.

Mục Liên quay về tìm Phật để hỏi cách cứu mẹ, Phật dạy rằng: "Dù ông thần thông quảng đại đến đâu cũng không đủ sức cứu mẹ ông đâu. Chỉ có một cách nhờ hợp lực của chư tăng khắp mười phương mới mong giải cứu được. Ngày rằm tháng bảy là ngày thích hợp để cung thỉnh chư tăng, hãy sắm sửa lễ cúng vào ngày đó".

Làm theo lời Phật, mẹ của Mục Liên đã được giải thoát. Phật cũng dạy rằng: chúng sanh ai muốn báo hiếu cho cha mẹ cũng theo cách này (Vu-Lan-Bồn Pháp). Từ đó, ngày lễ Vu-lan ra đời.

Viện Viện vui vẻ gật đầu "Đúng vậy a Thật náo nhiệt! So với chỗ chúng ta, còn vui hơn!" Bùi Dật Phàm lấy ra một khối, vừa mới cắn hạ một miếng, Viện Viện liền vội hỏi "Ăn ngon không?"

Bùi Dật Phàm gật gật đầu cũng ngồi xuống, Viện Viện ngược lại hít một hơi "Ta cũng biết ăn rất ngon!

"Đáng tiếc không thể mang về cho các tỷ tỷ" Bỗng nhiên, nàng lại cao hứng phấn chấn nói "Ta nghe nói tháng chín còn có hội chợ Trùng Dương (3)!"

(3) Hội chợ Trùng Dương: Diễn ra vào tết Trùng Dương hay còn gọi là tết Trùng Cửu. Theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9/9 âm lịch hằng năm

"Dương Châu mỗi năm có rất nhiều hội hoa, xuân có hoa đào, hạ có mầu đơn, cây thuốc được, hoa sen, thu có hoa quế, phù dung, mặt khác tháng giêng còn có chợ Thần Tài, tháng ba Thanh Minh, tháng năm Thuyền Rồng, tháng sáu Quan Âm, tháng bảy Thiệt Lan, tháng chín Trùng Dương, càng chưa nói tới các loại hội chùa lớn nhỏ khác, nhưng trong đó đặc sắc nhất phải là sự kiện Tài Thần."Bùi Dật Phàm ăn bánh thịt, giải thích cho Viện Viện.

Viện Viện lập tức ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng nói "Chàng đi với ta đi"

Lúc này, Bùi Dật Phàm ngay cả trả lời cũng lười, chỉ lắc đầu. Mỗi khi nàng xuất môn trở về, luôn hỏi hắn câu này, hỏi đến mức ngay cả hắn cũng lười trả.

Viện Viện cũng không hỏi lại, chỉ lấy ngón tay ngọc nhỏ dài mềm mại, nhẹ vuốt vết sẹo trên má trái hắn, Bùi Dật Phàm cũng thành thói quen lúc không có việc gì làm lại sờ vết sẹo trên mặt hắn, thậm chí khi tình cảm mãnh liệt triền miên, nàng cũng đặc biệt thích hôn vành mắt trái mà hắn tự nhận là ghê tởm.

Có đôi khi, hắn thậm chí sẽ có loại ảo giác, cảm thấy được Viện Viện dường như thích hắn... Nhưng đó là không có khả năng, nàng là một cô gái thiện lương, bởi vì hắn là phu quân của nàng, cho nên, nàng tiếp nhận tất cả của hắn, chỉ như vậy mà thôi, nàng không có khả năng sẽ thích hắn!

"Dật Phàm tướng công..."

"Hửm?"

"Chàng không muốn ra phủ, chúng ta ở đây đi dạo khắp nơi trong phủ cũng được!"

Bùi Dật Phàm vẫn lắc đầu, Viện Viện nhất thời bất mãn bĩu môi.

"Chàng chán ghét ta như vậy sao? Ngay cả đi dạo trong phủ cùng ta cũng không muốn!"

Nghe vậy, Bùi Dật Phàm cảm thấy không biết nên khóc hay cười "Không phải ta chán ghét nàng, Viện Viện, ta..." Hắn than nhẹ.

"Nàng cũng biết, cần gì phải nói như vậy?"

"Ta không biết!" Viện Viện không vui nói "Chàng không nói rõ ràng, làm sao ta biết được?"

Bùi Dật Phàm lại hít vài hơi, không thể không nói ra "Ta không muốn ra bên ngoài dọa người."

"Chàng không dọa ta!" Viện Viện phản bác nói.

Đúng vậy, nàng đã quen với những vết thương nhỏ như thế này.

"Cho nên chàng càng phải thường xuyên đi ra ngoài cho người ta nhìn xem! Chờ tất cả mọi người nhìn quen, bọn họ sẽ không bị dọa!" Viện Viện nói rất hợp tình hợp lý

Bùi Dật Phàm nhất thời á khẩu không trả lời được, Viện Viện lại không buông tha.

"Khi mới bị thương, dĩ nhiên là rất đáng sợ, nhưng hiện tại chàng đã tốt hơn rất nhiều, miệng vết thương cũng khép lại, thoạt nhìn thật sự không có đáng sợ như chàng tưởng tượng, nhưng chàng vẫn trốn tránh, mọi người cũng liên cho rằng chàng vẫn là dọa người giống như trước kia, chàng thật sự nên đi ra ngoài cho bọn họ nhìn một cái, trước kia so với hiện tại, bọn họ nhất định sẽ rất bất ngờ."

Bùi Dật Phàm không có lên tiếng.

"Ta không ép chàng, nhưng, chàng thực sự nên nghĩ lại một chút, là thật sự muốn trốn cả đời, hay là muốn ưỡn ngực đối mặt với tất cả?" Viện Viện ôn nhu khuyên bảo "Cười nhạo là tất nhiên, nhưng như vậy thì sao? Chàng cũng không thể mất một miếng thịt, thiếu một cái xương. Phải sống tốt, khiến bọn họ nhìn một Bùi Dật Phàm có nghị lực phi phạm, khiến bọn họ hiểu được cái gì gọi là dũng khí chân chính, đây mới là phương pháp phản kích tốt nhất, không phải sao?"

Bùi Dật Phàm vẫn không lên tiếng, nhưng hắn nhìn nàng một cái thật sâu, rồi sau đó cầm chặt tay nàng, đồng thời đảo mắt nhìn ao sen trầm tư thật lâu. Rồi cực, hắn chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: "Cho ta... thêm vài ngày được không?"

Viện Viện vừa lòng nở nụ cười, nàng hiểu ý của hắn, hắn cần nhiều thời gian một chút để lấy thêm dũng khí.

"Không thành vấn đề, Dật Phàm tướng công, chàng chuẩn bị bao lâu cũng được, chỉ cần có kết quả là được!"

Tây hồ nhỏ ở phía bắc thành Dương Châu, nổi danh xinh đẹp, mặc dù không mệnh mông cuộn cuộn, nhưng lại tinh mịch khúc chiết (4), là nơi người Dương Châu thích đi dạo nhất, dĩ nhiên là từ lâu ven hồ cũng nhờ đó mà làm ăn phát đạt, thời gian dùng bữa nếu không hẹn trước, ngay cả ghế cũng không có!

(4) Khúc chiết: quanh co....

Lúc này, thời gian dùng bữa trưa vừa qua không lâu, trong từ lâu vẫn còn không ít người đang ngồi, mà bắt mắt nhất dĩ nhiên là bốn người ngồi trong căn phòng trang nhã ở lầu hai.

Đệ nhất mỹ nhân Dương Châu - Tân Nhục Tuyết cùng vị hôn phu Bách Tử Chu và một nữ tử có dung mạo gần giống Tân Nhục Tuyết, là muội muội của Tân Nhục Tuyết – Tân Nhục Sương, còn có một vị phong lưu anh tuấn trẻ tuổi, hắn là Chương Tôn Ngọc nổi danh khắp Trung Nguyên, rất rõ ràng, hắn đang theo đuổi Tân Nhục Sương.

Giờ phút này, Tân Nhục Tuyết thần tình không kiên nhẫn liếc nhìn Bách Tử Chu "Rốt cuộc công công đã quyết định phải làm như thế nào chưa?"

"Rất khó! Nhược Tuyết" Bách Tử Chu so với nàng ta lại càng không kiên nhẫn hơn "Tình huống như thế nào, nàng cũng rõ ràng mà!"

"Nếu thật ác tâm đem việc buôn bán ở phương Bắc chấm dứt, bạc của hai nhà chúng ta bỏ ra không phải là quá lãng phí sao?"

"Nhưng mà nếu tiếp tục chống đỡ, cũng sẽ không có gì tiến triển! Ngược lại còn có thể tiếp tục liên lụy đến công việc bên này!" Tân Nhược Tuyết không đồng ý nói "Vấn đề bên này đã quá nhiều rồi, còn có dư thừa năng lực để ý đến phương bắc nữa sao."

Bách Tử Chu lắc đầu, không nói gì nữa, Tân Nhược Sương chen vào nói "Thực sự ở phương Bắc không có một chút biện pháp nào sao?"

Tân Nhược Tuyết trừng mắt nhìn Bách Tử Chu một cái "Không có biện pháp? Cái gì cũng không muốn nắm rõ ràng, đã tiến vào, sau đó mới hiểu được phương Bắc đó bị vài thế lực chiếm giữ, không có quan hệ gì, công việc làm ăn không thể phát triển, nhưng những thế lực kia đều là người trong giang hồ, chúng ta là người bình thường rất khó theo chân đặt quan hệ với bọn họ."

"Người giang hồ?" Tân Nhược Sương nghe vậy, lập tức chuyển hướng sang Tôn Ngọc

"Người cũng là người trong giang hồ, hẳn là có biện pháp đúng không?"

Tôn Ngọc áy náy cười "Thật có lỗi, phương Bắc ta không quen, mặc dù là có biết vài người, nhưng..." Hắn nhún nhún vai "Ngay cả bằng hữu cũng không thể tính, chỉ là biết mà thôi."

Tân Nhược Sương vốn còn mang chút hy vọng, nghe vậy, không khỏi suy sụp.

"Thật là, tại sao lại bất lợi như vậy, còn gì nữa không? Gần đây thật sự là thật nhiều chuyện xảy ra. Vốn rằng là ở kinh thành không tốt, không ngờ sau khi trở về, vẫn là một đồng phiền toái, buồn cười nhất lại là..." Nàng ta ngấm ngấm Tân Nhược Tuyết "Mới rồi đi ba năm, lại đã có người trèo lên trên đầu tỷ tỷ!" Mọi người dò xét liếc mắt một cái, hiểu được nàng nói có người cướp đi danh xưng đệ nhất mỹ nhân Dương Châu.

Bách Tử Chu nhìn sắc mặt thê tử không tốt, vội mở miệng an ủi "Ta nghĩ, nhất định là bởi vì nàng rời đi khá lâu, cho nên mới như thế, nhất định không lâu sau, mọi người sẽ quên nàng ta thôi!"

Tân Nhược Tuyết lúc này mới hừ hừ, kiêu căng nâng cằm lên "Nếu ta biết ả nữ nhân kia là ai, ta nhất định sẽ khiến ả ta mất mặt, không thể không rời khỏi Dương Châu!"

"Ân! Điều này rất kỳ quái, không có ai biết nàng là ai sao" Tân Nhược Sương lâm lâm nói.

"Đúng, thật sự rất kỳ quái." Bách Tử Chu cũng phụ họa theo "Nghe nói nàng ta thực sự rất thần bí, luôn xuất quỷ nhập thần, ngay cả tàn ảnh cũng..."

Hắn đột nhiên dừng lại, hơn nữa hai mắt giống như rơi ra bên ngoài, miệng mở lớn, rất giống như nhìn thấy ngày tận thế.

Khiến ba người còn lại kinh ngạc liếc mắt một cái, đồng thời phát hiện trong tửu lâu cũng yên tĩnh lạ thường, theo bản năng hướng trái phải nhìn lại, lại phát hiện khách trong quán cũng đều cùng một biểu tình, hơn nữa còn nhìn về một hướng. Bọn họ vội nhìn theo, nhưng cũng cùng trong lúc nhất thời đều mờ to mắt.

Đó là một mỹ nhân rất xinh đẹp, tuyệt đối được xưng là tuyệt sắc thiên hạ, không người nào có thể sánh bằng!

Trong lúc mọi người ở đây vẫn còn ngây ngốc, cô nương xinh đẹp kia chậm rãi đi tới bên người Nhược Tuyết cách đó không xa, khinh miệt đánh giá nàng ta, rồi sau đó phóng đáng cười giễu cợt một tiếng.

"Cái gì mà mỹ nữ? Cùng lắm cũng chỉ là một kỹ nữ thôi!"

Mọi người lập tức hít một hơi, Tân Nhược Tuyết lại xanh mặt lần nữa.

"Người có ý gì?"

"Có ý gì?" Cô nương xinh đẹp cười lạnh "Thì ra người cũng quá ngốc, ngay cả điều đơn giản như vậy cũng nghe không hiểu! Ý tứ của "kỹ nữ" chính là thấp hèn, như vậy người đã hiểu chưa?"

Tân Nhược Tuyết chưa từng chịu qua loại vũ nhục này, nghe vậy không khỏi giận dữ, nhảy dựng lên một cái tát liền đánh qua, nhưng làm người ta kinh ngạc chính là, nàng ta chẳng những không "giáo huấn" được đối phương, ngược lại còn bị hất rượu vào mặt.

Động tác công kích của cô nương xinh đẹp nhanh đến mức làm người ta lú lờ, đồng thời lại thuận tay cầm bầu rượu hất lên, động tác cực nhanh, dường như không người nào có thể thấy rõ, giống như ban đầu đã như vậy.

Tân Nhược Tuyết không dám tin nhìn ngây ngốc, dường như nhất thời không thể hiểu rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, cô nương xinh đẹp cười như không có việc gì.

"Kỹ nữ, đây là dạy cho người biết, không phải ai cũng có thể khi dễ!"

Tân Nhược Tuyết vừa nghe, nhin không được chán nản, đang muốn không để ý hình tượng chửi ầm lên, Tôn Ngọc vội vàng tỉnh táo đứng dậy trước,

chấn ở giữa chào hỏi cô nương xinh đẹp kia.

"Nhiệm cô nương, đúng là cô nương rồi! Cô nương đến Dương Châu từ khi nào vậy?"

Viện Viện thần nhiên liếc hẳn một cái "Phích Lịch Chưởng Tôn Ngọc, ta nhớ không lầm chứ? Ngươi lại chạy đến đây làm gì?" Nàng liếc Tân Nhựt Sương một chút "Không thể nào? Muội muội của kỹ nữ ngươi cũng muốn? Nói không chừng cũng là kỹ nữ đó!"

Cái này, ngay cả Tân Nhựt Sương cũng nhảy dựng lên, Tôn Ngọc một mặt giữ cánh tay ngăn trở nàng ta, một mặt hướng Viện Viện lộ ra vẻ hữu hảo "Nhiệm cô nương, rốt cuộc là cô nương có điều gì hiểu nhầm các nàng ấy?"

"Hiểu lầm?" Viện Viện trừng mắt nhìn, tiện đà đột ngột nở nụ cười "Tôn Ngọc, ngươi cũng coi như quen biết ta, ta là loại người nghe người ta lừa gạt sao?"

Tôn Ngọc chần chờ một chút "Cái này..."

"Không, Tôn Ngọc, không phải hiểu lầm" Viện Viện phất chốc giận trừng Tân Nhựt Tuyết "Vớ nàng ta, Tân Nhựt Tuyết, ta có lý do căn ghét nàng ta!"

Tôn Ngọc không khỏi nhún mày "Nhiệm cô nương, không bằng cô nương nói lý do đi, không chừng có thể đem hiểu lầm cởi bỏ..."

"Tôn Ngọc, đã nói với ngươi không phải hiểu lầm, ngươi nghe không hiểu sao?" Viện Viện không kiên nhẫn nói "Dù sao không liên quan đến chuyện của ngươi, ngươi, tốt nhất đừng làm miệng, hôm nay ta chỉ đến xem bộ dạng kỹ nữ này rốt cuộc xinh đẹp cỡ nào, kết quả..." Nàng cười nhạt "Cũng chẳng có gì cả!"

"Nhiệm cô nương, cô nương cũng không thể..."

Viện Viện nhấc tay ngăn cản Tôn Ngọc nói tiếp "Được rồi, ta xem đã đủ, nói thực ra, thật sự không có gì để xem. Ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với loại kỹ nữ này, thật sự là ghê tởm làm cho người ta muốn nôn! Nhưng mà, trước khi rời đi, Tân Nhựt Tuyết, ta muốn ngươi hiểu được, nhất định ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt, càng nhất định phải dạy ngươi hồi hận cả đời vì việc mình đã làm!"

Nói xong, nàng chuyển hướng sang Tôn Ngọc "Nghĩ đến việc chúng ta có quen biết, ta khuyên ngươi rời xa bọn họ càng xa càng tốt, khỏi gặp vạ lây."

Nói xong, nàng xoay người bước đi, Tôn Ngọc có gọi cỡ mấy cũng làm như mắt điếc tai ngơ.

Thẳng đến khi thân ảnh Viện Viện biến mất, Tôn Ngọc mới sàu lo ngồi xuống, tự rót một chén rượu uống, gương mặt nhìn quét này ba người, rồi lại không biết nên nói cái gì.

"Tôn Ngọc, nàng ta rốt cuộc là ai?" Tân Nhựt Sương một mặt giúp tỷ tỷ lau mặt, một mặt hỏi.

"Nhiệm Viện Viện, nàng ấy là con gái của Nhiệm Gia bảo chủ - đệ nhất phú hào phương Bắc."

Bách Tử Chu nhìn thần sắc lo lắng của hắn "Nàng ta rất lợi hại phải không?" Cái hắn ta hỏi chính là võ công.

"Lợi hại, vô cùng lợi hại, đừng nghĩ nàng ấy chỉ có mười bảy tuổi, nhưng đã là cao thủ rồi đó. Nhưng, đáng sợ nhất không phải công phu của nàng, mà là mưu kế gian manh của nàng ấy, ở quan ngoại không ai không sợ, thậm chí là nổi tiếng!"

Nàng có thù tất báo, hơn nữa còn đáp lại gấp mười lần, ai dám đắc tội với nàng, tốt nhất là tự mình về nhà cắt cổ trước còn dễ chịu hơn."

Tôn Ngọc nói thật đáng sợ, ba người bọn họ, còn có các thực khách trong tửu lâu đang gióng tai lên nghe, tất cả đều lộ ra thần sắc không dám tin.

Tôn Ngọc không khỏi lắc đầu than nhẹ "Chính mắt ta thấy một công tử phong lưu say rượu khinh bạc nàng vài câu, kết quả, ngày hôm sau bị người phát hiện hẳn toàn thân không mặc gì bị treo ở trên tường thành, bị người đi đường nhìn ngó; còn có một lần, nàng không cẩn thận cả người dính đầy bùn, mà một nam tử thô lỗ cười ngửa đi qua còn không biết sống chết cười đến tiền phủ hậu ngưỡng (5), ngày hôm sau, nam nhân thô lỗ kia cũng bị ném vào hố phân."

(5) cười đến tiền phủ hậu ngưỡng: cười tới mức gấp người về trước ngã người về sau = cười ngặt nghẽo

Mọi người hít một hơi lạnh, hai mặt nhìn nhau, không ngờ cô nương đẹp như vậy mà lại là một nữ sát tinh?!

"Ta không biết rốt cuộc các người kết thù gì với nàng ấy, thanh toán oán thù gì, nhưng mà, nhìn bộ dáng của nàng, coi như oán này đã kết chặt, tốt nhất là các người nên đi thăm dò rõ ràng, nếu như là hiểu lầm, thì mau chóng giải thích rõ, nếu không, một khi nàng ấy bắt đầu trả thù..." Tôn Ngọc về mặt trầm trọng lắc đầu "Ta tin chắc, các người chịu không nổi!"

Sắc mặt ba người đại biến, nhìn nhau nửa ngày cuối cùng vẫn là Tân Nhựt Sương mở miệng nói "Tỷ, nàng ta chỉ đích danh tỷ!"

Tân Nhựt Tuyết về mặt thăm dạm mở miệng "Ta...ta vừa rồi không có làm cái gì!"

Trên thực tế, theo như lời Tôn Ngọc vừa nói "tiêu chuẩn cơ bản" trả thù của Viện Viện, nàng tta đã làm việc thiếu đạo đức thật đúng là không ít, nhưng

mà, nàng ta xác thực không có đắc tội nữ sát tinh kia!

"Ít nhất không đắc tội nàng ấy!" Nàng lại nhỏ giọng bỏ thêm một câu.

Tôn Ngọc nhú mày suy tư một lát.

"Có lẽ nàng ấy vì thân nhân, bằng hữu, hoặc bạn tri kỉ mà đến."

Vừa nghe, Tân Nhục Tuyết càng lo sợ không yên.

Trời ạ! Nàng ta ở bất cứ đâu cũng luôn kiêu ngạo ương ngạnh, muốn làm gì thì làm, có trời mới biết có bao nhiêu người bị nàng ta cười nhạo, khi dễ, đùa bỡn, nàng ta làm sao biết được nữ ma vương kia tới vì ai?

Không được, vẫn nên nghĩ cách điều tra rõ mới được, nàng ta cũng không muốn bị ném vào hố phân.

Trăng sáng, sao đầy trời, ánh sáng dịu nhẹ trải trên mặt đất.

Giờ phút này, trong đêm yên tĩnh, trong một căn phòng ở Hàn Nguyệt lâu chỉ có tiếng ngân nga yêu kiều của nữ tử trêu chọc lòng người.

Sau một hồi khá lâu, một trận co rút run rẩy truyền đến, Bùi Dật Phàm suy sụp ghé vào trên người Viện Viện, dường như không thở nổi.

Viện Viện yêu thương hôn một cái lên mắt trái của hắn, liền sau đó lại dịu dàng vuốt lưng hắn, giống như an ủi một đứa nhỏ.

Mấy tháng qua, nàng cùng Bùi Dật Phàm ở chung, đã có chút chuyển biến.

Biết rõ hắn lớn hơn nàng, còn thông minh hơn nàng, nhưng nàng lại cảm thấy được dường như hắn yếu ớt, cô tịch hơn nàng rất nhiều, thấy sự bất lực trong đáy mắt hắn, nàng cảm thấy đau lòng, muốn đem tất cả mọi thứ tới cho hắn.

Nàng biết mình thích hắn, hắn thông minh khiến nàng khâm phục, hắn dịu dàng yêu thương khiến nàng vui sướng, hắn phiêu dật tiêu sái cũng làm cho nàng kim lòng không được, hắn nói ra những lời hài hước càng khiến nàng thoải mái, ở trong mắt nàng, hắn là nam nhân xuất sắc như thế, nàng có thể không thích hắn được sao?

Nhưng hắn cũng tự ti.

Hắn tự ti, chuốc khổ, cũng khiến cho hắn trưởng thành hơn nhưng lại có một chút trẻ con, khiến lòng người chua xót, khiến người nhìn vào cũng không nhìn được muốn chia sẻ, càng kích khởi mâu thuẫn của nàng, chỉ muốn bảo vệ hắn bằng mọi cách.

Nhưng mà, cái này còn hơn cả thích, khiến nàng hoang mang, thấy hắn đau nàng cũng đau, hắn vui nàng cũng vui, khiến nàng rất ngạc nhiên.

Từ bao giờ tâm tình nàng bị hắn ảnh hưởng như vậy?

A! Quên đi, cái này rất phức tạp, nàng càng nghĩ càng rối, rõ ràng trước đó không để ý hắn, trước mắt là quan trọng nhất vẫn nên đem điều này giữ ở trong lòng, nghĩ cách lừa gạt vị phụ quân này ra khỏi Hàn Nguyệt uyển!

"Dật Phàm tướng công..."

"Ừ?" Hắn hữu khí vô lực trả lời.

"Ngày mai là Trung thu."

"Ta biết."

"Trung thu là đêm đoàn viên."

Hắn trầm mặc một chút mới nói "Ta biết."

"Chàng đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Sau một lúc lâu hắn cũng chưa lên tiếng, rồi sau đó, hắn từ từ ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong ánh mắt do dự mang khát vọng.

Viện Viện mỉm cười, lặng lẽ nâng cánh tay ngọc ngà vuốt ve má trái của hắn.

"Yên tâm, ta vĩnh viễn ở bên cạnh chàng." Nàng ưng thuận hứa.

Hắn chăm chú nhìn nàng, rốt cục lại đem đầu quay về cổ nàng.

"Được rồi" Bùi phủ, trên dưới chưa bao giờ hưng phấn khẩn trương như thế, hạ nhân đều vội vàng chuẩn bị ăn tết, thỉnh thoảng dừng lại nói vài câu, đều là đoán không biết Bùi An có nói thật không -----đêm nay, thiếu gia cùng thiếu phu nhân sẽ ra uyển cùng mọi người ăn tết.

Bọn họ thật sự sẽ xuất hiện sao?

Thiếu gia có còn đáng sợ như ba năm trước nữa không?

Thiếu phu nhân là người như thế nào?

Thiếu phu nhân làm như thế nào để khuyên thiếu gia ra ngoài?

Thiếu gia chỉ ra một lần, hay là về sau sẽ thường ra uyển?

Thiếu gia cũng sẽ ra khỏi phủ sao...

Nghĩ vẫn liên tiếp nổi lên, đến khi hoàng hôn buông xuống, Bùi phủ đã chuẩn bị tốt các loại bánh trung thu, bưởi, khoai sọ, đậu phộng cùng với các món khác, mỗi người đều không tự chủ được hướng Hân Nguyệt Uyển chờ đợi, trong lòng vợ chồng Bùi Trọng Hồ lại lo lắng đưa con lại thay đổi chủ ý hay không!

Rốt cuộc, Bùi An xuất hiện, hần cười hi hi đi ở phía trước dẫn đường, sau đó dừng lại, chờ Bùi Dật Phàm cùng thê tử chậm rãi đi tới.

Bỗng dưng, toàn bộ đông viện trở nên yên tĩnh không tiếng động, dường như ngay cả cái kim rơi xuống cũng nghe thấy, nói bọn họ bị Bùi Dật Phàm dọa, chẳng bằng nói bọn họ là bị tân thiếu phu nhân dọa!

Không phải chứ? Đệ nhất mỹ nhân Dương Châu thân bí chính là thiếu phu nhân sao?

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cũng hiểu được những chuyện gần đây được dân thành Dương Châu nói nhiều nhất, cũng hiểu rõ vì sao thiếu phu nhân đột nhiên chạy tới khiêu khích Tân Nhượng Tuyết, nhưng cũng đồng thời nghĩ đến lời "đồn đại" đáng sợ về thiếu phu nhân nơi đầu đường cuối ngõ.

Sau đó, liền thấy mọi người vội liếc mắt cảnh báo nhau! Ngàn vạn lần chớ chọc thiếu phu nhân, cũng đừng làm cho thiếu gia không vui, nếu không tất cả mọi người đều không xong!

Vì thế, không ai chú ý khuôn mặt và chân của Bùi Dật Phàm, thứ nhất là bộ dáng của hần đích xác là không có đáng sợ giống như ba năm trước; thứ hai là tầm mắt mọi người vẫn không tự chủ được nhìn chăm chú vào Viện Viện, bởi vì nàng rất đẹp, làm cho người ta nhìn không được muốn nhìn thêm vài lần, thứ ba là không dám đặc biệt chú ý đến thiếu gia, sợ hần mất hứng.

Cảm giác được phu quân có vẻ khản trương, Viện Viện nhỏ giọng an ủi "Đừng lo lắng, chàng căng thẳng thì khuôn mặt sẽ cứng ngắc, chàng nghiêm mặt, bọn họ càng sợ."

Bùi Dật Phàm không khỏi tự giễu nhếch môi "Cho dù ta rất vui vẻ, bộ dáng cũng sẽ không làm bọn họ thoải mái."

Nghe vậy, Viện Viện không khỏi giương lên nụ cười ngọt ngào "Chàng cho là bọn họ đang khản trương sao? Sai lầm rồi, Dật Phàm tướng công, bọn họ sợ chính là ta!"

Bùi Dật Phàm hơi hơi sùng sốt. "Nàng? Vì sao bọn họ lại sợ nàng"

"Mấy tháng ta dạo ở trong thành, bọn họ, đại khái đều gặp qua ta."

"Thì sao?" Bùi Dật Phàm khó hiểu hỏi.

Viện Viện cười khê tà ghé liếc hần một cái "Cái này, chàng hỏi Bùi An một chút sẽ biết, hỏi một chút xem Dương Châu nói về ta như thế nào?"

Bùi Dật Phàm còn muốn hỏi lại rõ ràng, nhưng, bọn họ đã tới trước mặt vợ chồng Bùi Trọng Hồ, đành phải tạm tha cho nàng.

"Thực xin lỗi, con đến muộn, để cha mẹ đợi lâu."

"Cha, mẹ cái này không thể trách con, đều là Dật Phàm tướng công, chàng cố ý kéo dài thời gian."

Nhìn thấy đứa con thật sự bước ra Hân Nguyệt uyển, phu thê Bùi Trọng Hồ không khỏi vui vẻ cười, nào còn để ý hần ra muộn nửa khắc, hay một ngày hai tháng, Bùi Trọng Hồ vội xua tay ý bảo bọn họ ngồi xuống.

"Tốt, tốt, đến là tốt rồi, đến là tốt rồi, ngồi xuống trước nói sau, ngồi xuống trước nói sau."

Bùi Dật Phàm nghe vậy liền ngồi xuống, Viện Viện thật vui vẻ ngồi xuống cùng hần, trong thần sắc không che dấu được sự kiêu ngạo vì phu quân mình, thực ra điểm đó khiến Bùi Dật Phàm có chút an tâm, chỉ vì, cho dù nàng nghĩ như thế nào đều không sao cả, chỉ cần nàng không cảm thấy lấy hần là sự hổ thẹn là được.

Thời gian sau đó, mọi người đều tự uống rượu, ngắm trăng, nói chuyện phiếm, ăn bánh trung thu, còn có người hát điệu dân gian chọc cười.

Có lẽ là tất cả mọi người cảm thấy được bộ dáng Bùi Dật Phàm thật sự không đáng sợ, cũng có lẽ là khiếp sợ lời đồn đại khủng bố về Viện Viện, càng

có lẽ là cả hai đều có, nói tóm lại, cho dù Bùi Dật Phàm đặc biệt chú ý, hẳn vẫn không phát hiện có ánh mắt khác thường, hoặc nghe được một chút cười nhạo nào, thần kinh buộc chặt của hắn cũng bởi vậy dần lơ lửng, nhưng quanh người giống như vẫn tồn tại chủ tử vệ.

Thẳng đến khi một lão gia đình nhìn Bùi Dật Phàm lớn lên, uống một chén rượu, run rẩy đi tới phía trước Bùi Dật Phàm, trong mắt có chứa lệ quang. Ông rất thích uống rượu, trước kia Bùi Dật Phàm khi ra ngoài trở về, thường thường mang rượu ngon trở về uống cùng ông.

Ông run rẩy mở miệng, "Thiếu gia, lão nô rất nhớ người! Thiếu gia đã lâu không cùng lão nô uống rượu, lão nô đã nghĩ, thế nào cũng phải cùng thiếu gia uống rượu, cho nên, muốn uống đương nhiên phải cùng thiếu gia uống, nếu không lão nô nguyện không uống rượu. Hiện tại, thật vất vả lão nô lại có cơ hội uống, lão nô có thể kính thiếu gia một ly không?"

Nói mấy câu đã đỏ hai vành mắt, ánh mắt Bùi Dật Phàm cũng có chút lệ quang, hắn thắm hít một hơi, nâng ly rượu lên, tươi cười nói "Không, Xuyên bá, phải là Dật Phàm mời người mới đúng." Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Xuyên bá giống như cực vui mừng vội theo uống cạn rượu, sau đó nâng tay áo lau nước mắt "Thiếu gia, tha thứ cho lão nô mạo muội..." Nét mặt già nua lộ vẻ mong mỏi "Lão nô có thể chờ thiếu gia lại đến tìm lão nô uống vài chén được không"

Bùi Dật Phàm đột nhiên nhắm mắt lại, hai má hơi hơi run rẩy, sau một hồi khá lâu, hắn mới mở mắt ra, kích động dĩ nhiên biến mất, còn lại chính là cảm động cùng thoải mái.

"Được, Xuyên bá, nếu rảnh ta sẽ lại đi tìm người uống vài chén." Hắn đột nhiên đến gần, đè thấp thanh âm nói nhỏ "Cha còn dẫu rượu hoa điều mười năm, ta đã sớm muốn lên đem ra uống rồi!"

Bùi lão phu nhân cùng Viện Viện nhìn không được bật cười, Bùi Trọng Hồ ho khan, Xuyên bá vội cười lui trở về.

Từ giờ khắc này, thái độ Bùi Dật Phàm dần có chuyển biến, mà bởi vì hắn thả lỏng, bọn hạ nhân cũng càng thoải mái.

Nhiều người bắt đầu lại gần mời rượu, còn có người thử nói đùa với Bùi Dật Phàm, trước kia Bùi Dật Phàm là một chủ tử rất hiền! Cuối cùng, thậm chí có người oán giận không có nháo đêm động phòng của Bùi Dật Phàm, cho nên phải phạt hắn hôn Viện Viện một chút mới được.

Bùi Dật Phàm then thùng cười, ngược lại, Viện Viện thoải mái chu môi, còn dùng hai tay giữ đầu phu quân, trong tiếng cười của mọi người, Bùi Dật Phàm ở trên môi Viện Viện đặt xuống ấn ký của mình.

Một đêm này, là đêm náo nhiệt nhất ở Bùi phủ mấy năm qua, cũng là bỏ xuống không khí nặng nề khi trước của Bùi phủ.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp thành Dương Châu, cũng khiến dân chúng Dương Châu kinh sợ.

Ông trời! Thì ra đại mỹ nhân kia lại là thê tử của Bùi Dật Phàm?!

Mà Tân Nhượng Tuyệt cũng hiểu được vì sao nàng tìm mình. Chết tiệt! Oán này đã kết rồi!

Trong lòng nàng ta run sợ chộp tới Tôn Ngọc truy hỏi "Nàng ta thật sự đã man như vậy sao?"

Tôn Ngọc thờ dài nói "Đúng vậy."

"Người đánh không lại nàng ta sao?"

Tôn Ngọc nhíu mày một lúc lâu "Sàn sàn như nhau đi! Nhưng..." Hắn lại thán "Người thông minh sẽ không đi trêu chọc người của Nhiễm Gia Bảo." Mà hắn, đương nhiên không phải kẻ ngu ngốc.

Sắc mặt Tân Nhượng Tuyệt càng thâm "Ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tôn Ngọc liếc mắt nhìn Tân Nhượng Sương một cái, bất đắc dĩ nói "Nếu động tới nàng ấy, cũng chỉ có thể cúi đầu xin lỗi!"

Sắc mặt Tân Nhượng Tuyệt trầm xuống, cả giận nói "Mơ đi!"

Tân Nhượng Sương vội vàng giật nhẹ Tôn Ngọc "Nghĩ cách khác đi! Tỷ tỷ ta chết cũng sẽ không cúi đầu trước người khác."

Tôn Ngọc nhìn chăm chú nàng ta một lát, rồi sau đó thờ dài.

"Ta có thể biết rốt cuộc tỷ tỷ nàng đã đắc tội gì với bọn họ không?"

Tân gia tỷ muội liếc mắt dò xét một cái, Tân Nhượng Sương cắn răng nói "Không thể."

Tôn Ngọc nhíu mày "Không thể? Đó chính là vì các người đuổi lý? Kỳ thực, cho dù các người không nói, ta đi hỏi một chút, cũng có thể biết một biết hai."

Tân Nhượng Sương theo bản năng lảng tránh ánh mắt hắn "Vậy người tự mình đi hỏi đi!"

Tôn Ngọc lại thâm sâu chăm chú nhìn các nàng một lát, giống như ngó ra cái gì, gật gật đầu.

"Ta hiểu rồi, đồn đại bên ngoài đều là dối trá, cho nên, các người không sợ ta đi thám thính."

Tân Nhựt Tuyệt nghe vậy, không khỏi què quá hóa khùng dậm chân "Người có ý gì? Chỉ nhờ người giúp một chút mà thôi, cần tìm căn nguyên làm gì? Nói cho người biết, ta...ta không sai!" Nàng ta hung hăng nói, người không vì mình, trời tru đất diệt, nàng ta suy nghĩ cho bản thân thì có cái gì sai?

"Sai là bọn họ, là bọn họ...bọn họ thích dể tâm vào chuyện vụn vặt, chuyện đã qua đi coi như xong, bọn họ nhớ lâu như vậy làm gì! Ta mặc kệ, người phải phụ trách giúp ta giải quyết phiền toái này." Dưới tình thế cấp bách, bệnh cũ của nàng ta lại tái phát, thói quen xấu trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa ngạo mạn ra mệnh lệnh.

Tôn Ngọc đương nhiên không chấp nhận bộ dáng này của nàng ta, đang muốn lạnh lùng từ chối, Tân Nhựt Tuyệt đứng lúc phát hiện hân sắc mặt không tốt, vội xen tiến vào trấn an.

"Tôn Ngọc, người đừng nóng giận, kỳ thật..." Nàng dò xét tỷ tỷ một chút "Kỳ thật đó cũng là chuyện không dễ nghe, cho nên tỷ tỷ mới không muốn nói cho người biết. Là như vậy, tỷ tỷ từng có hôn ước với Bùi Dật Phàm, nhưng sau lại bởi vì Bùi Dật Phàm hân... Ách, xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà bị hủy dung, làm cho tính tình đại biến.

Dương Châu ai cũng biết, Bùi Dật Phàm trở nên thật đáng sợ, cho nên, tỷ tỷ cũng không dám gả cho hân, sợ sẽ có điều bất trắc, vì thế, liền giải trừ hôn ước với hân. Nghĩ đến, đây chính là điều hân bất mãn với tỷ tỷ, người biết không! Nhà giàu, người ta đều rất coi trọng mặt mũi."

Tôn Ngọc hoài nghi lại đánh giá hai tỷ muội Tân gia "Như vậy?"

Tỷ muội hai người gật đầu "Đúng như vậy, đúng như vậy!"

Trong mắt Tôn Ngọc vẫn đầy hoài nghi "Nếu đúng là như thế, thì để người nhà họ Tân đi nói chuyện với bọn họ đi! Nếu không đi, thì mời cha mẹ phu quân tỷ tỷ người cùng bọn họ nói chuyện! Dù sao tỷ tỷ người bây giờ cũng là thê tử của con trai nhà bọn họ."

Tỷ muội hai người lại dò xét liếc mắt một cái, Tân Nhựt Tuyệt lập tức gạt đi.

"Không được, nếu có thể nói chuyện, thời điểm trước kia khi giải trừ hôn ước có thể nói rõ ràng, bọn họ còn ghi hận đến hiện tại sao? Huống chi, cha ta cùng bá phụ hiện tại đều ra ngoài làm việc, dựa vào mẹ ta cùng bá mẫu, căn bản không thể ứng phó với bọn họ!"

Tôn Ngọc nhìn Tân Nhựt Tuyệt "Còn có vị hôn phu của người!"

Tân Nhựt Tuyệt đột nhiên trở mình cái xem thường "Quên đi, lúc trước hân cùng Bùi Dật Phàm tranh giành ta, đã không thấy Bùi Dật Phàm không thuận mắt, hiện tại đi cũng chỉ là cừu nhân gặp mặt, đổ mắt mà thôi, sao có thể được việc?"

Tôn Ngọc lắc đầu "Vậy cũng chỉ có một cái biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Tìm Bách Nhã Quyên hỗ trợ."

Tân Nhựt Tuyệt nghe vậy, rất sùng sốt "Muội muội của Từ Chu? Vì sao lại tìm nàng ấy?"

"Người đã quên sao?" Tôn Ngọc miễn cưỡng nói "Long Thiên Sinh luôn luôn theo đuổi nàng ta, chỉ cần nàng ta nói, cho dù là nước sôi lửa bỏng Long Thiên Sinh chắc chắn sẽ vì nàng ta, không chối từ."

"Long Thiên Sinh?" Tân Nhựt Tuyệt mặt lộ vẻ khó khăn "Cái tên to con đó? Nhưng mà...Nhã Quyên rất chán ghét hân!"

Tôn Ngọc than nhẹ "Long Thiên sinh là thiếu bang chủ của Long Đằng bang, chỗ dựa vững chắc sau lưng chính là toàn bộ Long Đằng bang, hơn nữa hân mặc dù là người phía nam, mà tỷ tỷ hân lại gả cho Vạn gia ở phương Bắc, mà con gái Vạn gia bảo chủ lại là dâu cả của Nhiễm gia bảo chủ, quan hệ như vậy, có phải dễ nói chuyện hơn không?"

Tân Nhựt Tuyệt sùng sốt nửa ngày, rốt cục gật đầu "Được rồi! Cũng chỉ có thể như vậy." Nói xong, nàng đẩy Tân Nhựt Tuyệt "Vây! Chỗ Nhã Quyên giao cho người."

Nghe vậy, Tân Nhựt Tuyệt lập tức trở mình một cái rõ ràng.

Tỷ tỷ chính là như vậy, chỉ biết gây phiền toái, lại luôn bắt người khác giúp mình chùi dít! Không chỉ nói người khác, mà ngay cả nàng ta cũng cảm thấy rất không thích!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mặt Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đau lòng

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dục

Bùi Dật Phàm chấp tay sau lưng chậm rãi bước thong thả ra Hàn Nguyệt uyển, Viện Viện ở bên trái hắn nói không ngừng.

"Được rồi! Được rồi! Tất cả mọi người đi, chàng không đi, không có ý nghĩa!"

Bùi Dật Phàm lắc đầu.

"Đi thôi! Đi thôi! Cùng mọi người đi đi!"

Lúc này Bùi Dật Phàm ngay cả lắc đầu cũng lười, chỉ cùng người hầu chào hỏi.

"Thiếu gia, phòng bếp đã làm món bánh hoa nhân thịt người rất thích, người ăn nhiều một chút!"

Người hầu cười tủm tỉm nói.

Bùi Dật Phàm mới mở miệng, Viện Viện liền phát tay đuổi người hầu "Tránh ra, tránh ra, không nhìn thấy ta đang nói chuyện quan trọng với thiếu gia sao? Ta tới trước nói trước, sao người lại nhảy vào!"

Bùi Dật Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, trước khi người hầu rời đi còn nói thêm một câu

"A Cừu, nói với Bàn đại nương làm thêm chút bạch quả."

"Thiếu gia, Bàn đại nương biết người thích ăn bạch quả, sớm bỏ thêm rất nhiều rồi!"

"Dật Phàm tướng công!" Viện Viện giận kêu lên "Chuyện của ta quan trọng hơn!"

Bùi Dật Phàm lại lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, cũng mặc kệ nàng. Viện Viện thực mất hứng càng dùng sức ôm lấy cánh tay hắn, tính trẻ con để cho hắn kéo nàng đi.

"Được, Dật Phàm tướng công, chàng không cần lên núi, không cần phần thưởng, chỉ cần theo giúp ta đi dạo chợ Trùng Dương là được rồi."

Là được rồi?

Bùi Dật Phàm trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói "Ta nói rồi, ta không ra phủ, không phải sao?"

Còn mặt Viện Viện sáng rỡ, không phục nói "Chàng cũng từng nói, chàng không ra khỏi Hàn Nguyệt uyển, nhưng bây giờ không phải mỗi ngày đều ra bên ngoài! Chàng cũng nói qua, ngoại trừ cha mẹ, còn có ta và Bùi An, chàng không gặp ai, nhưng lúc này không phải là cùng hạ nhân trên xuống dưới trong phủ cười đùa!"

Bùi Dật Phàm nhú mày, cãi lại nói "Ta không có cười đùa."

Viện Viện giờ cao tay kéo khoe môi hắn "Rõ ràng là chàng như vậy!"

Bùi Dật Phàm trừng nàng một cái, lập tức bật cười "Đây chẳng qua là...chẳng lẽ nàng muốn ta khóc sao?"

Viện Viện buông tay, ôm khuỷu tay hắn, tà nghệ nhìn "Dật Phàm tướng công, bọn họ cũng không có bị chàng dọa" Nàng lẳng lẳng vạch trần sự thật "Ngược lại, bọn họ đều rất vui, chàng có thể giống như trước đây cùng mọi người nói giỡn. Kỳ thật, năm đó nếu chàng không lẩn nhanh như vậy, chàng sẽ phát hiện tất cả hạ nhân đều thực sự che chở chàng, chàng trước kia đối bọn họ thân thiết hiền hoà cỡ nào, bọn họ cũng chưa quên."

Bùi Dật Phàm trầm mặc một chút, tiện đà thờ dãi "Ta biết, ta nghĩ, ta chỉ là rất yếu đuối, không muốn đi đối mặt với sự thật."

Nghe vậy, Viện Viện bất mãn kháng nghị lập tức thốt ra, "Chàng không phải yếu đuối, chàng là..." Nàng đột nhiên dừng lại, lập tức lấy ánh mắt kỳ quái trừng hắn.

"Dật Phàm tướng công, chàng...còn thích kỹ nữ kia sao?"

Bùi Dật Phàm chấn động toàn thân, bỗng đứng cứng đờ hàm răng, yên lặng rẽ đến bên hồ, Viện Viện vẫn là nhìn chăm chăm hắn.

Bùi Dật Phàm chăm chú nhìn mặt hồ thật lâu, tâm tình mới bình tĩnh trở lại, hần mới nghĩ muốn mở miệng, Viện Viện đã muốn không kiên nhẫn lại hỏi một lần.

"Rốt cuộc chàng còn thích nàng ta hay không?"

"Ai nói cho nàng biết?" Bùi Dật Phàm không đáp hỏi lại.

Viện Viện trở mình cái xem thường "Làm ơn đi, Dật Phàm tướng công, trong thành Dương Châu có bao nhiêu người, liền có bao nhiêu cái miệng, muốn nghe cái gì mà không được? Còn cần người trong nhà cố ý đến nói cho ta biết sao?"

Lại là trăm mặt, Bùi Dật Phàm mới lẳng lặng nói "Không thích, ta chỉ hối hận từng thích nàng ta, không công lãng phí cảm tình của ta."

Viện Viện tựa hồ là thờ phào một hơi, nhưng mà, nàng vẫn là tiếp tục truy hỏi "Thật sự không thích nàng ta?"

Bùi Dật Phàm hừ lạnh "Ta khinh thường nàng ta, cũng may mắn không thành thân với nàng ta, tuy rằng..." Ánh mắt của hần âm đạm "Phải trả giá quá lớn."

Viện Viện vội vàng thừa thắng xông lên "Vậy chàng thích ta sao?" Tuy rằng Bùi An đã nói với nàng, Bùi Dật Phàm thích nàng, nhưng hần luôn không tự mình nói ra sự thật để người ta an lòng

Bùi Dật Phàm lại chán động "Ta..."

"Thế nào? Thế nào?" Viện Viện càng vội vàng hỏi, đáy lòng cũng vì mình khẩn trương mà kinh ngạc không thôi.

Bùi Dật Phàm lại là quay về nhìn mặt hồ hồi lâu.

"Ta thích nàng," Thanh âm thấp cơ hồ chỉ có chính hần mới nghe được rõ ràng. Hần thật sự không có tư cách nói như vậy, tuy rằng nàng là thê tử của hần, nhưng... Ông trời, hần thật sự không xứng với nàng!

Nhưng tai Viện Viện còn thính hơn tai thỏ tự nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở, nàng lập tức nhảy dựng lên hoan hô một tiếng, ở trên hôn mạnh lên má hần một cái.

"Ta cũng rất thích chàng, Dật Phàm tướng công!"

Bùi Dật Phàm ngu ngơ trong chốc lát, tựa hồ không có nghe Viện Viện nói những thứ gì, chờ hần ý thức được lời nàng nói, hần nhất thời ngạc nhiên quay sang, khiếp sợ há to miệng, nghĩ muốn chứng thực, lại thật lâu nói không ra lời.

Lúc này, Viện Viện hôn môi hần một cái, cười tủm tỉm liên tục vuốt cằm.

"Ta cũng rất thích chàng!"

Bùi Dật Phàm miệng đóng mở rất nhiều lần, mới miễn cưỡng nói.

"Nàng... làm sao có thể?" Hần vuốt miếng vải che con mắt trái "Làm sao có thể thích người như ta? Nàng...nàng không cần an ủi ta, ta..."

"Quái lạ! Ta làm gì phải an ủi chàng?" Viện Viện mắt tròn trắng "Thích chính là thích, không thích chính là không thích, cái này có cái gì mà an ủi?"

Bùi Dật Phàm lại đưa tay xuống vuốt đùi, tuy rằng hần đã không còn giống trước kia, nhưng vẫn là què, hần âm đạm lắc đầu.

"Không, nàng không cần an ủi ta, thật sự, nàng nguyện ý làm thê tử của ta, không ghét ta, có thể làm cho ta thích nàng, ta đã rất thỏa mãn!"

Viện Viện ngoái đầu nhìn kỹ hần một lúc lâu, rồi sau đó nhún nhún vai.

"Tùy chàng có tin hay không, dù sao, chàng chỉ cần biết rằng ta thích chàng là đủ rồi!"

Bùi Dật Phàm không nói gì, Viện Viện đột nhiên lại toát ra một chút buồn bình tươi cười, hai tay lại bò lên khuỷu tay hần.

"Dật Phàm tướng công, chàng thật sự thích ta?"

Bùi Dật Phàm gật gật đầu.

"Không gạt ta?"

Bùi Dật Phàm lắc đầu.

"Vậy cùng người ta đi dạo chợ Trùng Dương thôi!"

Bùi Dật Phàm thờ dãi "Viện Viện, người bên ngoài không giống người trong phủ, ta đáng bị đùa cợt, đối với nàng không muốn nàng cũng..."

Hắn còn chưa nói xong, Viện Viện liền hung hăng nói "Bọn họ không dám!"

Nàng nói một câu "Bọn họ không dám " khiến Bùi Dật Phàm đột nhiên nhớ tới Bùi An nói cho hắn biết, không khỏi tò mò hỏi: "Nàng thật sự...ách, đã làm chuyện này sao?"

"Đương nhiên" Viện Viện nói xong, phi thân nhảy lên cửa sổ ngồi "Tên kia khinh bạc rất nhiều con gái nhà lành, ta như vậy với hắn coi như đã khách khí rồi đó!"

Bùi Dật Phàm bừng tỉnh đại ngộ "Vậy người kia?"

"Hắn! Hắn là đạo tặc."

Bùi Dật Phàm đầu tiên là "Nga!" một tiếng, tiện đà "A!" một câu, lại "A!" trong chốc lát, cuối cùng không nói nữa ngưng mắt nhìn thẳng vào biểu tình vô tội của Viện Viện.

"Không phải nàng cố ý tìm đến?"

Viện Viện đột nhiên cười, còn thè lưỡi ra làm trò "Chưa từng có ai biết, ta chỉ biết không thể gạt được chàng

Biết được sự thật, Bùi Dật Phàm liền nhủ mày "Như vậy rất nguy hiểm!"

Viện Viện vòng hai tay lại "Có cái gì nguy hiểm? Không phải ta không việc gì sao?"

"Nhưng mà..."

"Được rồi! Được rồi! Dù sao ta đã gả cho chàng , không có cơ hội lại đi làm cái loại chuyện này, chàng sợ cái gì? Hay là đáp ứng theo giúp ta đi chợ Trùng Dương trước, cái đó quan trọng hơn!"

Ai! Nói tới nói lui, nàng lại quay lại cái đề tài này.

Bùi Dật Phàm vội quay đầu đi chỗ khác đi "A! Đúng rồi, cha nói muốn ta..."

"Muốn chàng đi cùng cơ!" Viện Viện cả giận nói "Ta mặc kệ, ngày mai chàng nhất định phải đi dạo chợ Trùng Dương với ta!"

Bùi Dật Phàm về mặt đau khổ "Không được! Viện Viện, cái hội họp này, ta thật không dám đi."

"Sẽ không!" Viện Viện trăm đình triệt sát nói "Ai dám có cái phản ứng gì không đúng, ta sẽ quăng hắn xuống hồ."

Bùi Dật Phàm nhủ mày, vội nói "Khó mà làm được! Viện Viện, bọn họ đều là người bình thường, không chịu nổi tra tấn, nàng không cần..."

"Thiếu gia, thiếu gia, lão gia tìm người!"

Tiếng gọi của hạ nhân tới thật đúng lúc cứu Bùi Dật Phàm "A! Nương tìm ta! Ta phải mau quay trở lại xem có chuyện gì." Nói xong, liền không ngừng chạy, hắn lúc này chạy thật là nhanh!

Muốn chạy? Hừ! Một cửa cũng không có! Chưa từng có con mồi nào có thể chạy thoát được lòng bàn tay nàng!

"Đứng lại, Bùi Dật Phàm, ta nói còn chưa nói xong đâu, Bùi Dật Phàm!"

Một cái phi thân, Viện Viện dừng ở trước mặt Bùi Dật Phàm, Bùi Dật Phàm dừng không kịp, suýt nữa cụng đầu, Viện Viện thừa cơ ôm hắn gắt gao, không cho hắn có cơ hội chạy trốn.

Một bên, tỷ nữ mất thấy thiếu phu nhân lại quần quít lấy thiếu gia lại nhai, về mặt thiếu gia lại bất đắc dĩ, không khỏi cười trộm.

Vị thiếu phu nhân này thật sự là vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, thiếu gia có thể nói là nhân họa đắc phúc!

"Cha, xin cha phân xử! Dật Phàm tương công nói thích con, nhưng chàng không chịu đi dạo chợ Trùng Dương với con!" Viện Viện về mặt oán giận "Người ta đến đây đã lâu như vậy, ngay cả cùng người ta đi ra ngoài đi một chút cũng không muốn, còn nói thích người ta, căn bản là gạt người thôi!"

Nói xong, nàng bắt lấy cánh tay Bùi Trọng Hồ "Cha phải xử chàng! Cha, cha con nói, tiểu hài tử nói dối phải đánh đòn!"

Bùi Dật Phàm dờ khóc dờ cười "Viện Viện, nàng...Nàng biết lý do ta không đi, vì sao còn luôn nói như vậy đâu?"

Ngồi ở sau án thư, Bùi Trọng Hồ tuy rằng về mặt có chút nghiêm túc, một bộ chuẩn bị phân xử, nhưng vẫn là giấu không được ý cười đáy mắt. Người có thể gạt đứa con ông ra khỏi Hàn Nguyệt uyển, tự nhiên cũng có thể đem gạt đứa con này ra khỏi phủ, ông, trăm phần trăm muốn thấy cảnh này!

"Biết cái gì!" Viện Viện hung hăng đứng lên, từ trước đến nay không chịu cúi đầu "Theo như chàng nói, chàng hiện tại thoát nhìn tuyệt đối không dọa

người! Cùng lắm chỉ là hai cái sẹ, lại che mắt, người ta nhìn vài lần thành thói quen thôi!"

Bùi Dật Phàm theo bản năng đem ánh mắt hướng Bùi Trọng Hồ cầu cứu, ai biết Bùi Trọng Hồ lại lộ ra một bộ "không quan tâm", không nhìn đến đứa con đang bị bức muốn chết, hẳn chắc chắn là ai cũng không giúp.

Cha đáng giận! Bùi Dật Phàm oán hận thu hồi ánh mắt, vẫn do dự.

"Viện Viện, ta...nàng đề ta suy nghĩ lại!"

"Chàng con muốn nghĩ?" Viện Viện rống giận "Buổi chiều liền..."

"Thiếu phu nhân, tiền thính có người cầu kiến."

Ba cái đầu, năm con mắt, đồng thời hướng cửa thư phòng, người đến là gia đình phụ trách đón khách.

"Ta?" Viện Viện ngây ngốc chỉ vào mình "Tìm ta? Ai?"

"Là hai vị công tử, một vị họ Tôn, một vị khác họ Long." Gia đình hồi đáp.

"Tôn? Long?" Viện Viện nghĩ nghĩ, liền "Nga!" một tiếng. Là tên kia! Mẹ nó, hẳn lại dám đến, nhưng lại thật sự đem Long Thiên Sinh tới. Viện Viện cười lạnh "Được, được, được, ta thật muốn nhìn các người rút cuộc tính toán như thế nào!"

Thanh âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng, Bùi Dật Phàm cùng Bùi Trọng Hồ liếc mắt một cái, lập tức đứng dậy.

"Cha, nhìn bộ dáng của Viện Viện, thật sự không quá thân mật, tốt nhất con nên đi xem, trách việc nàng lại gây chuyện!" Nói xong, hẳn cũng vội vàng rời đi.

Bùi Dật Phàm vừa ra khỏi cửa, Bùi Trọng Hồ lập tức bật cười, con dâu và con trai của ông, đến một trước một sau rời đi cũng vậy, ông không cơ hội nói ra nửa tiếng, tất cả đều là có qua có lại, mà ông lại thích xem náo nhiệt.

Nhưng mà, ông biết thê tử của con trai mình là người rất đặc biệt, nàng là người duy nhất ở Bùi gia có thể trị con trai ông!

Kỳ thật, Long Thiên Sinh rất tốt, khuyết điểm duy nhất chính là rất cao lớn, rất giống đại tinh tinh, đó cũng là lý do Bách Nhã Quyên không chấp nhận hẳn ta.

Lúc này vì đại tẩu, Bách Nhã Quyên mới cố thi triển một chút mỹ nhân kế dụ hẳn đến, tính toán để hẳn thay đại tẩu giải quyết phiền toái, sau đó lại một cước đá văng hẳn.

Hai người Tôn Ngọc, ở đại sảnh đợi một lát "Huru!" Một chút, chủ vị liền đột nhiên có thêm một người, một cô nương xinh đẹp như thiên tiên.

"Nói đi! Các người tìm ta làm gì?" Viện Viện đi thẳng vào vấn đề, cái gì cũng không cần lòng vòng.

Long Thiên Sinh vội tươi cười nói: "Ái muội, sao lại ngay cả một lời chào cũng không có đã nặng nề như vậy, tốt xấu chúng ta coi như là thân thích đúng không?"

Nói thực ra, đối với cô nương có tiếng xòa trá điều ngoa này, hẳn thực sự còn có chút sợ, nếu không, bộ dạng nàng xinh đẹp như thế, hẳn đã sớm nhờ quan hệ thân thích để làm quen rồi.

"Long đại ca" Viện Viện cố ý nặng nề hô một tiếng "Cũng bởi vì còn có chút thân tình, cho nên ta mới gọi người một tiếng Long đại ca, nhưng lý do hôm nay người tới chỉ sợ cũng xứng với một tiếng xưng hô này!"

Long Thiên Sinh xấu hổ cười gượng hai tiếng "Ái muội, tại sao nói như thế? Long đại ca đặc biệt tới thăm muội, sao muội lại trách cứ chứ?"

"Đặc biệt đến gặp ta?" Viện Viện cười lạnh nói "Long đại ca, nói dễ nghe, người đến Dương Châu liền chui vào Bách gia, ta chỉ biết người đến làm gì, cho nên! Ta còn dùng bồ câu đưa tin cho phụ thân, nói cho ông biết ta có thể cần một chút hỗ trợ!"

Long Thiên Sinh nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến "Muội... muội còn báo cho Nhiễm bảo chủ?" Hắn kinh hô.

"Này...ái muội, cần thiết như vậy sao? Cùng lắm chỉ là việc nhỏ mà thôi, không cần kinh động đến Nhiễm bảo chủ?"

"Việc nhỏ!" Viện Viện lại cười lạnh "Nói đi! ‘Việc nhỏ’ của người rút cuộc là cái gì? Tốt nhất không phải cái ta đang nghĩ."

Long Thiên Sinh chần chờ một chút "Muội thật sự đã báo cho Nhiễm bảo chủ?"

"Đương nhiên, ta đề phòng Long đại ca bị hồ ly tinh mê hoặc, ngay cả tam thân lục thích cũng bị gạt sang một bên."

Sắc mặt Long Thiên Sinh có điểm khó chịu "Ái muội, muội phải nói khó nghe như vậy sao"

Viện Viện lấy tay chống cằm, giống như nhàm chán rũ mắt xuống "Sợ khó nghe thì đừng làm! Được rồi, nói nhanh, rốt cuộc tìm ta làm gì?"

"Này..." Long Thiên Sinh hướng Tôn Ngọc liếc mắt một cái "Là thế này, nghe nói Bùi gia cùng Tân gia có chút tiểu hiểu lầm, ta...khụ khụ! Hy vọng ái muội nể mặt ta, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, không biết ý ái muội như thế nào?"

Mặt mũi? Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có điểm buồn cười, trời biết trong mắt tiểu nha đầu này, có mấy người có tư cách để nàng cho mặt mũi!

Quả nhiên, Viện Viện khinh miệt hừ lạnh một tiếng "Mặt mũi? Long đại ca, ngươi dựa vào cái gì muốn ta cho ngươi mặt mũi? Ngay cả sự tình chân tướng đều không rõ, đã muốn làm người hòa giải? Ngươi thật đúng là hồ đồ! Tương lai Long Đằng nếu ở trong tay ngươi, thật không biết có thể duy trì bao lâu!"

Long Thiên Sinh bị nói thật sự không nhịn được, ngay cả miến cường tươi cười cũng không được.

"Ái muội, muội không cần chanh chua như vậy, tuy rằng tướng công nhà muội bị từ hôn thật là mất mặt, nhưng là tự bản thân hắn tìm lấy, chẳng trách người khác được! Huống chi, "tắc ông thất mã" (1), nào biết có phải là phúc hay không? Nếu hắn không có bị từ hôn, cũng không thể lấy được một người vợ tốt như muội rồi." Cuối cùng cũng chỉ là nịnh hót, so sự thật hoàn toàn xa nhau.

(1) Tắc ông thất mã: Họa phúc khôn lường, Tiềm thể kể cho mọi người nghe

Một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng:"làm sao biết đó không phải là cái phúc?". Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đầu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót.

Đó là ý nghĩa của câu "tắc ông thất mã" Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt

"Nói ít thôi!" Viện Viện cười lạnh "Cho nên, ta nói ngươi không biết phân biệt, chỉ nghe một phía? Thật sự là hồ đồ!"

Long Thiên Sinh âm thầm nhắc nhở chính mình phải kiên nhẫn một chút, nói "Được, vậy ái muội không ngại có thể nói rõ một chút."

"Nói rõ?" Viện Viện khinh thường liếc hắn một cái "Long đại ca, ngươi thực cho là mình quan phủ sao? Có muốn ta viết một bức thư cáo trạng gửi cho ngươi?"

Long Thiên Sinh rốt cuộc nhịn không nổi nữa, hắn cũng lơ mơ, nhưng vẫn cảm thấy cậu này từ đầu đến cuối có gì không đúng lắm.

"Long huynh, không cần gấp, chúng ta tìm tới cửa như vậy, Nhiễm cô nương đương nhiên mất hứng, chỉ là..."

Hắn chuyển hướng Viện Viện, thành khẩn nói "Nhiễm cô nương, chúng ta đương nhiên không có tư cách hỏi đến, nhưng là nếu người khác nhờ cậy, tự nhiên cũng phải cố gắng, nói vậy, Nhiễm cô nương có thể hiểu. Hơn nữa, nếu thực sự hiểu lầm, Nhiễm cô nương không muốn nhân cơ hội này giải trừ hiềm khích lúc trước sao?"

Viện Viện nhìn hắn sau một lúc lâu, lúc này mới gật gật đầu "Được rồi! Nghe ngươi nói còn giống người nói, ta sẽ cho ngươi một chút mặt mũi." Nàng từ từ chuyển mắt nhìn bên ngoài, ánh mắt đen lại, ngữ điệu âm trầm.

"Đó là chuyện ba năm trước đây..."

Sau khi kể lại ngọn ngành, Viện Viện thủy chung nhìn chăm chăm về phía trước, mà hai kẻ cẩn thận nghe, Long Thiên Sinh cùng Tôn Ngọc liên tiếp biến sắc cũng không có phát hiện Viện Viện có nửa điểm kỳ quái, thẳng đến khi kết thúc.

"Nếu không phải vì kỹ nữ kia, hắn lại phải tự giam mình ở Hàn Nguyệt uyển ba năm sao? Có lẽ hắn thực sự khó nhìn, nhưng không hề dọa người giống ba năm trước, chỉ là hắn không dám xuất môn, sợ làm người khác sợ, cũng sợ sẽ khiến mình xấu hổ một lần nữa."

Nói xong, nàng đứng lên "Chỉ là, Dật Phàm tướng công, chàng không cho mình cơ hội, làm sao người khác cho chàng cơ hội được?" Nàng nhìn về phía trước "Vị ta, chàng hãy thử một lần, được không?"

Long Thiên Sinh cùng Tôn Ngọc ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy trước cửa có một người đứng lặng, một thân nho sam, nửa khuôn mặt trắng mịn, nửa khuôn mặt giống quỷ, bị mắt che khuất con mắt trái, lại không thể dấu đi vết sẹo xấu xí, nhưng khí chất nho nhã phong độ của hắn, lại làm người ta đau lòng, thật sự khiến người khác không thể chán ghét.

Nhưng, một nhân vật tuấn mỹ liền như vậy bị hủy, rõ ràng là thư sinh nhã nhặn, lại đeo một cái bị mắt, quả thật khiến người tiếc hận không thôi.

Hắn nhìn xuống, đi đến trước người Viện Viện, nàng ngẩng mặt nhìn hắn, đầy vẻ khẩn cầu cùng hy vọng.

"Dật Phàm tướng công, chúng ta thử xem!"

Bùi Dật Phàm chậm rãi giơ tay lên vỗ về khuôn mặt của nàng, than nhẹ "Viện Viện, nàng... không hối hận?"

Viện Viện kiên quyết lắc đầu, quả quyết nói "Ta không hối hận!"

Bùi Dật Phàm sâu kín thở dài, "Được, vì nàng, ta sẽ thử một lần!"

Nước mắt bỗng dung trào ra, nhưng mà, môi nàng tươi cười lại ngọt ngào thoải mái "Cám ơn chàng, Dật Phàm tướng công, vậy buổi chiều chúng ta cùng đi dạo chợ Trùng Dương!" Viện Viện vui vẻ nói.

Bùi Dật Phàm than thở lau đi nước mắt của nàng "Nàng thật khờ, ta đáng giá cho nàng rơi nước mắt sao?"

Viện Viện cười khê, nhăn mặt "Trong mắt ta có bụi thôi!"

Bùi Dật Phàm bật cười nói "Bậy bạ, ở đây lấy đâu ra bụi chứ?"

Viện Viện nhún nhún vai, từng bước đến bên cạnh hắn, thói quen kéo cánh tay hắn đi vào phòng "Ta nói có là có!" Đồng thời giương mắt nhìn hai người trong phòng "Dật Phàm tướng công, bên trái là Tôn Ngọc, trước kia chúng ta có gặp qua vài lần, bên phải là đại tính tình Long Thiên Sinh. Xem như thân thích của Nhiệm gia bảo đi!"

Bùi Dật Phàm nhã nhặn khom người vái chào "Bùi Dật Phàm chậm trễ đón tiếp, thỉnh hai vị lượng thứ."

Tôn Ngọc bỗng nhiên hoàn hồn, cuống quýt đứng dậy đáp lễ "Không dám, là chúng ta đường đột tới."

"Bùi công tử không cần đa lễ, chúng ta..." Long Thiên Sinh cũng có chút chân tay luống cuống, nam nhân ở trước mắt mặc dù dung mạo đã bị hủy, cũng bị què, nhưng phong thái kia thật không giống ác nhân trong miệng Tân Nhực Tuyết "Là chúng ta mạo muội tới chơi, xin Bùi công tử lượng thứ cho sự vô lễ của chúng ta mới đúng."

"Không dám, hai vị, mời ngồi."

Ba người trước sau ngồi xuống, Viện Viện một mình đứng đó, còn hai tay chống nạnh, khí thế khiếp người.

"Được, các người đều nhìn thấy, ta hỏi các người, nếu là các người, bị người ta đãi ngộ như thế, các người sẽ như thế nào?"

Tôn Ngọc không nói gì, Long Thiên Sinh muốn nói lại thôi.

Viện Viện cười lạnh "Ta biết, Long đại ca, người muốn nói, chúng ta là người trong giang hồ, hủy dung, chân thọt cũng không sao, đúng không? Đúng vậy, chúng ta không sao, không sao cả, quan trọng là ... lòng dạ đáng giá bao nhiêu thôi. Nhưng mà, Long đại ca, ta nói, nếu là người, vì nữ nhân mình yêu mà hy sinh, nàng lại đem người đùa giỡn, chẳng những bôi đen sự hy sinh của người, còn bày kẻ khiến người xấu hổ đến mức chỉ có thể trốn đi, vì cái kỹ nữ phóng đảng đề tiện ích kỷ kia, Long đại ca, người có thể tâm phục sao?"

Long Thiên sinh nhất thời á khẩu không trả lời được. Tâm phục? Chỉ sợ hắn sẽ bóp chết người đàn bà kia.

Tôn Ngọc nhìn thần sắc bình tĩnh của Bùi Dật Phàm, trong lòng thật sự là hối hận vì đã tới đây.

"Bùi công tử, ta..." Hắn do dự một lúc lâu, rốt cục nói "Có thể bồi hai vị cùng dạo chợ Trùng Dương không?"

Bùi Dật Phàm sừng sốt, Viện Viện nở nụ cười.

"Không tồi! Tôn Ngọc, người cũng không tính là hồ đồ, phân biệt trắng đen, chỉ là, nếu Tân Nhực Sương trở mặt với người thì sao?"

Tôn Ngọc cười khổ "Đuối lý là các nàng, ta còn có thể làm thế nào?"

Viện Viện nghiêng đầu tà ngễ nhìn hắn "Người làm sao có thể xác định chúng ta nói sự thật?"

"Tôi sớm đã cảm thấy Tân gia nói có điểm kỳ quái, hiện tại..." Tôn Ngọc lại hướng Bùi Dật Phàm "Thấy Bùi công tử, tôi càng không có gì hoài nghi."

Viện Viện càng vui vẻ, nàng vô cùng thân thiết cầm lấy tay Bùi Dật Phàm. "Ta đã nói! Dật Phàm tướng công, ta sớm nói chàng tuyệt đối không đáng sợ! Người ta vừa nhìn đã biết chàng là người tốt!"

Bùi Dật Phàm trong mắt đầy thâm tình, hắn nắm tay nàng "Nàng nói đều đúng, có thể đi"

"Đương nhiên!" Viện Viện ngao nghể chuyển hướng Long Thiên Sinh "Tốt lắm, Long đại ca, Tôn Ngọc đã quyết định, vậy còn người? Người có lời gì muốn nói?"

Long Thiên Sinh cả buổi muốn nói lại thôi, mới thật cẩn thận hỏi "Xin hỏi, Bùi công tử muốn Tân gia bồi thường như thế nào?"

"Bồi thường?" Bùi Dật Phàm vuốt vết sẹo trên mặt lầm bầm nói "Cái này bồi thường được không? Không, cho tới bây giờ ta muốn nàng ta bồi thường cái gì, chỉ là nàng ta..."

"Cái kỹ nữ kia rất ích kỷ, rất tuyệt tình!" Viện Viện tiếp lời nói "Họa là chính do nàng ta rước lấy, Dật Phàm tướng công vì cứu nàng ta mà không trọn vẹn, nàng ta chẳng những không cảm kích, giữ lời thề làm bạn suốt đời, ngược lại lấy đi tự tôn của chàng, ép chàng phải tự giam cầm mình, ý định lấy sự

sống của chàng làm cho mình thỏa mãn, loại đàn bà thói này quả thực là..."

Bùi Dật Phàm vừa nghe nàng nói ra những lời không lịch sự, vội níu tay nàng, ngăn cản nàng tiếp tục.

Viện Viện bất mãn quệt miệng, nhưng vẫn theo ý của hắn không nói thêm gì nữa, Bùi Dật Phàm lúc này mới tiếp tục nói.

"Kỳ thật, ta chưa từng muốn nàng ta bồi thường, lúc trước là ta tự nguyện cứu nàng ta, trách không được người khác, nàng ta giải trừ hôn ước, ta cũng không nói gì, nhưng, nàng ta không nên coi ta là đứa ngốc đến tận chân răng, cười nhạo ta, khiến ta mất đi niềm tin, dù sao thì ta là vì nàng ta mà biến thành bộ dạng hiện giờ, hơn nữa, nàng ta lại... lại còn gọi mọi người đến cùng chà đạp ta..."

Hắn đột nhiên dừng lại, vẻ mặt xấu hổ không chịu nổi, Viện Viện đau lòng ôm lấy cánh tay hắn.

"Không cần khổ sở, Dật Phàm tướng công." Nàng nhẹ nhàng khuyên giải an ủi "Chàng yên tâm, ta sẽ giúp chàng báo thù, kỹ nữ vô tình vô nghĩa, ta tuyệt đối sẽ làm cho nàng hối hận không kịp!"

Bùi Dật Phàm chưa sót nhếch khóe môi "Không, Viện Viện, ta không muốn báo thù, điều đó không có ý nghĩa gì. Cho tới nay, ta chỉ muốn trả lại cho nàng ta sự chế nhạo kia thôi, muốn cho nàng ta biết ta còn là có thể đứng lên, thậm chí có thể tốt hơn trước kia, càng muốn chứng minh cho mọi người thấy ta không phải loại người trong miệng nàng ta, nhưng..."

Hắn nhắm mắt "Ta đáng chết, ngay cả dũng khí ra khỏi Hàn Nguyệt uyển đều không có!"

Viện Viện hít hít cái mũi, nhin không được lại đỏ hốc mắt "Dật Phàm tướng công..."

Sau một lúc lâu, Bùi Dật Phàm đột nhiên mở mắt ra chăm chú nhìn nàng một lát "Đúng vậy, nàng..." Hắn nở nụ cười, vẻ mặt thâm tình dịu dàng "Nàng cho ta niềm tin, cho ta dũng khí, khiến cho ta có thể bước ra khỏi nhà giam, lại có thể đón ánh mặt trời, cho nên, ta cũng thực cảm kích nàng, nếu không phải nàng, ta cũng không thể thoát ra, tuy rằng điều này là không công bằng đối với nàng..."

Nghe vậy, Viện Viện lập tức kháng nghị "Dật Phàm tướng công, chàng không..."

"Được, được, được, ta không nói cái đó." Bùi Dật Phàm hiểu được, nhượng bộ "Nhưng, Viện Viện, thật sự không cần báo thù, ta đã thực sự thỏa mãn, có nàng ở bên cạnh ta, đã là bồi thường tốt nhất, huống chi..." Hắn phút chốc trừng mắt nhìn "Ta còn là có phương pháp khác có thể cho các nàng biết, ta mặc dù tàn cũng không phé, quang minh chính đại khiến các nàng hiểu được, Bùi Dật Phàm ta cho dù nhìn không ra người, nhưng vẫn là có năng lực xoay chuyển nhật nguyệt!"

"Ai nói chàng nhìn không ra người!" Viện Viện nổi giận đứng đứng phản bác.

"Ta..."

"Mặc kệ!" Viện Viện cả giận nói "Chàng đáp ứng ta buổi chiều phải xuất môn, chàng dám đổi ý?"

Nhìn thấy lửa giận của nàng lại bùng lên, Bùi Dật Phàm vội phủ nhận nói "Không có, không có, ta không có đổi ý, ta sẽ cùng nàng đi dạo, nhưng cho dù nàng không thêm đề ý, bộ dạng của ta vẫn là không thích hợp xuất môn, đây là sự thật!"

"Chó thật!" Viện Viện tức giận mắng "Tôn Ngọc, ngươi nói cho chàng biết Câu Hôi Hôi có bộ dạng gì!"

Tôn Ngọc lĩnh mệnh "Câu Hôi Hôi là một công tử anh tuấn tiêu sái phong lưu, yêu nhất nữ nhân, nữ nhân cũng thương hắn ta..."

Hắn ho nhẹ hai tiếng "Đó là trước kia, nhưng sau hắn chơi lão bà người ta, liền bị bắt đánh đập, mũi hắn bị gãy, trên trán bị khắc chữ, trái phải đều về hoa hồng...Ủm! Còn gì là xinh đẹp! Chính là trái phải cùng là rất tương xứng..." Hắn bỗng nhiên dừng lại, nhìn Viện Viện liếc mắt một cái, không nói thêm gì nữa.

Viện Viện nhún nhún vai, cúi người ở bên tai Bùi Dật Phàm nói một câu, Bùi Dật Phàm nhất thời ngạc nhiên, thần tình không dám tin, Tôn Ngọc ghen cười đối hắn gật gật đầu, Bùi Dật Phàm lại kinh ngạc ngay cả cầm đều muốn rớt.

"Thú vị chính là, hắn không biết hỏi cái, mặt dày nơi nơi đuổi theo nữ nhân!" Long Thiên Sinh cũng nhin không được chen vào nói.

Bùi Dật Phàm lắc đầu, Viện Viện cảm thấy không đủ, tiếp tục hét to "Tôn Ngọc, Nam Cung Hào đâu!"

"A? Hắn khá... Khủng bố ..." Tôn Ngọc nói xong, giả bộ buồn cười.

"Hắn bị người ta hất bát dầu sôi, từ đầu tới chân, tóc chỉ còn mấy cái, trên mặt không có một chỗ bằng phẳng, hai mí mắt dính vào với nhau, cho nên vĩnh viễn không thể mở, cái mũi cũng lệch, dù sao khuôn mặt cũng rất xấu.

Mà đùi phải, tay phải hắn đều bị chặt đứt, nghe nói hắn còn đem hai đoạn tay chân giấu đi để kỷ niệm!"

"Hai tháng trước, ta còn thấy hắn cao hứng phấn chấn muốn đi Tân Cảnh uống rượu mừng!" Long Thiên Sinh lại chen vào nói.

"Tôn Ngọc, Chu Hồ!"

"Chu Hồ? Hân..."

"Đủ rồi!" Bùi Dật Phàm bỗng nhiên ra tiếng ngăn cản "Ta hiểu được ý các người."

"Thật sự hiểu?" Viện Viện chăm chú hân "Kỳ thật, mặc kệ mặt mày xấu xí, quen là tốt rồi, huống chi, lấy tình hình của chàng bây giờ, có lẽ không đẹp, nhưng cũng không đáng sợ; ít một con mắt, nhưng vẫn còn một mắt, chân gãy, nhưng vẫn là có thể đi, thật sự không có gì nhìn không ra người."

Bùi Dật Phàm bắt đầu đi vỗ vỗ tay nàng "Được, được, nàng nói đều đúng?"

"Vốn chính là vậy!" Viện Viện lườm hân một cái, tiện đà hướng Long Thiên Sinh nhìn lại "Long đại ca, tướng công của ta nguyện ý tha cho nàng ta, nhưng ta không muốn. Người trở về nói với nàng ta, đầu tiên phải kể rõ ràng sự thật năm đó cho người dân thành Dương Châu nghe, kể tiếp..." Nàng trầm ngâm "Ừm! Làm chuyện này trước rồi nói sau!"

"Nếu nàng ta không chịu?"

"Không chịu?" Viện Viện nhếch hai hàng lông mày "Hắc hắc! Vậy chờ bị cạo đầu đi!"

Lên núi, uống rượu, thưởng cúc, là hoạt động chính của hội Trùng Dương, tránh tai nạn, tiêu trừ tai hoạ.

Mà chợ Trùng Dương lại là hội duy nhất ở Dương Châu, trong thành nam nữ già trẻ đều đi ra khỏi nhà, du khách ở trên núi thưởng cúc, cũng tới đi dạo chợ, chợ náo nhiệt giống như đêm Nguyên Tiêu.

Trong đám người, Viện Viện không e dè kéo cánh tay Bùi Dật Phàm, vẻ mặt vô cùng thân thiết, lại ngây thơ.

Không như Viện Viện đoán trước, từng đạo ánh mắt liên tục hướng về bọn họ, lại không phải hoảng sợ xem xét, mà là vẻ mặt kinh ngạc.

Bùi Dật Phàm cả người cứng ngắc nhìn thẳng phía trước, vào giờ khắc này, hân cảm thấy được dường như bản thân rất khó di chuyển.

Viện Viện dường như không có việc gì chỉ trỏ, lúc muốn mua cái kia, lúc muốn ăn cái này, sau một lúc lâu, còn nói muốn xem thuyền hoa.

Bùi Dật Phàm bắt đầu đi để nàng kéo tới kéo lui, một chút biện pháp cũng không có, mà một người khác - Tôn Ngọc, tận lực cùng hân nói chuyện, giảm bớt khấn trương, khi thì hỏi Dương Châu có tập tục gì đặc biệt, khi thì nói chút chuyện lý thú.

Không ai thét chói tai, không ai té xỉu, cũng không có trẻ nhỏ kêu khóc hoặc khe khẽ nói nhỏ, tuy rằng ánh mắt kỳ lạ quả thật không ít, nhưng hồi lâu sau, Bùi Dật Phàm rốt cục cũng dần trầm tĩnh lại.

Nhưng mà, chẳng qua sau một lúc lâu, cái gọi là oan gia ngõ hẹp, bọn họ lại đụng phải tỷ muội Tân Nhục Tuyết, huynh muội Bách Tử Thuyền cùng Long Thiên Sinh.

Vên vẹn trong nháy mắt, cảm xúc khấn trương của Bùi Dật Phàm đột nhiên thăng tới đỉnh cao nhất, Viện Viện thậm chí có thể cảm giác được hân tức giận, tận lực áp chế bắt nạt.

Ngay tại giữa phố chính Dương Châu náo nhiệt, trầm mặc làm người ta hít thở không thông, lấy bọn họ làm tâm điểm nhanh chóng khuếch tán, tiếng động lớn tự nhiên ngừng hẳn, đám người đang di chuyển tự động tạm dừng, mọi người đều mang tâm tình chờ mong yên lặng theo dõi kỳ biến.

Chuyện ba năm trước đây, ở trong đầu mọi người vẫn nhớ rõ, tuy rằng năm đó Tân Nhục Tuyết đơn phương lên án, nhất thời xúc động phần nộ, tất cả người dân Dương Châu đều đồng tình với Tân Nhục Tuyết, nhưng sau tỉnh táo nhớ lại, đều cảm thấy được Bùi Dật Phàm không phải cái loại người nhu nhược dễ tiện, chỉ là, Bùi Dật Phàm trốn tránh không ra ngoài, cho dù có tìm ra sự thật, cũng không thể nào hỏi.

Hiện giờ, đầu tiên là Bùi Dật Phàm cùng thê tử đột nhiên khiêu chiến với Tân Nhục Tuyết, Bùi Dật Phàm đã ra khỏi nhà giam, dân Dương Châu cũng nhìn không được đoán rằng, có lẽ chuyện ba năm trước đây sẽ được sáng tỏ.

Tân Nhục Tuyết tuyệt đối không ngờ sẽ có một ngày gặp lại Bùi Dật Phàm!

Hân không phải nên tránh ở Hàn Nguyệt uyển cho đến khi chết già sao? Như vậy mới không ai biết con người thực của nàng ta!

Chẳng lẽ năm đó nàng làm còn chưa đủ tàn nhẫn, cười nhạo còn chưa đủ chanh chua?

Hân cười thê tử thì cười đi! Làm gì phải thành thân với người mạnh mẽ như vậy? Làm gì phải đem mọi chuyện năm đó nói với nàng ta? Tự mình cảm thấy khó chịu là được rồi!

Lúc này lại nhìn thấy hân, nhìn thấy phần nộ bất mãn trong mắt hân, nàng ta không khỏi hoảng hốt, nàng ta luôn được mọi người ngưỡng mộ nịnh nọt, nếu mọi người biết được nàng ta ích kỷ vô tình cùng dễ tiện vô sỉ, bọn họ sẽ cảm thấy nàng ta thế nào? Nói nàng ta như thế nào?

Trời ạ! Bọn họ nhất định dùng ánh mắt phi nhô khinh bỉ nàng ta, dùng ngôn ngữ hạ lưu vô sỉ mà hình dung nàng ta, đến lúc đó, nàng ta đối mặt như thế

nào đây?

Không, nếu như quả thật là như vậy, nàng ta thà chết!

Không được! Nàng ta tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này phát sinh, tuyệt đối không thể để lộ ra chân tướng, nàng phải động thủ trước! Đúng, chỉ cần nàng độc ác hơn năm đó, hẳn nhất định lại quay về nơi đó, đến khi chết mới thôi!

Nghĩ đến đây, Tân Nhựt Tuyết nói "Không nghĩ tới ngươi còn dám ra đây gặp người! Cho dù ngươi không sợ dọa cô nương cùng trẻ nhỏ, ngươi cho là thời gian ba năm, sẽ khiến mọi người quên mất ngươi từng làm chuyện mất mặt gì sao?"

Bùi Dật Phàm ngay cả cơ hội biến sắc cũng không có, liền nghe thấy Viên Viên chửi ầm lên.

"Kỹ nữ! Ngươi cũng lắm cũng chỉ là con chó điên! Ngươi cho là ngươi nói như vậy người ta sẽ tin ngươi sao? Nói cho ngươi biết, lần này ngươi đừng nghĩ muốn giống ba năm trước lấy thúng úp voi, che lấp chân tướng!"

Chân tướng?!

Nghe vậy, Tân Nhựt Tuyết càng bối rối, nàng ta nói không ra lời kêu to "Nào có chân tướng gì? Chân tướng chính là Bùi Dật Phàm là một quái vật, tiểu nhân đê tiện yếu đuối, hẳn là... A..."

Trong chớp mắt, Viên Viên đã tới trước mặt Tân Nhựt Tuyết, một cái tát mang mười phần lực đạo nhanh chóng hạ xuống.

Cùng thời khắc đó, một tiếng hét to cũng truyền đến.

"Dừng tay!"

Một thân ảnh cao lớn khác chạy tới, lướt qua Viên Viên, rồi sau đó thần tình hoảng sợ, cũng lao đảo rút lui chắn trước người Tân Nhựt Tuyết.

Viên Viên nhanh nhẹn bay trở về chỗ, Bùi Dật Phàm liếc mắt một cái liền nhìn thấy vết máu trên tay phải nàng, nhất thời sắc mặt lộ vẻ sâu thẳm, đau lòng kinh hô ra tiếng.

"Viên Viên, nàng bị thương rồi!"

Kỳ quái chính là, cùng Long Thiên Sinh giao thủ một chiêu Viên Viên đã bị thương, cũng là về mặt mưu kế thực hiện được đắc ý tươi cười, mà Long Thiên Sinh thì ngược lại, vẻ hối hận đầy mặt.

Bùi Dật Phàm vội vàng giúp nàng kiểm tra thương thế, Viên Viên chậm rãi giơ lên cánh tay bị thương.

"Nhìn xem, Long Thiên Sinh, ngươi tốt nhất nhanh lựa chọn, ca ca ta cũng sắp tới rồi!"

Long Thiên Sinh gấp đến độ dậm chân "Ngươi lừa ta!"

Viên Viên ha ha cười "Đúng thì thế nào? Ngươi quá ngu ngốc thôi! Cho dù là như thế nào, thương thế của ta là thật, tội này ngươi làm thế nào cũng tránh không khỏi!"

"Chết tiệt!" Long Thiên Sinh mắng.

Viên Viên nhún nhún vai, lúc này mới đưa tay cho Bùi Dật Phàm xử lý thương thế.

"Cứ việc mắng chửi đi! Kẻ ngu xuẩn cũng chỉ có thể mở miệng mắng chửi mà thôi!" Nàng nhàn nhã nói.

"Ngươi..."

Long Thiên Sinh tức giận ngay cả mắng cũng không biết được nên mắng như thế nào, hẳn cắn giận xoay người.

"Chúng ta đi!"

Năm người vội vàng rời đi, Viên Viên nhìn Bùi Dật Phàm thật cẩn thận dùng khăn giúp nàng lau miệng vết thương, thuận tiện hướng Tôn Ngọc bưng bình chớp mắt vài cái, Tôn Ngọc vừa buồn cười, lại khâm phục lắc lắc đầu.

"Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi dạo!"

Viên Viên nói xong, lôi kéo cánh tay Bùi Dật Phàm lại muốn đi, Bùi Dật Phàm không chút động đậy.

"Không được! Nàng bị thương, trước hết để cho đại phu xem qua mới được."

"Đại phu?" Viên Viên không thể tượng tượng nổi liếc nhìn cánh tay của mình, sau đó quay về hướng Bùi Dật Phàm "Làm ơn đi, vết thương nhỏ như vậy cũng phải tìm đại phu?"

"Đúng vậy!" Bùi Dật Phàm lời kéo viện viện trở về "Muốn xem!"

"Nhưng mà, chỉ là vết thương nhỏ..." Viện Viện không biết nên khóc hay cười lại nhìn nhìn cánh tay "Còn phải cho đại phu xem, không phải quá buồn cười sao?"

"Sẽ không!"

"Dật Phàm tướng công..."

Không để nàng tiếp tục la to, Bùi Dật Phàm bày ra uy nghiêm trượng phu nói "Nhất định phải xem, nếu không ta sẽ tức giận!"

Viện Viện ngẩn ngơ "Ông trời, thực mắt mắt!" Nàng lẩm bẩm nói "Nếu để cho ca ca, tỷ tỷ biết khẳng định sẽ bị bọn họ cười chết mất!"

Tôn Ngọc buồn cười dò xét nhìn Viện Viện ủy khuất bất đắc dĩ bị kéo đi, cũng kinh ngạc mỹ nhân điều ngoa nổi danh, lại khuất phục sự áp chế của phu quân, hẳn vẫn đoán rằng, nam nhân dám cười nàng nhất định phải ngộ ra "hắn phải chết" mới được, lại không dự đoán được nàng sẽ cúi đầu!

Thoáng nhìn Tôn Ngọc cười trộm, Viện Viện không khỏi tròng hấn liếc mắt một cái, nhưng tròng mắt vừa chuyển, nàng lại vui sướng khi người gặp họa, dương miệng cười nói "Thật là kỳ quái, người còn có thể vui vẻ như vậy? Người không biết Tân Nhược Suong đã đem người liệt vào những người cực tuyệt lui tới sao?"

Tôn Ngọc nhún nhún vai "Chỉ cần ta yên tâm thoải mái, đại trượng phu lo gì không cười được thê tử?"

Giống như lần đầu thấy hắn, Viện Viện kì lạ cao thấp đánh giá hắn "Ai! Không ngờ người lại là người như vậy! Được, có chí khí!"

Tôn Ngọc cười cười. "Đừng nói ta, vẫn nên lo lắng chính người đi!"

"Ta? Ta có cái gì phải lo lắng?" Viện Viện không hiểu.

Lấy ánh mắt nhìn nhìn khuôn mặt không thể nào "hoàn hảo" của Bùi Dật Phàm, Tôn Ngọc thấp giọng nói "Cho người một lời khuyên, tốt nhất nên chạy nhanh đến chỗ Bùi công tử giải thích một chút, không có một người nam nhân nào nguyện ý để thê tử vì hắn bị thương."

Viện Viện bừng tỉnh đại ngộ "A!" một tiếng, vội vàng chạy hai bước tới bên người Bùi Dật Phàm, mới liếc mắt một cái, liền phát hiện phu quân quả thực không...ách, thực không vui, thậm chí có điểm âm trầm.

Nàng không khỏi thè lưỡi, lập tức dùng một khuôn mặt tươi cười, ăn nói khép nép giải thích.

"Ách! Dật Phàm tướng công, kỳ thật không phải thế! Ta không phải đánh không lại hắn, mà là cố ý làm cho bị thương, bởi vì..."

"Ta biết."

"Chúng ta xem như thân..." Viện Viện đột nhiên dừng lại, rồi sau đó kinh hô "Chàng biết?"

"Từ lúc Long Thiên Sinh lên án nàng lừa hắn, ta liền hiểu được." Bùi Dật Phàm thần nhiên nói.

Viện Viện sững sốt một lát, lập tức thay một bộ mặt nịnh nọt tươi cười "Hắc hắc! Ta chỉ biết, Dật Phàm tướng công là người thông minh nhất, một chút thông minh của ta làm sao có thể lừa gạt được chàng!"

Bùi Dật Phàm lạnh lùng tà nghệ liếc nàng một cái, không nói chuyện.

Nịnh hót tươi cười nhất thời cứng đờ, lập tức xấu hổ thu hồi, Viện Viện nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của hắn.

"Dật Phàm tướng công, chàng mắt húng cái gì?"

Bùi Dật Phàm thờ dãi "Ta nói rồi ta không muốn báo thù, nàng chẳng những không nghe, còn bởi vậy mà làm cho mình bị thương, nàng cho là như vậy ta sẽ vui vẻ sao?"

Viện Viện chột dạ rụt cổ "Đây chỉ là vết thương nhỏ thôi!" Nàng nhỏ giọng cãi lại.

Bùi Dật Phàm hừ hừ, lời nàng vào Bùi phủ, một bên kêu người mời đại phu, một bên gọi gia đình đưa Tôn Ngọc đi khách phòng nghỉ ngơi, tự mình kéo Viện Viện quay về Hàn Nguyệt uyển.

Sau khi đại phu tới, Bùi Dật Phàm lại đưa Viện Viện vào trong thư phòng, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, nhưng lần này không phải vì chơi cò, mà là vì "huấn thê".

Nếu vị phu quân có "nhã húng" này, Viện Viện cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử, nàng rất phối hợp bày ra một bộ mặt cẩn thận nghe giáo huấn.

"Ta nói rồi, ta không muốn báo thù!"

"Nhưng ta muốn!" Viện Viện nhỏ giọng nói ra nguyện vọng.

Bùi Dật Phàm lập tức trừng nòng một cái...bộ dáng rất đúng với "liếc mắt một cái".

"Ta không muốn báo thù, đặc biệt không muốn nòng vì loại chuyện này lại bị thương."

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!" Viện Viện lại nhắc nhở hần.

Bùi Dật Phàm lại trừng nòng "liếc mắt một cái". "Cho dù chỉ bị kim đâm, ta cũng không muốn!"

"Vậy lần sau đeo thêm một cái bao là được rồi, đúng không?" Viện Viện cười hi hi để nghị.

"Không có lần sau!" Bùi Dật Phàm đột nhiên gầm lên.

Viện Viện vội rút trở về "Không nên thì không nên, làm chi hung như vậy!" Nòng thấp giọng oán giận.

Bùi Dật Phàm dờ khóc dờ cười hít một hơi "Nòng... Viện Viện, ta không muốn nòng đã bị thương tổn, ta...

Tâm ta thật sự rất đau! Ta tình nguyện để mình mù thêm một con mắt, cũng không nguyện nhìn nòng bị một chút thương tổn!"

Viện Viện nghe vậy, nhất thời mặt mày hớn hờ "Ta chỉ biết Dật Phàm tướng công hiểu ta nhất."

Bùi Dật Phàm than nhẹ "Vậy nòng phải ngoan ngoãn nghe lời, không cần lại đi tìm phiền toái, được?"

Tươi cười trên mặt Viện Viện cứng lại, nòng không vui quyết cao giọng "Người ta nào có tìm phiền toái!"

Bùi Dật Phàm không khỏi đảo cặp mắt "Nàng rốt cuộc có đang nghe ta nói không?"

Viện Viện vô tội chớp mắt "Có!"

Bùi Dật Phàm "Ài!" hít một tiếng "Vậy nghe lời ta, đừng đi báo thù gì đó nữa, cũng không cần đi tìm phiền toái, đặc biệt không được lại cố ý làm cho mình bị thương!"

Viện Viện nghe hần nói một lúc, rồi sau đó rũ mắt, mắt hững hờ bẩm "Cái này không thể, cái kia không cần, cuối cùng còn cái không được, ngay cả cha ta cũng chưa quản ta như vậy! Trên thực tế, căn bản không ai dám quản ta, chẳng dựa vào cái gì quản ta nhiều như vậy?"

Bùi Dật Phàm nghe, lại muốn nói gì, nhưng miệng hé ra, lập tức lại nuốt trở vào, hần nhìn chăm chú vào vẻ mặt quật cường không phục của Viện Viện.

Đúng vậy, hần dựa vào cái gì quản nòng đây?

Hần cùng lắm cũng chỉ là một người quái dị, cho dù hần yêu nòng, hần vẫn không xứng với nòng, nòng gả cho hần thật sự là sai lầm, nòng hần là xứng một nam tử anh tuấn vĩ đại, một người có thể cho nòng kiêu ngạo quang vinh cung chiều, một người có thể khiến cho nòng cam tâm tình nguyện đi theo cả đời, mà không phải hần, một người tàn phế!

Hần là cái gì? Chẳng qua là may mắn có thời gian nửa năm tốt đẹp thôi, hần nên thỏa mãn.

Đúng vậy, hần không tư cách quản nòng, không tư cách trói chặt nòng, nòng căn bản không thuộc về hần, nòng...sớm muộn gì cũng rời khỏi hần!

Có một ngày nòng gặp phải một nam nhân chân chính xứng đôi với nòng, cho dù hần sẽ đau, sẽ chết, hần cũng muốn cho nòng đi, bởi vì hần hy vọng nòng có thể được hạnh phúc, vui vẻ chân chính.

Vì thế, ánh mắt của hần từ bắt đầu dĩ chuyển thành uể oải, thậm chí là ảm đạm tới chưa sót bi ai, u buồn lo lắng, sâu trong đáy mắt còn cất giấu một chút tuyệt vọng.

Hần thê lương thờ dài một tiếng, nói nhỏ "Ta hiểu rồi." Lập tức đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Cước bộ của hần nặng nề, cái chân gãy của hần dường như càng thêm nặng nề.

Viện Viện nhất thời ngây ngốc

Hần xảy ra chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mặt Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Bế tắc

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dục

Hôm đó, sau giờ ngo, Bùi Dật Phàm lại tránh ở Hàn Nguyệt uyển không chịu ra, hắn tự giam mình ở trong thư phòng "tính toán sổ sách" suốt, ngay cả bữa tối cũng không dùng. Đêm khuya, Viện Viện từ phòng ngủ lầu hai leo cửa sổ đi xuống thăm, thấy hắn cô tịch đứng lặng ở trong bóng đêm, lặng lẽ thở dài một tiếng. Viện Viện có điểm bất đắc dĩ quay người, dựa vào bệ cửa sổ trầm ngâm. Người này lại ở đây tự trách! Nàng nghĩ, nàng cùng lắm cũng chỉ không cẩn thận nói sai một câu mà thôi! Hắn đã lại chui vào vỏ không chịu chui ra, nàng không phải cố ý, nàng bình thường nói chuyện đều như thế!

Vẫn tưởng rằng để hắn buồn bực chốc lát là có thể bình thường, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, nhưng nhìn tình hình này, hắn rõ ràng là không tức giận, có thể phân nửa đều là chỉ do "tự ti linh tinh" nhằm chán.

Được rồi! Ai bảo nàng đau lòng vậy? Mượn mứt quả đi gạt hắn thôi!

Đêm càng sâu, Bùi Dật Phàm nặng nề trở lại thư phòng mệt mỏi ngồi xuống, vô ý thức cảm lấy sách vở, nhìn như không nhìn hơn nửa ngày, ngay cả Viện Viện lặng lẽ tiến vào cũng chưa phát giác. Cho nên, khi Viện Viện lặng lẽ nương theo phía sau, vô cùng thân thiết ôm lấy cổ của hắn, hắn không khỏi kinh hãi.

"Ách! Viện Viện, là nàng."

"Dật Phàm tướng công, chàng..." Viện Viện cọ má mình vào vết sẹo xấu xí của hắn. "Chàng không có về cho ta ôm, người ta không quen!"

Bùi Dật Phàm bất an ho nhẹ hai tiếng "Nàng...có thể ôm gối đầu!"

"Không thích!" Viện Viện oán giận "Ôm một chút cũng không đã, ta thích đủ lớn, đủ cứng rắn, sờ lại mềm mại, như vậy ôm mới thoải mái!"

Nàng đang nói cái gì vậy?

Bùi Dật Phàm không tự giác cúi xuống, bắt đầu nguyên rửa chính mình "kìm lòng không được" phản ứng đến. Hắn nghĩ muốn buông ra, nàng lại ôm càng chặt hơn, thậm chí ở tai hắn liếm hôn, khiến hắn nổi lên dục hỏa.

Hắn không rõ nàng muốn làm cái gì, chỉ có thể nắm chặt hai đám, cắn chặt hàm răng, một chút lại một chút hít thật sâu.

"Viện Viện, nàng...có...có chuyện gì không?"

Viện Viện chỉ hừ nhẹ, vẫn cố gắng găm cắn tai hắn, cổ gồng thỗi lên ngon lửa trong hắn.

Bùi Dật Phàm cắn răng một cái, chợt bắt lấy cánh tay của nàng muốn ngăn nàng, lại không dự đoán được nàng nhẹ nhàng cắn tai hắn hai cái, hắn liền toàn thân vô lực buông hai tay.

"Nàng rốt cuộc... muốn làm cái gì?" Hắn rên rỉ hỏi.

Viện Viện làm không nghe thấy, ngược lại càng liều mình muốn đem lửa cháy to hơn: hỏa hoạn, hai cánh tay như hai con rắn ở trước ngực hắn dao động, giống như cây đuốc kéo nhiệt tình dụ dỗ hắn rục rịch thú tính, càng có xu thế đi xuống tiến công, mà hắn lại hoàn toàn vô lực ngăn cản, chỉ có thể nhắm mắt lại, bắt lực thờ dốc rên rỉ.

"Chết tiệt, đây là nàng tự tìm!"

Liên giống như đèn tân hôn, Bùi Dật Phàm rốt cục kiềm chế không được gầm nhẹ một tiếng, lập tức nhảy dựng lên bắt lấy tiểu thê tử, ném lên nhuyển tháp (1), rồi sau đó để cho mình dục hóa khó nhìn bao trùm thân mình lên.

(1) Nhuyển tháp: giường mềm

Viện Viện toàn tâm hoan nghênh Bùi Dật Phàm như cuồng phong mưa rào tàn sát bữa bãi, thỏa mãn phối hợp, tham lam yêu cầu. Nàng biết giờ phút này phu quân đã bị tình cảm mãnh liệt che đầu, căn bản không thể lo lắng đến cái khác, mà chờ hắn phát tiết xong nhất định sẽ lại ảo não không thôi.

Là nam nhân thì chỉ có thời điểm này đầu óc mới mù mịt, nàng chỉ cần nhẹ nhàng nói bên tai, cho dù muốn lấy mạng hắn, hắn cũng sẽ mơ mơ màng màng lấy hai tay kính dâng.

Hồi lâu sau...

Viện Viện ghé vào trước ngực Bùi Dật Phàm, hai tay ôm lấy Bùi Dật Phàm.

"Dật Phàm tướng công."

"Ừm?"

"Chàng giận ta sao?"

Bùi Dật Phàm than nhẹ "Không có."

"Vậy chàng vì sao lại không để ý ta?" Viện Viện ai oán lên án.

"Ta không có không để ý tới nàng."

"Có!" Viện Viện nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tràn ngập không vui "Chàng không cười cho ta xem."

Bùi Dật Phàm lập tức "cười" cho nàng xem.

Viện Viện lập tức kháng nghị "Đó không phải cười! So với khóc còn khó coi hơn."

Bùi Dật Phàm yên lặng thu hồi nụ cười khổ.

Viện Viện chăm chú nhìn hắn một lúc "Dật Phàm tướng công, nếu chàng thật sự không thích ta đi trả thù các nàng, ta không đi là được, được không?" Viện Viện về mặt lấy lòng tươi cười.

Bùi Dật Phàm thờ dài "Sao cũng được, nàng vui là tốt rồi."

Viện Viện nhú mày, về mặt giãn ra tiếp tục "phấn đấu" "Cái đó...chàng không thích ta bị thương, về sau ta nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không bị thương nữa, như vậy được không?"

Bùi Dật Phàm vẫn là thờ dài "Sao cũng được, nàng vui là tốt rồi."

Tươi cười lại tắt, Viện Viện nhìn hắn một lúc lâu, lại mở miệng "Ta đã biết, chàng không thích ra phủ đúng không? Được thôi! Về sau ta cũng sẽ không miễn cưỡng chàng ra phủ."

Bùi Dật Phàm vẫn thờ dài "Sao cũng được, nàng vui là tốt rồi."

Nụ cười trên mặt Viện Viện cứng đờ, hai tròng mắt đột nhiên nhú lại, chậm rãi nhếch mày "Chàng thích tránh ở Hàn Nguyệt uyển không ra?" Ngờ khi của nàng thật sự không giống lấy lòng hoặc làm nũng, ngược lại như là uy hiếp cảnh cáo "Được rồi! Cái đó cũng tùy chàng!"

Tốt nhất là hần hiểu được đạo lý quá tam ba bận, còn nữa, tính tình của nàng luôn không tốt, kiên nhẫn của nàng cũng chỉ có một chút, lời nói hay của nàng cũng chỉ được vài câu, tốt nhất hần nên hiểu được! Quan trọng nhất là, hần nhất định phải hiểu được sắc mặt của nàng hiện tại thể hiện ý tứ gì!

Nhưng thật bất hạnh, Bùi Dật Phàm giờ phút này quyết định dùng con mắt dẩu dưới miêng bịt nhìn nàng, cho nên hần vẫn thờ dài "Sao cũng được, nàng vui là tốt rồi."

Viện Viện vừa nghe, hai tròng mắt đột nhiên mở to, chột trở mình một cái rõ ràng.

Nàng lại nhanh bị hần "phun đại khí" thổi chạy, nàng phát hiện hần căn bản không có chú ý nghe nàng đang nói cái gì, chẳng qua là nàng nói hai câu, liền "đến phiên" hần nói hai câu mà thôi, nghĩ lại, cho dù nàng hỏi hần muốn cởi sạch quần áo chạy khoe thân khắp thành Dương Châu không, chi sợ hần cũng sẽ nói hai câu kia, ngay cả giọng điệu cũng không sai chút nào.

Rốt cuộc là tên hỗn đản nào nói nam nhân dễ bị lừa cào lúc này nhất? Viện Viện nhin không được nói thắm, cho dù thế nào nàng cũng phải đem kẻ đó quăng vào trong hồ phân một ngày một đêm mới thôi!

Một hồi lâu sau, nàng than thở nhìn hần liếc mắt một cái, rồi sau đó một lần nữa ổn định tinh thần, dùng nỗ lực cuối cùng, cải tử hoàn sinh.

"Dật Phàm tướng công, chàng không cần không vui như vậy, ta cam đoan về sau ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chàng bảo ta làm cái gì, ta làm cái đó, chàng bảo ta không làm gì, ta tuyệt đối không làm, như vậy được không?"

Cuối cùng thì, Bùi Dật Phàm cũng tập trung chú ý lên mặt nàng, vấn đề là nhìn nửa ngày, hần vẫn hít một hơi thật sâu, rồi sau đó nói "Không, Viện Viện, nàng thích làm như thế nào thì làm như thế, không cần bản khoản về ta, ta..."

Hần còn chưa nói hết, đôi mắt nhanh chóng nhắm lại, che dấu chua xót cùng bi ai trong đáy mắt.

Nhưng động tác của hần không đủ nhanh, để cho Viện Viện nhìn thấy, trong lòng nàng từ không kiên nhẫn phút chốc chuyển sang đau lòng, nàng hối hận ôm chặt hần, cái miệng nhỏ nhắn khôn g ngừng nói xin lỗi.

"Thực xin lỗi! Dật Phàm tướng công, lúc đó ta không phải cố ý nói như vậy! Người ta chỉ không thích chàng nổi giận với người ta thôi! Thực xin lỗi! Chàng đại nhân đại lượng, không cần giận ta!"

Bùi Dật Phàm từ từ mở mắt ra, không có giận, không có bất mãn, rất bình tĩnh nhìn nàng "Không, nàng không nói sai, ta không có tư cách quản nàng là sự thật, ta chỉ là vẫn không chịu đi đổi mặt, chính là, nó vẫn là không thay đổi, nàng chỉ nhắc nhở ta mà thôi."

"Dật Phàm tướng công, ta không phải..."

Hắn giơ tay lên che lại miệng của nàng, dịu dàng cười cười "Đúng vậy, ta nên nói mới phải, ta rất ích kỷ, chỉ lo đến tâm tình của mình, mà đã quên cảm nhận của nàng. Yên tâm, ta sẽ giống trước kia, nàng hy vọng ta thế nào, ta sẽ sống thật vui vẻ cùng nàng, ta hy vọng, ít nhất trong trí nhớ của nàng, có tháng ngày hạnh phúc này của chúng ta, như vậy ta cũng rất thỏa mãn."

Thần sắc của hắn bình tĩnh ôn nhu lạ thường, nhưng, nàng biết hắn dần vật vẫn không thể tiêu tan, xem ra, chỉ có thể buông tay.

Nghĩ đến điều này, Viện Viện đột nhiên từ trên người hắn trở mình đến bên cạnh, tiện đà nắm lấy tay hắn đặt ở trên bụng nàng "Chàng không vui, ta cũng sẽ không vui; mà ta không vui, bảo bối cũng sẽ không vui!" Hai tròng mắt nàng nhìn chăm chăm mặt của hắn, cẩn thận quan sát sắc mặt hắn "Chàng không hy vọng, con chúng ta sinh ra mặt sẽ giống quả mướp đắng đúng không?"

Bùi Dật Phàm mờ mịt nhìn chăm chăm nàng sau một lúc lâu, lúc sau mới đột nhiên hiểu ý Viện Viện rốt cuộc muốn nói gì, về mặt hắn hoang mang bỗng dưng chuyển sang khiếp sợ, ngọn lửa vui mừng như đèn ở hắn tắt mất nhanh chóng được châm lên, mặt hắn trở nên sáng lạn.

Hắn giương miệng hơn nửa ngày mới thốt ra một tiếng, "Nàng...nàng..."

Hắc hắc! Chỉ biết chiêu này tuyệt đối hữu dụng!

Viện Viện đắc chí liên tục vuốt cằm, đụng cằm vào ngực hắn vài cái, nhưng song phương đều không có cảm giác gì.

"Đúng vậy! Dật Phàm tướng công, chàng đã làm cha rồi!"

Bùi Dật Phàm hít sâu một hơi, con mắt đột nhiên khép lại, kích động không nói lên lời.

Đột nhiên biết được con giúp mình một tay, bắt giữ chủ tướng đối phương, ở trong lãnh địa đối phương chiếm lĩnh cứ điểm trọng yếu, Bùi Dật Phàm lập tức có phản ứng bình thường của người sắp làm cha! Đắc ý mừng như điên.

Giờ phút này, cái gì mà tự ti, chưa sót đều bị ném tới lên chín tầng mây rồi, bình tĩnh cũng bị gặm đến nát vụn, lúc này đây, chuyện gì cũng không thể khiến hắn vui vẻ hơn chuyện này!

Quan trọng là, hắn rốt cục cũng tìm được một cái lý do có thể ích kỷ đem nàng buộc ở bên cạnh hắn —— đứa nhỏ cần cha, cũng cần mẹ.

Lấy bảo bối trong bụng, Viện Viện dễ dàng đánh thắng một hồi, nhưng không biết đây lại là nguyên nhân khiến nàng chịu khổ, vừa nhìn thấy đuôi lông mày Bùi Dật Phàm nhếch lên, liền bắt đầu lải nhải

"Cho nên nói! Về sau! Chàng phải vui vẻ một chút, chàng vui vẻ, ta cũng vui vẻ; ta vui vẻ, bảo bối mới có thể cười tùm tùm, hiểu chưa? Đừng nghĩ chuyện méo mó gì! Nếu đã gả cho chàng, thì phải ở cùng chàng, ai cũng đừng nghĩ tới việc khiến ta rời xa chàng, hiểu không? Còn có! Có lẽ ta là mãnh liệt, nhưng ta sẽ nghe lời chàng nói, chỉ cần chàng..."

Viện Viện nói ba hoa chích choè, nước miếng phun loạn, lại không chú ý khi nàng đang nói hăng say, sắc mặt Bùi Dật Phàm lại dần thay đổi, từ vui vẻ vô cùng đến bình tĩnh, lại đã nhũn mảy trăm tư, đến mất hứng, rồi sau đó là nổi giận.

"...Chờ tỉnh táo lại, ta tự nhiên sẽ tận lực..."

Viện Viện vẫn là không nhìn thấy hắn "biến sắc mặt", hãy còn cao hứng nói, không dự đoán được bỗng nhiên một tiếng gầm nhẹ vang lên, lập tức cắt đứt lời nàng.

"Nàng có đứa nhỏ, thế mà còn dám đi làm loại chuyện này?" Bùi Dật Phàm phẫn nộ cầm lấy...ách, nhẹ nhàng cầm lấy cái tay bị băng bó của nàng "Lại lấy tính mạng bản thân cùng đứa nhỏ đi đùa đùa? Nếu có chuyện xảy ra ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Biểu tình đắc ý của Viện Viện nhất thời cứng lại, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, sững sờ nhìn phu quân đang nổi giận, đột nhiên phát hiện mình làm một chuyện thực ngu xuẩn.

Ha ha! Nàng thật sự là vui quá hóa buồn!

"A...này...ha ha! Chàng bình tĩnh một chút, Dật Phàm tướng công, cái đó...hãy nghe ta giải thích..." Viện Viện vội cười hòa, nhanh chóng phát động các tế bào gian trá trong đầu, vọng tưởng phản công, chuyển bại thành thắng, cho dù hi vọng xa vời, ít nhất, cũng muốn kéo dài cuộc chiến.

"Là thế này, ta đâu... A!"

Cái gì mà không cần bị thương, cái gì nói xạo cũng không công dụng, Bùi Dật Phàm nhanh chóng đứng dậy, cầm quần áo muốn thay Viện Viện mặc vào.

Viện Viện vội tiếp nhận tự mình động thủ, mắt lé dò xét phu quân rất nhanh mặc đồ, thật cẩn thận hỏi

"Dật Phàm tướng công, chàng...lại nổi giận rồi?"

Bùi Dật Phàm liếc nàng một cái "Thực sự tức giận, vô cùng tức giận, vạn phần tức giận, tức giận thật sự!"

Nga! Hiểu, tức càng thêm tức, ý tứ chính là nàng lần này không thể thoát!

Viện Viện chậm chạp mặc lại quần áo, cố gắng nghĩ mình còn cách gì có thể dùng, đưa tay chịu trời luôn luôn không phải tác phong của nàng, phấn đấu không ngừng mới là quan niệm của nàng.

Nhưng mà...

"Từ hôm nay trở đi, nàng không được xuất môn!"

Gi? Không được xuất môn?! Viện Viện nhất thời há hốc mồm, váy rớt một nửa.

"Ta biết nàng sẽ không nghe ta, cho nên, ta sẽ nói với mẹ một tiếng, để cho nàng..."

Cái này nàng chết!

"...Ta nghĩ, mẹ có thể bảo chúng ta ở trong nhà, đến lúc đó..."

Dật Phàm tướng công, chàng không phải thích ta sao? Vì sao lại ngược đãi ta như vậy? Ô ô ô...

"...Về sau liền giao cho nương, dù sao cái gì nên chú ý ta cũng không rõ ràng lắm, cho nên..."

Cái yếm lệch sang một bên, tay nhỏ bé mờ mịt cầm lấy cái váy còn đang kéo dở, đai lưng tinh xảo một đầu cầm ở tay kia, một đầu rơi trên mặt đất, hai vai suy sụp không thể suy sụp hơn... Viện Viện ngây ngốc nhìn, rất giống một pho tượng hoàn toàn thất bại, bên tai còn truyền đến các loại "phép nghiêm hình nặng" làm cho người của nàng càng thấp xuống.

"...Tuy rằng ta là nam nhân, không hiểu lắm, nhưng ta còn biết nữ nhân có thai có rất nhiều cấm kỵ..."

Bùi Dật Phàm sớm mặc xong quần áo, thói quen tính bắt đầu bước đi, trầm ngâm thì thào "tự nói", Viện Viện tóc tai bù xù vô ý thức đi theo hần.

"...Không được chạy, không được nhảy, không được bay, không được ăn bậy, không được..."

Ách...nếu nàng một cước đá hần ra phũ, không biết cha, mẹ có mất hứng hay không?

"...Thời tiết lạnh, mặc nhiều thêm một chút, nàng phải mặc thêm chút đồ..."

Hoặc là đem cái miệng của hần khâu lại? Dù sao hần đã mất một con mắt, gãy một chân, hần là sẽ không để ý không thể há miệng đúng không?

"...Ngủ sớm nghỉ ngơi nhiều, không cần phải chinh người..."

Trời ạ! Giết nàng đi!

Viện Viện không muốn quấy rầy phu quân độc thoại, lén lút hít một hơi, thật sự khiến người khác không thể nhận ra nàng chính là nữ nhân điều ngoa, tại sao lại thua một kẻ mất mũi chân thọt như vậy?

Nhiễm Hào là một người sang sảng nhiệt tình, làm người ta thán phục, tự chặt đứt cánh tay phải không nói, còn thật vui vẻ vung mạnh cánh tay cụt, chặn chầm độc khiến đối phương không thể âm toán thành công, sau đó về nhà luyện mình luyện kiếm tay trái, làm cho mình trở nên lợi hại hơn, rồi sau đó lại đi tìm đối phương, cũng đỡ xuống cánh tay phải của đối phương.

Cái này gọi là ăn miếng trả miếng!

Nhiễm Siêu trời sinh có năng lực truy tìm, cho dù là kẻ nào hay vật gì, đều chạy không khỏi "cái mũi" của hần, chỉ cần bị hần theo dõi, vẫn nên tự đầu hàng để sáng khoái chút, dù sao nhiều lần trải qua trăm cay vạn đắng để trốn tránh, chung quy vẫn nằm ở trong tay hần.

Liếc mắt nhìn lại một cái, hai huynh đệ thực giống nhau, chẳng qua một người cường tráng, một người nhỏ gầy thôi, nhưng, điểm chung là, bọn họ bình thường cùng các huynh đệ tỷ muội khác, đều đối Viện Viện này vừa yêu là vừa tức, lại đau, lại yêu, không có cách với nàng.

Giờ phút này, là hai huynh đệ đáp ứng "tuyên chiếu" của ái muội, đuổi tới Dương Châu đảm đương giúp đỡ mấy ngày, Viện Viện mới vừa mang theo hai vị ca ca đến thư phòng gặp qua phu quân, sau đó xì mặt, thờ phỉ phỉ vọt tới trong vườn hờn dỗi, theo sau là hai huynh đệ, buồn cười dò xét liếc mắt một cái, Nhiễm Hào tiến lên từng bước, thật cẩn thận vỗ vỗ đầu vai của nàng.

"Làm sao vậy, ái muội?"

Người có kinh nghiệm cũng biết, khi Nhiễm Viện Viện nàng khó chịu, tốt nhất là cách xa một dặm, để an toàn, khỏi bị vạ lây.

Nhưng giờ phút này, cho dù trong lòng vui vẻ vô cùng, thăm nghĩ trời xanh tốt cực mở rộng tầm mắt, "tiểu yêu" vô pháp vô thiên này tốt cực đừng phải khắt tình, đáng đời ác hữu ác báo! Nhưng hai huynh đệ Nhiễm thị vẫn không thể không đem mặt nạ huynh trưởng hiền lành đội lên, miễn cho có người nói bọn họ vô tình, tuy rằng bọn họ đúng là... Hắc hắc!

Không thể thông cảm với nàng.

"Làm sao vậy?" Viện Viện nổi giận đùng đùng lặp lại, tiện đà rống to "Tên hỗn đản nào lại không cho ta xuất môn!"

Nhiễm Hào dùng sức nén cười, "quan tâm" hỏi "Muội biết tại sao không?"

Viện Viện không phục quệt miệng, căm giận nói "Người ta chẳng qua là trong bụng có bão bổi, có gì đặc biệt hơn người! Cũng không phải sắp sinh."

"Hắn quan tâm muội đó!" Nhiễm Hào trấn an nói "Huống chi, huynh thật sự rất khó tin rằng hắn nói không cho phép, muội liền thật sự không dám."

"Chàng rất hung hăng." Viện Viện phản bác nói "Còn có, chàng còn cấu kết với cha, mẹ đến xem muội, muội là thê tử người ta, không thể đối nghịch với trưởng bối!"

Mới là lạ! Trước kia cho dù ai hung hăng với nàng, nàng vĩnh viễn đều có thể ngoan độc hơn đối phương ba phần, nàng chưa từng biết sợ ai!

Trưởng bối? Ha! Ở trong mắt nàng, căn bản không có hai chữ này, nàng có quan tâm sao?

Hai huynh đệ lại dò xét liếc mắt một cái, Nhiễm Siêu cũng đi lên.

"Ái muội, thừa nhận đi! Muội thích muội phu, đúng không?"

Viện Viện trừng mắt liếc mắt một cái, cảm đột nhiên hết lên "Đúng thì thế nào? Huynh nghĩ rằng ta không dám thừa nhận sao? Vẫn giống như trước? Nói cho huynh biết, muội không dối trá như vậy đâu! Thích chính là thích, không thích chính là không thích, không được sao!"

Nhìn nàng rất giống muốn ăn thịt người, rống đến trên mặt hấn, Nhiễm Siêu thật sự nhìn không được phải lắc đầu thờ dài.

"Thật không biết muội phu tại sao có thể nhìn được muội? Muội đẹp thì có đẹp, nhưng cái tính nóng nảy thật là làm người ta không dám khen." Hắn thật không rõ, nàng với các tỷ tỷ đều rất thân thiết, tại sao với các ca ca lại như "pháo" vậy.

Viện Viện mở trừng hai mắt, muốn nổi bão, Nhiễm Hào vội chen vào giữa hai người, hai tay ở vai hai người, dùng lực tách bọn họ ra.

"Được rồi, được rồi, hai huynh muội có cái gì từ từ nói?"

Viện Viện hừ hừ "Nhị ca chọc ta trước!"

"Ta chọc muội?" Nhiễm Siêu không biết nên khóc hay cười "Sao ta phải chọc muội? Cùng lắm là hỏi muội một vấn đề mà thôi!"

Viện Viện hừ lạnh.

"Bộ dáng của huynh, ta rất không thích!"

Nhiễm Siêu không khỏi ngạc nhiên "Bộ dáng của ta..." Hắn phút chốc dừng lại, rồi sau đó nhún nhún vai "Quên đi, ta làm sao có thể kỳ vọng muội gả cho người ta sẽ thay đổi được!"

Viện Viện nhú mày, khiêu khích hỏi lại "Sao ta phải thay đổi?"

"Vì sao?" Nhiễm Siêu quái dị nhìn chăm chăm nàng "Ái muội, không nên trách tam ca nói chuyện khó nghe, chính là, tính tình muội, rất dễ vô tình tổn thương đến muội phu, muội phải biết rằng, hấn...tình trạng của hấn không giống người khác!"

Nhiễm Hào cũng đặt tay lên vai Viện Viện, thành công ngừng cơn giận của Viện Viện, liền thấy một đôi mắt đang chăm chú nhìn hấn.

"Ái muội, Tam ca của muội nói đúng đấy, phu thê ở chung, nếu có thể thông cảm cho nhau, huynh biết muội không thêm để ý muội phu không trọn vẹn, nhưng, nhìn ra được hấn rất dễ ý, cho nên, muội phải cẩn thận nói chuyện, đừng có không cẩn thận thương tổn hấn."

Viện Viện liếc hấn một cái, không nói chuyện, nhưng trên mặt vẻ giận dữ đã lui đi.

Có vẻ như nàng đã nghe lọt, Nhiễm Hào vội nắm chắc cơ hội, nói thêm vài lời với nàng "Lòng tự trọng của nam nhân rất lớn, nhất là hấn, hấn đã bị thương tổn một lần, ở phương diện tình cảm đặc biệt mẫn cảm yếu ớt, muội tốt nhất nên cẩn thận một chút."

Viện Viện trầm mặc nhìn nhìn nhị ca, lập tức lại dựa vào cột, lại trầm tư một lát, rồi sau đó lộ ra nụ cười khổ.

"Kỳ thật muội đã rất cẩn thận rồi, nhưng mà... đôi khi..." Nàng dừng một chút "Nhưng mà, muội thật sự không hiểu, ở trong mắt muội, chàng thực sự là nam nhân xuất sắc mà! Rốt cuộc chàng có cái gì giống như tị?"

Nàng lắc đầu "Các huynh cũng biết muội luôn không thể tiếp thu, nhưng, muội không thể không thừa nhận, Dật Phàm tướng công là người thông minh nhất muội từng biết ... Ách! Mặc dù có thời điểm chàng quyết định là không thể lay chuyển được."

Nàng nhún nhún vai, cười cười "Hơn nữa, chàng rất dịu dàng, cũng rất thương yêu muội, còn có, huynh đừng nhìn vào bộ dạng hiện tại của chàng, kỳ thật chàng rất hài hước! Các huynh biết chàng lợi hại nhất là cái gì không?"

Nhiễm Hào không để ý lắm mỉm cười hỏi "Cái gì?"

Viện Viện thần bí đề thấp thanh âm cười "Bùi gia đều do chàng quản lý! Hơn nữa, ngay cả bàn tính chàng cũng không cần dùng! 'Đáng sợ' nhất chính là, chàng chỉ cần tùy tiện đảo lộn sổ sách một cái, mọi vấn đề sẽ bị thay đổi theo!"

Liên tiếp ba cái "Ác ", hai người tuy rằng không phải không biết gì về tính toán, hai huynh đệ Nhiễm thị lại giống như đứa trẻ hăm mộ tới chảy nước miếng

"A! Cái này thật thực sự...vĩ đại !"

"Đương nhiên!" Viện Viện được hưởng lây vinh quang đắc ý nói.

Hai huynh đệ Nhiễm thị dò xét liếc mắt một cái, rồi sau đó bật cười "Nhìn muội đắc ý kia, cũng không phải nói muội vĩ đại."

Viện Viện ưỡn ngực "Chàng là phu quân của muội!"

Hai huynh đệ cười không nói, Viện Viện đột nhiên đảo mắt nhìn phía thư phòng, một lát sau, nàng lại yếu ớt mở miệng.

"Nhưng làm muội động tâm lại là sự phản nộ cùng sự cô tịch bất lực của chàng, giống như là tìm kiếm một chút an ủi khi bị ủy khuất, khiến lòng muội chua xót, hy vọng có thể thay chàng trừ bỏ ác mộng, thậm chí muốn bảo vệ chàng, thương yêu chàng, khiến chàng hiểu được, muội vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ chàng."

Nàng than nhẹ "Muội thật sự đau lòng!"

Hai huynh đệ Nhiễm thị nghe xong, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thú vị lại cảm thán. Từ khi nàng xuất giá, cả nhà ai cũng vì tương lai của nàng mà toát mồ hôi lạnh một phen, không biết nàng tính tình mạnh mẽ như vậy, nếu gặp phải chuyện thì sẽ làm ra sai lầm gì! Lại không nghĩ rằng, nàng chẳng những không khiến cho nhà chồng loạn hết cả lên, ngược lại bên nhà chồng trên dưới ai cũng thích nàng

Thú vị nhất chính là, một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, kẻ hào hiệp tuấn tú nàng không cần, lại lọt mắt xanh một người không trọn vẹn! Hơn nữa, bọn họ nhìn ra được, có lẽ Viện Viện không rõ, nhưng nàng xác thực khiến mình trở thành một nữ nhân bị hãm sâu trong tình yêu.

Một người trời không sợ, đất không sợ, ở trước mặt cha ruột không biết thế nào là trên dưới, nhưng tại đây, nàng lại may mắn tìm được nam nhân khiến nàng động tâm, mà nàng, chỉ vì hắn mà khuất phục.

Nhiễm Hào chân thành chúc phúc vỗ vỗ nàng, ngữ điệu mềm nhẹ nói: "Muội đã đau lòng vì hắn, vì hắn tổn nhiều tâm tư cũng là đúng! Chỉ cần cẩn thận không thương tổn tim của hắn, các người có thể dặt tay mỹ mãn cả đời ."

Viện Viện lườm hắn một cái "Muội nói rồi, muội đã rất cẩn thận rồi, không phải sao? Nhưng mà, chỉ cần một ngày chàng không tin là muội thật sự thích chàng, chàng sẽ thêm một ngày không yên tâm, như vậy ngày tháng rất khó trôi qua!"

"Vậy nghĩ biện pháp làm cho hắn tin tưởng muội là thật tâm yêu hắn thôi!" Nhiễm Hào mở lời thăm thía "Với sự thông minh của muội, huynh tin tưởng muội có thể làm được, tuy rằng cần dùng nhiều tâm tư một chút, nhưng muội phải làm được!"

"Vô nghĩa!" Viện Viện lại lườm hắn một cái "Muội đương nhiên biết nên làm như thế nào, nhưng mà..." Nàng cắn cắn môi dưới "Quên đi, muội sẽ tự mình nghĩ cách."

Nhiễm Hào vuốt cằm "Được, vậy bây giờ muội có thể nói cho chúng ta biết, lần này muội bảo chúng ta đến, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Viện Viện lười nhác nhún vai, lập tức nhanh chóng đem sự tình đơn giản tự thuật một lần, rồi sau đó nói lời kết thúc "Muội đã lừa Long Thiên Sinh làm muội bị thương, cứ như vậy, hắn chỉ cần biết rằng Nhiễm gia bảo thật sự có người tới thăm muội, sẽ phải chạy trốn so với bay còn nhanh hơn, dù sao chúng ta cũng xem như thân thích, thấy thế nào, người ta đều đã cho rằng là hắn đuối lý chứ không phải bị thương. Kể từ đó, hắn là sẽ không có thời gian ứng phó muội."

Nàng thở dài "Huống chi, Dật Phàm tướng công vẫn không cần muội thay chàng báo thù, một mình cũng không thể diễn cái gì rồi!"

Nhiễm Hào cẩn thận nghĩ "Huynh đã hiểu, chính là, vì để an toàn...chúng ta vẫn sẽ đi tới Tân gia cùng Bách gia, nếu Long Thiên Sinh ở đó, huynh sẽ tìm hắn nói chuyện, hoặc là xem hai nhà kia còn muốn làm ra cái trò gì. Nghe muội nói như vậy, à Tân Nhục Tuyệt kia, là kẻ gian trá giáo hoạt, không thể không đề phòng."

"Còn có..." Nhiệm Siêu liếc Nhiệm Hào một cái, không thể không nói ra một chuyện có thể xảy ra khiến mọi chuyện phức tạp "Thiếu Thành có thể cũng tới."

Viện Viện sững sốt, cả kinh kêu lên "Tô đại ca? Hắn tới làm gì?"

Nhiệm Siêu liên tục thờ dài "Hắn từ sa mạc trở về, biết muội xuất giá, điên cuồng một chút, sau đó chợt nghe nói hắn trốn tránh cả ngày uống rượu say, xem ra, hắn đối với muội thật rất thâm tình."

Viện Viện ảo não ai thán một tiếng "Nhị tỷ sao vậy! Tỷ ấy sao lại không lợi dụng..."

"Có, Lan Lan cũng tận lực đi làm bạn với hắn, an ủi hắn, nhưng..." Nhiệm Hào lắc đầu "Thiếu Thành mất hết hy vọng, hắn cả ngày cùng Lan Lan nói về muội, khiến cho Lan Lan đều bắt đầu hối hận vì sao không phải là muội ấy tới đây, để cho muội cùng Thiếu Thành ở cùng nơi!"

"Trời ạ!" Viện Viện chịu không nổi xem thường "Muội căn bản không có ý với Tô đại ca! Với muội, hắn cùng lắm chỉ là ca ca mà thôi!" Nói xong, nàng hung hăng trừng Nhiệm Hào "Huynh, tại sao phải cho hắn biết huynh tới đây?"

"Cái này không thể trách chúng ta!" Nhiệm Hào bắt đầu đi khoanh tay "Còn không phải nha đầu Vân Vân kia không cẩn thận nói ra, chúng ta vốn muốn tránh hắn, mà khi hắn biết, cũng muốn đến xem muội, chúng ta không muốn hắn tới quấy rầy muội, đành phải lén chạy tới, nhưng mà ta có dự cảm, hắn nhất định sẽ đuổi theo sau!"

Viện Viện trầm ngâm trong chốc lát.

"Hắn tới cũng không sao! Dù sao muội đã là người Bùi gia, chỉ cần nhị tỷ thông minh một chút, đi theo hắn, muội cũng dễ ứng phó."

"Hắn là như vậy! Lan lan gần đây vẫn đều đi theo hắn."

"Được rồi! Muội gọi người đưa hai người tới phòng khách" Viện Viện nói xong, dẫn đường sai bước đến viện phía đông "Tiếp theo nên làm gì, các huynh tự mình hành động đi! Dù sao Dương Châu, các huynh cũng đã từng tới, không cần ta dẫn đường. Nếu không, kêu Tôn Ngọc đi cùng cũng được, Dương Châu hẳn xa lạ gì! Hắc hắc, phải tiếp tục đi về phía phòng của Dật Phàm tướng công hạ thêm một chút công phu!"

Viện viện rốt cục biết cảm giác của Tôn Ngộ Không bị đè ở dưới chân núi là gì!

"Dật Phàm tướng công, như vậy rất chán, chẳng cho ta ra ngoài chơi đi mà!" Viện viện làm nũng cùng cầu xin nói

"Nếu không, chẳng dẫn ta đi."

Bùi Dật Phàm bất động liếc nàng một cái "Mẹ nói có bầu nên ngoan ngoãn ở nhà không được chạy loạn khắp nơi, nàng không tin, có thể tự mình đi hỏi mẹ!"

Vì thế...

"Mẹ, bây giờ còn sớm mà!" Viện Viện vỗ vỗ bụng bằng phẳng "Cho con đi ra ngoài một chút thôi!"

Bùi lão phu nhân tựa hồ có điểm kinh ngạc "Sao con không nói với Dật nhi?"

Viện Viện ngăn người "Chính Dật Phàm tướng công nói là mẹ nói, muốn con ở nhà không được chạy loạn khắp nơi, không phải sao?"

Bùi lão phu nhân "Ài!" một tiếng "Không phải cái này, là ta bảo Dật nhi, lúc trước ta hoài thai nó, mẹ chồng ta muốn ta ngoan ngoãn ở nhà không cho chạy loạn." Bùi lão phu nhân vô tội lại hiền lành nhìn người trước mắt ngạc nhiên "có lòng tốt" đề nghị nói "Không bằng con đi tìm cha của nó đi! Dật nhi luôn luôn nghe cha nó."

Cho nên...

"Cha! Con của người rất vô lý!" Viện Viện vừa thấy Bùi Trọng Hồ, liền giống Mẫu Đơn kiện cáo "Nhanh đi giáo huấn chàng!"

Bùi Trọng Hồ cũng tốt bụng hiền lành, nuông chiều cười hỏi "Làm sao vậy? Dật nhi làm sao lại khi dễ con?"

"Chàng không cho con xuất môn!" Viện Viện nũng nịu oán giận, chờ mong Bùi Trọng Hồ lấy roi quát mắng Bùi Dật Phàm, khiến chàng nghe lời.

Bùi Trọng Hồ lại giống thê tử mình, cũng là một bộ dạng vô tội khó hiểu "Nga! Thật vậy không? Vì sao?"

Này, dường như đã biết rõ còn hỏi!

Viện Viện hí mắt, nội tâm vừa chuyển, lập tức lại bày ra khuôn mặt ủy khuất ai oán, thống khổ nhìn Bùi Trọng Hồ.

"Viện Viện hiện tại chỉ mới vừa mang bầu, hoạt động còn tự tại, chàng lại không cho Viện Viện đi ra ngoài, chuẩn bị đem Viện Viện nhốt trong phủ tận đến khi sinh mới thôi, chỉ sợ đến lúc đó, Viện Viện đã buồn chết rồi!"

Bùi Trọng Hồ đồng tình gật gù đầu, Viên Viên trong lòng vui vẻ, nghĩ có hi vọng ra ngoài rồi, lại không dự đoán được, Bùi Trọng Hồ mới gật hai cái, lại bắt đầu lắc đầu.

"Cái này, chỉ sợ ta không giúp được gì. Con là thê tử của Dật nhi, cha thật sự không thể nói, nếu không người ta sẽ nói xấu ta."

Nói nhảm? Đây là đang nói nhảm cái gì vậy?

Viên Viên hồ nghi nhìn về mặt lực bất tòng tâm của Bùi Trọng Hồ một lúc lâu, mới lại thử "giãy dụa" một lần cuối cùng.

"Nhưng mà, cha, người có thể đề nghị với Dật Phàm tướng công một chút cũng được!"

Bùi Trọng Hồ vẫn lắc đầu.

"Con nên tìm Dật nhi thương lượng một chút đi! Nó cũng không phải không để ý tới con, không phải sao?"

Mới là lạ!

Bởi vậy, đi một vòng, nàng lại quay về điểm xuất phát!

"Dật Phàm tướng công, mẹ nói đây không phải ý của bà!"

"Có, mẹ nói với ta như vậy." Bùi Dật Phàm chắc chắn nói.

"Không phải! Dật Phàm tướng công, mẹ nói, đó là khi mẹ hoài thai chàng, mẹ chồng của mẹ nói như vậy." Viên Viên một mặt cãi lại, một mặt nghĩ mình từ khi nào lại nhân nại tới vậy?

Bùi Dật Phàm buông sổ sách, vô cùng khoan dung hít một hơi.

"Viên Viên, vậy không phải là mẹ ám chỉ ta sao, mẹ ngại nói cho ta biết nên như thế nào chiều cổ thê tử của ta, cho nên mới nhắc nhở ta như vậy!"

"Nhưng mà, mẹ còn kêu ta đi tìm cha nói cho cha!"

"Nga?" Bùi Dật Phàm liếc nàng "Cha nói với nàng như thế nào?"

"Cha nói..." Viên Viên có điểm nhụt chí ngồi xuống án thư "Ta tự tới nói cho chàng."

Bùi Dật Phàm giờ lên ánh mắt thẳng lợi "Đó không phải là, cha biết câu trả lời của ta là gì, đương nhiên cho nàng hỏi tới ta." Nói xong, hắn lại muốn xem sổ sách "Tốt lắm, cứ như vậy, mẹ và cha đều không tán thành cho nàng xuất môn, nàng liền nhận mệnh đi!"

Một chút giận dữ phút chốc bùng lên, Viên Viên tựa hồ tức giận muốn phun lửa, hai tròng mắt vừa chuyển, nàng lại kiềm chế tính tình nấn nỉ.

"Nhưng mà Dật Phàm tướng công, các huynh và tỷ tỷ ta khó có cơ hội tới đây, chàng cũng không thể không cho ta chiều đãi họ chứ?"

"Có ta giúp nàng chiều đãi là được, huống chi, bọn họ nói có việc phải làm, không cần người cố ý làm bận, hơn nữa, bọn họ trước kia cũng đã từng tới, đối Dương Châu rất quen thuộc." Bùi Dật Phàm thần nhiên nói "Cho dù nàng muốn đích thân chiêu đãi, ở trong phủ mờ tiệt cũng là điều có thể, không cần ra ngoài. Phải biết rằng, thê tử người bình thường, khi người nhà mẹ đẻ tới, cũng đều là ở nhà chồng tiếp đón."

Viên Viên cắn môi dưới, hai tròng mắt rớt cục bắt đầu toát ra đóm lửa.

"Nhưng mà, chàng muốn ta ở trong phủ để làm gì? Như vậy cả ngày không có việc gì, lúc ẩn lúc hiện, ta sớm muộn gì cũng sẽ buồn chết!"

"Nàng có thể đọc thơ, vẽ tranh..." Bùi Dật Phàm liếc nàng một cái "Không phải nàng thích chơi cờ sao? Ta sẽ tận lực cùng nàng."

Nghe vậy, Viên Viên trở mình xem thường "Xin chàng, ta cũng không thể suốt ngày chơi cờ đúng không?"

Bùi Dật Phàm múa bút ở trên sổ sách một cái ký hiệu, cũng không ngẩng đầu lên nói "Nàng muốn làm gì ta cũng đều có thể tận lực thỏa mãn nàng."

Viên Viên trong lòng vui vẻ, đang muốn mở miệng, ai ngờ Bùi Dật Phàm lại đứng lúc nói thêm một câu.

"Chỉ cần là ở trong phủ."

Được, dừng ở đây, đủ rồi! Viên Viên quyết định, nàng không bao giờ...nhấn nại nữa, mới nhường hắn ba phần, hắn đã nghĩ đến việc trèo lên đầu của nàng!

Viên Viên hung tợn nhìn chằm chằm Bùi Dật Phàm "Không quan tâm chàng có đáp ứng hay không, ta muốn xuất môn, ai ngăn cản được ta?"

Chỉ cần là người quen biết Viên Viên đều hiểu, sắc mặt nàng hiện tại đại biểu cho —— ai dám chọc nàng, chính là ngại mạng sống quá dài!

Nhưng, Bùi Dật Phàm không biết, cũng không phải hắn không đủ hiểu nàng, mà là hắn căn bản không có gắng đầu nhìn nàng.

Hắn trầm mặc, Viện Viện tức giận cũng khiến không khí trở nên nặng nề, nàng bất an thấy một đám mây đen trên đầu Bùi Dật Phàm, nàng tuy không thấy ánh mắt của hắn, nhưng nàng dường như có thể xác định, mặt hắn nhất định lại thành trái mướp đắng rồi!

Quả nhiên...

"Tùy nàng, nàng vui là tốt rồi."

Quên đi! Nàng đầu hàng! Hãy để cho ngũ chi som úp nàng lại đi! (2)

(2) Chính là vụ Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung thiên đình đành phải xin Phật Thích Ca Mâu Ni giúp đỡ. Phật đánh cuộc với Ngộ Không rằng Ngộ Không sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật được, nếu Phật thua thì xin dâng cả Thiên giới cho Ngộ Không. Ngộ Không tự tin vì có thể nhào lộn một cái trên một vạn tám ngàn dặm, đã đồng ý. Ngộ Không nhảy xa và đi đến một nơi xa lạ như là nơi tận cùng của trời đất. Xung quanh chỉ có năm cây cột, Ngộ Không tưởng rằng mình đã đi đến tận chân trời và viết tám chữ Tề Thiên Đại Thánh đảo thử nhất du trên cột ở giữa rồi tiểu tiện xuống gốc cột thứ nhất. Hón hờ, Ngộ Không bay trở lại lòng bàn tay của Phật, Phật bảo Ngộ Không quay lại. Thì ra Ngộ Không đã viết trên ngón tay của Phật, cho nên chưa ra khỏi lòng bàn tay. Ngộ Không thua cuộc, tìm cách trốn chạy, nhưng Phật úp lòng bàn tay và nhốt Ngộ Không lại dưới một dãy núi Ngũ Hành Sơn. Ngộ Không bị đày dưới núi 500 năm.

Ý ở đây chính là Viện Viện chịu bị nhốt trong phủ :v

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mật Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đau lòng

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dực

Tiết Hàn Thực (1), là lễ người Hán cúng mộ tổ mộ, đốt vàng mã, sưởi ấm cho thân nhân dưới âm phủ.

(1) Tết Hàn Thực là một ngày tết vào ngày mùng 3 tháng 3 Âm lịch. "Hàn Thực" nghĩa là "thức ăn lạnh".

Hàng năm vào ngày này, nhiều gia đình cho xay bột, đồ đồ xanh, làm bánh trôi, bánh chay, nấu xôi chè lễ Phật và cúng gia tiên, có lẽ đó cũng là một cách tưởng niệm người thân trong những ngày tháng cuối xuân, chứ ít người biết đến hai chữ "Hàn Thực" gắn với một điển tích ở Trung Quốc, được biết tới nhiều qua tiểu thuyết Đông Chu liệt quốc.

Hôm đó, người nhà Bùi phủ đột y phục tề tổ trở về, hạ nhân thông báo có khách của thiếu phu nhân đang đợi trong nhà, hiện tại huynh đệ Nhiễm gia và Tôn Ngọc đang tiếp đón.

Đã là bằng hữu của con dâu, vợ chồng Bùi Trọng Hồ liền về phòng nghỉ ngơi trước, Bùi Dật Phàm cùng Viện Viện thì đi tiếp khách.

"Tô đại ca, huynh thật sự đến đây!" Viện Viện kinh hô, đảo mắt một cái, nhất thời thở dài một hơi "Nhị tỷ, tam tỷ, hai người đều đến đây."

Âm thầm đánh giá Tô Thiếu Thành vừa nhìn thấy Viện Viện liền mừng như điên dùng ánh mắt say đắm chăm chú nhìn nàng, Bùi Dật Phàm không thể không thừa nhận, cho dù mình hoàn hảo không có khuyết điểm như năm đó, cũng không thể so sánh với đối phương, huống chi, hiện tại hắn căn bản không thể so sánh với đối phương.

So sánh với một Tô Thiếu Thành hoàn hảo như thế, hắn không phát hiện ra tâm tình mình âm ỉ, đem ánh mắt đối phương thu hết vào trong mắt, trong ngực dâng lên một nỗi đau đớn, dường như khiến hắn không chịu nổi.

Một đôi tay xinh đẹp đột nhiên vòng lấy tay hắn, thành công dời sự chú ý của hắn, hắn nhìn xuống Viện Viện, nàng tươi cười ngọt ngào với hắn.

"Dật Phàm tương công đây là nhị tỷ của ta Nhiễm Lan Lan, tam tỷ Nhiễm Vân Vân."

Liếc thấy diện mạo Bùi Dật Phàm, Nhiễm Lan Lan cùng Nhiễm Vân Vân nháy mắt vài cái, sau đó, hai người đồng thời mỉm cười vuốt cằm.

"Sao rồi muội phụ, thành thân với muội muội của chúng ta, nhất định thực khiến người đau đầu phải không?" Nhiễm Lan Lan nói như thế.

"Cha nói, nếu người không chịu nổi nàng, cứ việc hưu nàng, tổng về nhà." Nhiễm Vân Vân lại bướng bỉnh đề nghị.

Bùi Dật Phàm mỉm cười nói: "Nhị tỷ, tam tỷ, Viện Viện là một thê tử tốt, chỉ sợ là Dật Phàm làm phiền nàng."

"Thê tử tốt?" Nhiễm Vân Vân hoàn toàn không tin hừ hừ "Đợi kiếp sau đi!"

Viện Viện dùng khuỷu tay đánh nàng ấy một cái, giống như không nghe thấy tiếng tam tỷ của nàng kêu lên, Viện Viện tiếp tục giới thiệu một vị khách khác...một vị khách không được hoan nghênh.

"Dật Phàm tướng công, đó là Tô Thiếu Thành, Tô đại ca, biểu thiếu gia Ngọc Mã Bảo."

Bùi Dật Phàm lễ phép thờ dài. "Hiếm khi có khách từ xa tới, Tô huynh nhất định phải ở chơi vài ngày, để cho Dật Phàm tự mình đưa người dạo chơi Dương Châu."

Vừa nghe, Viện Viện lập tức quang quác kêu lên "Ta cũng muốn, ta cũng muốn cùng mọi người đi dạo Dương Châu!"

Bùi Dật Phàm mới vừa nhú mảy, Tôn Ngọc liền đột nhiên sáp vào "Nếu Tam cô nương không chê, Tôn Ngọc nguyện ý đưa Tam cô nương dạo chơi Dương Châu."

Viện Viện sùng sốt, lập tức thoáng nhìn Nhiễm Vân Vân, hai má nàng ấy lại dần đỏ lên, hai tròng mắt còn trộm liếc xéo Tôn Ngọc.

Nàng nhìn về phía Nhiễm Lan Lan, chỉ thấy người phía sau cười tùm tùm hơi vuốt cằm, Viện Viện lập tức giật mình nở nụ cười, không nghĩ tới các nàng mới dạo chơi một lát, tam tỷ và Tôn Ngọc đã họp nhau.

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề" Viện Viện nói, hướng Nhiễm Vân Vân chớp mắt vài cái, lại hướng Tôn Ngọc chớp mắt "Chờ ta cùng tam tỷ nói chuyện xong, sau đó sẽ đem nàng giao cho người!"

Trong phòng khách Đông viện của Bùi phủ, ba tỷ muội nằm ở trên giường hi hi ha ha cười đùa, một hồi lâu sau, ba người ngã trái ngã phải cười, sau đó không động đậy, lại sau một lúc lâu, Viện Viện đem hai tay chống đỡ, ngồi xuống nhìn Nhiễm Vân Vân.

"Nhị tỷ, nói gì đi? Sao lại để Tô đại ca tới? Đã lâu như vậy, hắn còn chưa từ bỏ ý định sao?"

Nhiễm Lan Lan lúc này mới miễn cưỡng ngồi xuống tựa vào đầu giường, cũng không nề hà nhìn Viện Viện.

"Không có, Tô đại ca vẫn không chết tâm, hơn nửa năm, cho dù ta lo lắng cố gắng an ủi hắn thế nào, hắn vẫn là nhớ muội điên cuồng, nhưng, hắn lại không dám tới đây, đành mỗi ngày uống rượu giải sầu, lần này không cẩn thận cho hắn biết Nhị ca và Tam ca muốn tới, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này!"

Ôm đầu gối ngồi ở cuối giường, Nhiễm Vân Vân cũng nói "Cho nên, đại tỷ mới bảo ta theo đến, giúp nhị tỷ trông hắn, không cho hắn phá hoại cuộc sống của muội và muội phụ."

"Nga! Thật phiền toái!" Viện Viện chịu không nổi kêu lên "Ta cũng đã là thê tử của người ta, hắn còn muốn gì nữa?"

Nhiễm Lan Lan do dự nửa ngày, rốt cục áp a áp ứng nói "Hắn... Ách, hắn biết muội là vì thay cha báo ân mới cưới muội phụ, cũng biết...ách, tình trạng của muội phụ, cho nên...cho nên..."

Viện Viện lạnh lùng tà ngễ nhìn Nhiễm Lan Lan "Không phải tỷ muốn nói, Tô đại ca muốn cho ta rời khỏi Dật Phàm tướng công, rồi đi cùng hắn? Hoặc là, hắn muốn nói chuyện ma quỷ gì đó với Dật Phàm tướng công, khiến cho Dật Phàm tướng công tự biết xấu hổ rồi khỏi ta?"

Nhiễm Lan Lan bất đắc dĩ nói "Chắc là cái sau! Đây là khi hắn uống say để lộ ra."

"Con mẹ nó, chết tiệt!" Đây là "suy nghĩ" của Viện Viện.

"Muội định làm như thế nào?"

Viện Viện hí mắt "Tỷ nghĩ xem, nếu muội trực tiếp đi cảnh cáo Tô đại ca, có tác dụng không?"

Nhiễm Lan Lan nghĩ "Chắc là không, muội đã sớm cự tuyệt hắn vài lần, không phải sao? Nhưng hắn vẫn là không chịu hết hy vọng!"

Viện Viện hừ hừ "Vậy cũng chỉ có một cách"

"Cách gì?"

"Tất cả mọi người trở về đi!"

Dứt lời, đôi mắt vừa chuyển, Viện Viện lại lấy ánh mắt đen tối nhìn xét Nhiễm Vân Vân.

"Về phần tỷ, phiền tỷ tiện thể đem Tôn Ngọc đi luôn!"

Đó là cách tốt nhất, nhưng vấn đề là, hoàn cảnh không cho phép.

Chính xác là Long Thiên Sinh vừa nghe nghe thấy huynh đệ Nhiệm Gia đến Dương Châu, liền vội vàng chạy trốn, nhưng, phụ mẫu Tân gia đã trở lại, vốn bọn họ trở về cũng không có gì, nhưng nếu là bọn họ động phải hai kẻ nổi tiếng khó chơi trong võ lâm kia, sự tình sẽ không tốt lắm.

Hai người kia là kẻ được Bách Ôn Điền mời tới để kiểm tra sổ sách, thuận tiện bảo vệ hai ông chủ và mớ tiền bạc về Dương Châu.

Tân Đại Phú sớm đã biết tình hình cụ thể, cũng không biết phải giải thích như thế nào, mà Bách Ôn Điền lại bị Tân Nhượng Tuyết thi triển chín tắc miệng lưỡi đảo lộn phải trái, đem Bùi gia nói thành là bởi vì đồ kỳ mà cố ý tìm đến, vì thế, hai vị kia liền ở lại.

Vốn cũng vô phương, người nhà giàu có mấy người bảo vệ là rất bình thường, sợ chính là Tân Nhượng Tuyết lại nói lảng nhảng gì đó, đến lúc đó lại phiền toái

Viện Viện hiểu thấu, nhưng cũng không ngốc, nàng đương nhiên không có ngu xuẩn tự nhận là có bản lĩnh phi thường, mặc kệ ít bao nhiêu quý quái đến, nàng đều không sợ, cho nên, vài người vốn phải đi đều giữ lại, đương nhiên, cũng bởi vì như thế mà tình hình có chút mất kiểm soát.

Nói thực thì điều kiện của Tô Thiếu Thành không kém, là một nhân tài, có phong độ, vậy nên Bùi Dật Phàm mới cho rằng, cho dù hắn hoàn hảo như lúc ban đầu, hai người cũng cân sức ngang tài, tương xứng, nhưng Tô Thiếu Thành hơn hẳn một phần khí chất phóng khoáng, so Bùi Dật Phàm nhả nhận nhơ nhả vừa đúng thành một cặp.

Nếu luận về hoàn cảnh sống, Viện Viện thật sự tương đối thích hợp với Tô Thiếu Thành, nhưng Viện Viện cố tình không có cảm giác gì với hắn, cho dù quen biết nhiều năm, cũng chỉ có thể đối đãi với hắn ta như huynh trưởng; mà đối với cái người tên Bùi Dật Phàm mù một mắt, què một chân lại chỉ thích đọc sách này, ngược lại, nửa năm gần gũi, đã nảy sinh một loại tình cảm nhu hòa như nước

Mọi người đều nhìn ra được, phụ thân bọn họ trong lúc đó dần dần xuất hiện tình yêu, có thể Tô Thiếu Thành nhìn không ra, vẫn chưa từ bỏ ý định mỗi ngày tìm Viện Viện, gần như u mê.

Mà Nhiệm Lan Lan vẫn luôn mạnh mẽ, lại chỉ biết đi theo phía sau hắn thờ dài, có khuynh hướng không đổi, làm cho Nhiệm Vân Vân phiền phức ngàn dặm xa xôi tìm đến phía nam, luôn miệng nói là muốn đến hỗ trợ, lại cả ngày ở cùng Tôn Ngọc, ngay cả bóng người đều không thấy.

Nhiệm Hào cùng Nhiệm Siêu ít nhiều gì cũng luôn có thể hợp thời lừa Tô Thiếu Thành ra phủ, Viện Viện phải thầm thấy may mắn Bùi Dật Phàm không cho nàng ra phủ, cho nàng một cái lý do quang minh chính đại từ chối lời mời đi chơi của bọn họ.

Ngày hôm đó, sáng sớm Nhiệm Hào cùng Nhiệm Siêu đã bắt Tô Thiếu Thành cùng đến Lâm Huyền, Nhiệm Lan Lan tự nhiên cũng đi theo; mặt khác, Nhiệm Vân Vân cùng Tôn Ngọc cũng nháy mắt đã không thấy tăm hơi, có vẻ như phải quỵ xuống, cảm tạ trời cao rốt cục cho nàng một ngày bình an.

Nàng kéo theo phu quân trốn vào Hàn Nguyệt uyển, lệnh Bùi An đem sổ sách ném cho Bùi Trọng Hồ, thuận tiện tuyên bố bọn họ ở Hàn Nguyệt uyển một ngày, ai cũng không được tới quấy rầy, nếu không sẽ dùng cực hình hầu hạ!

Viện Viện nghiêng răng nghiêng lợi bày bàn cờ, thật vất vả hạ quyết tâm lui xe về, âm thầm hy vọng Bùi Dật Phàm không nên nhìn thấy hắc mã phía dưới, tuy rằng đó là chuyện không có khả năng, nhưng muốn một chút cũng không phạm pháp!

Nhưng đợi nửa ngày, cũng không thấy hắn có chút động tĩnh, Viện Viện không khỏi kỳ quái giương mắt nhìn lên, vừa lúc chống lại con mắt như có điều suy nghĩ của hắn.

"Sao vậy?"

Bùi Dật Phàm muốn nói lại thôi há miệng thở dốc, nhưng không có phát ra tiếng gì.

Viện Viện lấy tay chống cằm nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên nói "Chàng hẳn là nhìn ra được, nhị tỷ ta thích Tô đại ca."

Bùi Dật Phàm gật gật đầu.

Viện Viện lấy tay chống cằm nhìn hắn đột nhiên nói "Chàng đang nghĩ có phải ta rút lui, cho nên mới tới đây không?" Viện Viện nói trúng ý nghĩ của hắn

Quả nhiên, Bùi Dật Phàm lại gật gật đầu.

Viện Viện bắt đầu dĩ than nhẹ, "vô thức" đem hai tròng mắt dời về cây liễu bên cửa sổ, Bùi Dật Phàm tự nhiên cũng nhìn theo

"Tô đại ca lớn lên đúng là rất đẹp trai, tính tình cũng tốt, gia thế cũng không tồi, lại không yếu ớt, nhưng..."

Viện Viện lại hít một tiếng, đồng thời rất "không cẩn thận" "đẩy" hắc mã tới chỗ an toàn.

"Hắn không thông minh lắm, hơn nữa... Đây! Đây! Chàng làm gì vậy?" Viện Viện hỗn hển trừng Bùi Dật Phàm để hắc mã của nàng quay về chỗ cũ, miệng nói không ngừng "Sao chàng có thể..."

"Nàng vừa không cẩn thận đụng phải." Bùi Dật Phàm tốt tính giải thích.

Chết tiệt! Một con mắt cũng có thể nhìn nhiều như vậy, rốt cuộc là hắn nhìn kiểu gì vậy? Nửa con mắt nhìn bên ngoài, nửa con mắt nhìn bàn cờ sao? Viện Viện ảo não trừng hắn một lát, rồi sau đó cảm giận quay ra ngoài cửa sổ, đương nhiên, Bùi Dật Phàm cũng rất "hợp tác" theo sát nhìn theo.

"Dù sao thì hắn cũng rất ngốc, chỉ là đánh ván cờ, ta nhắm mắt có thể thắng hắn, càng không nói tới..."

Nếu nàng đem hắc mã của mình đến bên trong lòng địch, chỉ cần quân địch xuất thủ cứu tướng, nàng liền có cơ hội cứu mã của mình.

"...Lần nào cũng vậy, thật sự không thú vị, cho nên, ta thật sự không thích...Này! Này! Chẳng lại làm gì vậy?"

Bùi Dật Phàm cảm quân đen của nàng để lại chỗ cũ, vẫn như cũ tốt tính nói "Nàng vừa mới lại "không cẩn thận" đụng phải."

Viện Viện trừng hắn, hắn vô tội nhìn lại, sau một lúc lâu, nàng mất lạnh đưa tay "quang minh chính đại" đem quân đen "đặt" lại chỗ vừa rồi

"Ta muốn ở trong này, thế nào"

Bùi Dật Phàm liếc bàn cờ. một chút "Nàng chắc chắn?"

Viện Viện giương cằm lên "Đương nhiên là chắc chắn!"

Bùi Dật Phàm khẽ nháy mắt hai cái, lại hỏi "Không hối hận?"

Viện Viện hừ lạnh một tiếng "Không hối hận!"

Bùi Dật Phàm than nhẹ "Vậy được rồi!"

Nói xong, tay hắn lướt qua nửa bên kia bàn cờ đến trận doanh quân địch cảm quân cờ của mình đã trốn ở bên quân địch một lúc lâu, lúc Viện Viện trợn xanh mắt há hốc mồm nhìn lại, nhẹ nhàng phóng tới quân đen "đề ép" nó, sau đó cho nàng một cái mỉm cười áy náy.

"Cút chó thật!" Một lúc sau, Viện Viện lập tức bật thốt lên mắng.

Nàng chỉ lo phải cứu mã của mình, lại đã quên đối phương đã chạy tới chồm hồm ở hậu viện nhà mình như hổ rình mồi!

"Làm lại?" Bùi Dật Phàm thông cảm hỏi.

Viện Viện trừng hắn liếc mắt một cái, tiện đà nghiêng răng một cái "Không cần!"

Một ngày nào đó...sẽ có một ngày, nàng nhất định phải... nhất định phải mưu sát phu quân, nếu sau một năm, nàng vẫn không thể thắng hắn nửa lần!

"Nói tóm lại" Hai mắt Viện Viện chăm chú trên bàn cờ tìm kiếm cơ hội sửa chữa sai lầm, đồng thời không yên lòng lắm bầm nói "Hắn không thú vị lại nhàm chán, còn ngốc muốn chết, coi hắn là ca ca là đã cất nhắc hắn rồi, nếu thực sự gả cho hắn, ba ngày sau, ta sẽ bỏ nhà trốn đi mất!"

Nghe vậy, Bùi Dật Phàm không tự giác nhẹ nhàng nổi lên ý cười.

"Cho nên nói..." Nàng nhất lấy quân xe, do dự để ở giữa không trung "Không phải ta rút lui, mà là ta sợ hắn, nếu không phải nhị tỷ thích hắn, ta đã sớm đem hắn chinh chết...Chết tiệt! Rốt cuộc có nên đi con xe này hay không..."

Bùi Dật Phàm dịu dàng lấy quân xe trên tay nàng thả xuống, sau đó, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Viện Viện, đem bàn cờ quay lại một vòng.

"Như vậy" Bùi Dật Phàm cười nói: "Nàng học được nhiều một chút, muốn thắng ta cũng mau một chút."

Viện Viện lẳng lặng nhìn chăm chú hắn cảm lấy một quân đen gần nàng đặt xuống một vị trí nàng không ngờ tới, Viện Viện đầu tiên là hoang mang trừng mắt nhìn, rồi sau đó giật mình "A!" một tiếng, cũng gõ vào đầu mình một cái.

"Tại sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?"

Bùi Dật Phàm cười đến càng thoải mái "Tới phiên nàng."

Viện Viện nhìn bàn cờ một hồi lâu, sau đó giương mắt nhéo hắn "Có thể?"

Bùi Dật Phàm buồn cười lắc đầu, tiện đà than nhẹ một tiếng nói "Có thể."

"Quá tuyệt vời!"

Viện Viện hoan hô một tiếng, lập tức cúi đầu chăm chú tự hỏi bước tiếp theo.

Gió thu từ từ thổi hai ba phiến lá rụng, phấp phồng bay lên trung, quấy nhiễu ao hoa sen, khiến cho hồ sen gọn sóng.

Cây liễu nhìn xuống bên cửa sổ thấy tiểu cô nương đáng yêu trong thư phòng, vuốt cằm mỉm cười, cảnh trúc lay động thì thầm, trong Hàn Nguyệt uyển, một thân ảnh lẻ loi đứng đó.

Viện Viện lầm nhảm mắng "Hắn vội tính toán sổ sách, ta thì sao? Ta làm gì? Gặm móng tay? Đếm tóc?" Nàng nổi giận ùng ùng từ trong thư phòng lao ra. Một nửa giận phu quân không cho nàng ra ngoài phủ chơi, mặt khác lại giận mình tại sao lại ngoan ngoãn nghe lời hắn như vậy? Lo lắng hắn thương tâm, lo lắng hắn tìm cái chết! Nhiệm Viện Viện nàng chưa từng sợ ai, chưa từng sợ bất cứ chuyện gì? Bây giờ tại sao lại sợ hắn thương tâm, lo lắng sợ hắn buồn bã?

Thật sự là con mẹ nó! Vì cái gì mà nàng, chết tiệt, không muốn nhìn thấy gương mặt nhăn nhó kia của hắn?

Trùng mắt nhìn bức tường cao mà chỉ cần nhún người là nàng có thể vượt qua, Viện Viện không ngừng nguyên rủa chửi mình, nàng giờ phút này, ngay cả mấy con chó Bùi phủ nuôi cũng biết tốt nhất là cách nàng càng xa càng tốt, tránh khi núi lửa bùng nổ nham thạch nóng chảy lan đến, chỉ có một kẻ nào đó không biết sống chết, lại cố tình không sợ chết lại đây.

"Viện Viện, thì ra muội ở trong này, ta tìm muội đã lâu!" Tô Thiếu Thành vui vẻ chạy tới "Trời ạ! Tìm muội thật sự không dễ dàng!"

Thật tốt, thật sự là họa vô đơn chí (2) mà! Viện Viện chợt trở mình xem thường, lập tức xoay người lại, hai tay chống nạnh, hung ba trừng cái kẻ ngu ngốc không biết thời thế kia.

(2) Họa vô đơn chí: Nhiều tai họa đến cùng một lúc

"Tìm ta làm gì? Muốn chết sao?"

Tô Thiếu Thành ngẩn người, lập tức lại ôn hòa cười cười "Ai lại chọc giận muội vậy?"

Viện Viện cầm gương lên, lạnh lùng nói "Chính là ngươi!"

Tô Thiếu Thành lại càng sững sốt "Ta?" Hắn kinh ngạc hỏi "Ta vừa mới đến, sao lại chọc giận muội được?"

Viện Viện quét mắt một vòng xung quanh hắn, mới chậm quá hỏi "Nhị tỷ đâu?"

Vừa nghe thấy câu hỏi của nàng, Tô Thiếu Thành tỉnh ngộ xấu hổ ho nhẹ hai tiếng "Ách...Cái đó, nàng ấy...Ách..." Lại áp ứng không nói thêm gì.

Nam nhân không biết nói dối thật không thú vị!

Viện Viện nhảy lên ngồi trên một cành bách thụ, nàng phiến chán nhìn Tô Thiếu Thành.

"Nói mau, rốt cuộc tìm ta làm gì?"

Tô Thiếu Thành nhìn lên nàng, cũng muốn đi lên bồi nàng, lại sợ nàng mất hứng, bước đi thong thả hai bước mới thờ dãi nói "Không có gì, chỉ là muốn cùng muội tâm sự, giống như trước kia."

Dựa vào thân cây, Viện Viện bắt chéo hai chân đơng đưa.

"Không, Tô đại ca, vĩnh viễn đều không có khả năng giống như trước." Nàng đạm mạc nói "Ta không muốn cùng ngươi nói chuyện trước kia, chỉ là phải nhắc nhở ngươi, ta đã gả cho Bùi phủ, trong bụng đang mang con cháu của Bùi gia, ta từ lâu đã là con dâu, là thê tử, lại sắp làm mẹ, ta vĩnh viễn cũng sẽ không còn là Nhiệm Viện Viện như trước đây, ngươi tốt nhất không cần chờ mong có thể quay về như trước."

Tô Thiếu Thành thoáng khò hít một hơi "Muội..."

"Tô đại ca, ta đã sớm đã nói với ngươi ta không thương ngươi, cũng không có khả năng yêu ngươi." Viện Viện lạnh lùng lại thành thật, cũng nói sự thật thêm một lần nữa "Từ năm mười ba tuổi, ta biết ngươi thích ta, nhớ rõ lúc ấy ta cũng rất muốn nói cho ngươi biết, ta không có khả năng thích ngươi!"

"Vì sao?" Tô Thiếu Thành không cam lòng kêu lên "Vì nhị muội?"

Viện Viện bắt đầu dĩ than nhẹ "Vì sao các người đều nghĩ như vậy? Kỳ thật, nếu ta thật sự thích ngươi, chúng ta cùng một chỗ tuy rằng ta sẽ áy náy với nhị tỷ, nhưng nếu ngươi và nhị tỷ miễn cưỡng ở cùng nhau, nhị tỷ sẽ đau khổ cả đời? Ta thấy rõ, vấn đề là, ta căn bản không thích ngươi!"

Tô Thiếu Thành lắc đầu "Không, không có khả năng, tại sao ta không đủ tư cách? Hay là ta đối với muội không tốt?"

Viện Viện nhìn hắn một lát, rồi sau đó cười khê "Biết không? Trước đó vài ngày, ta cũng cùng Dật Phàm tướng công nói tới ngươi!" Nàng nói thật "Hiện tại, ta muốn nói cho chàng biết, cũng nói cho ngươi biết..."

Tô Thiếu Thành ngửa đầu nhìn nàng chờ đợi.

"Ngươi thực nhảm chán lại không thú vị, hơn nữa..." Nàng nhún nhún vai "Thật xin lỗi, ngươi rất ngốc!"

Tô Thiếu Thành nhũn mắt lại, mở miệng nghĩ muốn nói lại, Viên Viên lại khua ngón tay ngăn hấn.

"Hãy nghe ta nói hết, được?"

Tô Thiếu Thành khẽ cắn môi, tạm thời nhịn xuống xúc động muốn phản bác.

"Cám ơn." Viên Viên nói, nhìn phương xa một lúc lâu "Kỳ thật, mọi lời giải thích đều là vô lý, khi ta biết người thích ta, nhị tỷ lại thích người, mà ta lại không thích người, ta đã từng suy nghĩ, vì sao? Vì sao lại như vậy? Thời gian ba người chúng ta ở chung đều như nhau, vì sao mà nhị tỷ thích người, ta lại không thích người?"

Viên Viên bắt đầu cười cười "Nói thật, ta vẫn không hiểu, bởi vì điều kiện của người thật sự tốt lắm, ít nhất là ta đã thấy một cái tốt nhất, ta hẳn là phải thích người, không phải sao?"

Nàng đem ánh mắt chuyển tới hướng thư phòng "Nhưng đến khi ta tới đây, thành thê tử của Dật Phàm tướng công, một người mặt mày hốc hác, chỉ có một mắt, chân lại thọt, rốt cục ta cũng hiểu được thích là thích, không có nguyên nhân gì."

"Ta có thể nói là bởi vì chàng thông minh, chàng hài hước, chàng dịu dàng sẵn sàng mà thích chàng, nhưng người khác cũng có ưu điểm này! Vì sao ta không thể lựa chọn thích người khác? Dựa theo bề ngoài mà nói, người khác so với chàng tốt hơn nhiều lắm, không phải sao?"

Tô Thiếu Thành không nói gì, nhưng trên mặt cũng là vẻ mặt nghi vấn.

Viên Viên cười cười ngẩn ngơ "Nhưng ta thích chàng, tuy rằng rất khó khiến người ta tin, nhưng, lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng xây một bức tường bảo vệ xung quanh mình thật dày, ta chỉ biết là người đó, không có nguyên nhân gì, ta chỉ biết như thế."

Nàng rủ mắt nhìn hấn.

"Kỳ thật, chính người ngắm lại cũng có thể hiểu được, nếu là thích một người là có điều kiện, như vậy, thích này rất không ổn. Thí dụ như, ta thích chàng hài hước hoặc ôn nhu, chẳng lẽ có một ngày chàng bất hạnh, bởi vì một nguyên nhân nào đó hài hước hoặc ôn nhu của chàng biến mất, ta sẽ không thích chàng sao? A! Loại tình cảm này cũng quá không đáng tin phải không?"

"Tình cảm hẳn là rung động trong lòng, không phải bề ngoài, không phải vì điều kiện gì, đơn thuần chính là tâm hồn rung động. Rất nhiều nam nhân đại gian đại ác, vẫn là có nữ nhân ái mộ yêu thương, vì sao? Không vì gì cả, chỉ là bởi vì tâm vì họ rung động, như thế mà thôi."

Nàng nghiêng đầu.

"Nếu ta hỏi người, vì sao người thích ta mà không thích nhị tỷ? Chẳng lẽ người nói cho ta biết, bởi vì ta xinh đẹp hơn nhị tỷ sao? Ngoài điểm này, ta không có gì có thể xuất sắc hơn nhị tỷ, nhưng nếu thật sự là như thế, một ngày nào đó sắc đẹp của ta phai tàn, đến lúc đó, người sẽ không thích ta nữa sao?"

Nghe vậy Tô Thiếu Thành lắc mạnh đầu, rồi lại không biết nên phản bác như thế nào, có lẽ hẳn thật sự giống như lời Viên Viên nói...quá ngu ngốc.

Viên Viên khẽ cười nói "Người thích ta, đúng không? Nhưng thật xin lỗi, ta không có cách nào để thích người, hy vọng người không miễn cưỡng ta, cũng giống như nhị tỷ thích người, người lại luôn tránh né tâm tình của nàng. Có lẽ kiếp sau, hoặc kiếp sau sau nữa, chúng ta có cơ hội ở cùng một chỗ, nhưng cả đời này, ta cũng sẽ không thuộc về người, người hiểu chứ?"

"Cho dù là người nghĩ cách thuyết phục Dật Phàm tướng công, nói chàng không xứng với ta mà hừ ta, người và ta cũng không có khả năng có kết quả tốt, hiểu không?"

Tô Thiếu Thành chăm chú nhìn nàng hồi lâu, hồi lâu, rồi sau đó đột nhiên bước đi, miệng thì thảo nhấc lại tự nói "Ta cần suy nghĩ một chút, ta cần suy nghĩ kỹ một chút..."

Nhìn hấn nhanh chóng đi xa, Viên Viên lắc đầu.

"Ai! Hy vọng hấn có thể nghĩ thông."

Như Nhiễm Hào dự đoán, Tân Nhượng Tuyệt quả nhiên là một kẻ dơ bẩn ti tiện

Từ sau tết Trùng Dương, chuyện xảy ra khi đó, khiến nàng ta không dám...tùy ý xuất môn, điều này đối với kẻ thích ra ngoài, hưởng thụ ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ quả thật là khó khăn, quả thực giống như cực hình.

Rất nhanh, nàng ta liền lo lắng, chỉ có Bùi Dật Phàm biến mất, nàng ta mới có thể vô tư, không bao giờ...cả ngày lẫn đêm lo lắng sợ thật bị bại lộ. Cho dù biết chân tướng, nhưng không có Bùi Dật Phàm đối chất, ai cũng không thể nói nàng bịa đặt.

Bởi vậy, nàng ta âm thầm lấy tiền tài cùng sắc đẹp mê hoặc hai sát thủ trong chốn võ lâm, nếu làm tốt thì coi như không ai biết, nhưng không biết Tân Đại Phú và Bách Ôn Điền cũng có tính toán.

Tân, Bách hai nhà làm ăn ở phương Bắc, chẳng những gặp phải việc không thu được vốn, làm cho bọn họ hận đến bóp tay là việc làm ăn của Bùi gia ở đó, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, đã ổn định tất cả, nhất định là có nguyên nhân

Mà tổ nghiệp phía nam của hai nhà Tân Bách chẳng những vỡ nát, lung lay sắp đổ, càng mệt mỏi hơn là bởi vì trong lúc bọn họ cư trú ở kinh thành, Bùi gia sớm nắm giữ mọi thứ ở phương Nam.

Mà Tân Đại Phú và Bách Ôn Điền đều hiểu được, mà tất cả đều do kế hoạch của Bùi Dật Phàm thành công, bởi vậy, bọn họ phải loại bỏ Bùi Dật Phàm, Bùi gia mất đi nhân vật trọng yếu, Bùi Trọng Hồ mất đi con một, bọn họ mới có thể thừa cơ Đông Sơn tái khởi (3)

(3) Đông Sơn tái khởi: là một thành ngữ cổ. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời sau thường dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cổ văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Mà hai kẻ được mời tới kia là hai kẻ tội phạm đang bị quan phủ truy bắt, đối với bọn họ mà nói, nhiều thêm một mạng người, cần bản là không sao cả, chỉ cần bọn họ cẩn thận một chút, âm thầm động thủ, xong chuyện lập tức rời đi, người chết không đối chứng, cũng không có ai có thể mạnh miệng nói chuyện này có liên quan đến hai nhà Bách Tân.

Nhưng bọn họ lại xem nhẹ một chuyện, thê tử của Bùi Dật Phàm là một cô nương nổi danh phương Bắc, không phải bọn họ không biết nàng cũng là người trong võ lâm, nhưng ở trong mắt hai kẻ đó, Nhiễm Gia bảo không đáng nhắc tới, nhưng trên thực tế, bọn họ cho rằng trong chốn giang hồ không người nào có thể làm gì bọn họ, chỉ cần trả giá xứng đáng, ngay cả hoàng đế bọn họ cũng dám xuống tay!

Vì thế, hôm đó, khi Bùi Dật Phàm lặng lẽ chuồn ra khỏi phủ, tính giúp tiểu thê tử đang oán giận đầy bụng tìm cho nàng chút đồ chơi, Bùi Dật Phàm chuyên chú cùng Bùi An thảo luận đồ vật yêu thích của thiếu phu nhân, hoàn toàn không biết có người đang muốn giết hắn, vẫn đang chăm chú chọn lựa đồ trang sức, để mang về làm quà tặng cho Viện Viện.

Cuối cùng, trong một gian bán đồ cổ, thấy được một thanh chủy thủ xinh đẹp, chủ tớ nhất trí đồng ý mua thanh chủy thủ tinh xảo đẹp để này, giá đắt đến nỗi khiến người ta phải lú lẫm, nhất định Viện Viện sẽ yêu thích, Bùi Dật Phàm không hề mặc cả, không chút do dự trả tiền, vui vẻ bước ra khỏi tiệm đồ cổ ——

"Muội phu!"

Nghe được tiếng kêu kia có chút thê lương, Bùi Dật Phàm không khỏi quay đầu, nhìn về phía phát ra tiếng gọi, ngay lúc hắn mới vừa nghiêng người, nhìn thấy gương mặt lo sợ không yên của Nhiễm Siêu, một luồng gió lạnh xẹt qua ngực hắn, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Cuối cùng sau khi nhìn thấy hai huynh đệ Nhiễm gia đang chạy tới, trước mắt hắn đã tối sầm, mất đi ý thức.

Nhiễm Siêu đỡ lấy cơ thể Bùi Dật Phàm, gấp gáp chạy về Bùi phủ, nghênh đón họ là gương mặt biến sắc của Viện Viện.

Nàng rất bình tĩnh, nhanh chóng xoay người dẫn đường tới phòng ngủ của họ, đồng thời hỏi "Ai? Làm sao lại bị thương?"

"Âm Sơn Song Sát, Hắc Phong chương."

Nghe vậy, cả người Viện Viện chấn động "Tới kịp không?" Giọng nàng có chút run run.

"Chắc là kịp, dường như hắn trúng chương ngay sau đó, trước đó nhị ca đã phong bế tâm mạch cho hắn, chỉ cần ép độc ra ngoài là sẽ không sao. Tôn Ngọc ở đây không?"

Viện Viện không trả lời, chỉ tỉnh táo lại, đi ngang qua hạ nhân nói một tiếng, sau đó dẫn Nhiễm Siêu vào phòng ngủ

"Nhị ca đâu?"

"Đã đuổi theo bọn chúng cùng với Thiếu Thành và nhị muội rồi." Nhiễm Siêu đem Bùi Dật Phàm đặt ở trên giường, xé áo của hắn "Công công, bà bà của muội đâu?" Hắn nhú mày nhìn mảnh thịt đen thui trước ngực Bùi Dật Phàm.

Viện Viện cũng nhìn vào đó "Công công, bà bà lên Thiên Trữ Tự thắp hương rồi." Nói xong, nàng nhìn ngược lên khuôn mặt xanh đen của Bùi Dật Phàm.

Nhiễm Siêu đứng lên, thấp nển, sau đó lấy ra một cây chủy thủ hơi nóng.

Chỉ chốc lát sau, Tôn Ngọc và Nhiễm Vân Vân cùng đi đến, Nhiễm Siêu chỉ nói đơn giản một câu "Hắc Phong chương".

Liền đem chủy thủ giao cho Viện Viện.

"Muội biết nên làm như thế nào chứ?"

Viện Viện nhận chủy thủ, Nhiễm Vân Vân cũng không chút do dự đi tìm băng vải, Nhiễm Siêu cùng Tôn Ngọc khiêng Bùi Dật Phàm lên giường ngồi, đồng thời hắn khoanh chân ngồi xuống phía sau, một tay đặt trước mặt Bùi Dật Phàm, một tay để ở lưng hắn, bắt đầu vận công ép độc.

Sau một lúc lâu, trước ngực Bùi Dật Phàm bắt đầu xuất hiện một khối thịt màu đen, mà khối thịt này càng lớn, vết đen trên ngực hắn cũng dần thu nhỏ.

Viện Viện cùng Nhiễm Vân Vân một người cầm chủy thủ, một người ôm một miếng vải, đứng yên lặng bên giường.

Lại sau một lúc lâu, thấy Nhiễm Siêu gật đầu, Viện Viện không nghĩ ngợi nhiều tay nâng chủy thủ lên, một dòng máu tươi đen thui đột nhiên phun ra, sau đó, nàng ném chủy thủ, bắt đầu dùng lực ép khối thịt, tuy rằng nàng đã sớm khóc hết nước mắt, thẳng đến khi máu đỏ chảy ra, thẳng đến khi Bùi Dật Phàm suy yếu rên rỉ...

"Đủ rồi."

Nhiễm Siêu vội ngăn lại, Viện Viện ngừng tay, hai tỷ muội thật cẩn thận bôi thuốc băng bó cho Bùi Dật Phàm vẫn hôn mê, Nhiễm Siêu cùng Tôn Ngọc hỗ trợ xử lý vết bẩn trên giường.

Thật lâu sau, rốt cục xử lý ổn thỏa, hô hấp của Bùi Dật Phàm đều đặn hơn, Viện Viện nhìn Nhiễm Siêu, Nhiễm Siêu mỉm cười an ủi nói "Hắn không có việc gì, muội có thể yên tâm. May mà chúng ta tới đúng lúc, nên cứu kịp, nếu không, chậm một bước, hắn sẽ hết thuốc chữa" Viện Viện lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhiễm Siêu còn nói "Nhưng hắn vẫn nên nằm thêm một thời gian, nhị ca có kinh nghiệm, cho hắn uống thuốc, sau đó thanh lọc hết độc trong người. Muội cũng phải thay hắn sắc nhiều thuốc bổ một chút, Hắc Phong chừng tuy rằng tất cả đều dựa vào độc đã thương người, nhưng muội phụ là một người văn nhả, căn bản là không có sức chống cự, chỉ trúng chừng xẹt qua thân thể, hắn cũng không thể chịu được, cho nên, lục phủ ngũ tạng đều bị thương, phải dựa vào thuốc để trị liệu."

Viện Viện vẫn không hé răng, chỉ yêu thương chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bùi Dật Phàm, yên lặng dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán hắn.

Nhiễm Siêu bất an cùng Nhiễm Vân Vân dò xét liếc mắt một cái, hai người đều sầu lo, là thân huynh muội, ai không rõ tính tình Viện Viện, chỉ không biết nàng khi nào bùng nổ mà thôi.

Bây giờ?

Hoặc sau khi Bùi Dật Phàm tỉnh?

Hay là sau khi Bùi Dật Phàm khỏi hẳn?

Trường hợp nào đây?

Giờ phút này!

Ngay cả cơ hội khuyên bảo đều không có, bóng người chợt lóe, Viện Viện đã biến mất. Nhiễm Siêu ngạc nhiên trong nháy mắt, chợt phục hồi tinh thần lại bay đi.

"Nhị muội, đi theo ta, Tôn Ngọc, người giao cho ngươi... chiếu cố!"

Bùi an vừa mới chạy gấp về thở hồng hộc ngoài cửa, còn chưa bước vào cửa phòng, đã bị gọi, nhất thời mờ mịt đứng ở cửa, nhìn về hướng bọn họ biến mất mà sửng sốt.

"Bùi An, tới giúp ta thay quần áo cho thiếu gia các ngươi đi!"

Nhiễm Siêu phi thân đuổi theo Viện Viện.

"Tiểu muội, ngươi bình tĩnh một chút!"

Sắc mặt Viện Viện xanh mét đánh ra một cơn gió, Nhiễm Siêu kịp lúc tránh đi, Viện Viện không thèm dừng lại vẫn bay vút đi, tình huống này cũng xảy ra chỗ Nhiễm Vân Vân.

"Tiểu muội, trước đừng lại nghe ta nói..."

Nàng ấy còn thâm hại hơn, ngay cả nói cũng không kịp nói, đã phải chật vật né tránh một cơn gió không chút lưu tình kia. Vì thế, hai huynh muội đều hiểu được, với sự tức giận của Viện Viện bây giờ, chỉ sợ cho dù là phụ thân, cũng là không đáp được.

Mà quan trọng là, bọn họ không dám mạnh tay với nàng, bởi vì nàng đang có thai, nếu có gì sai sót, ai dám chịu trách nhiệm?

Nhiễm Siêu mất sắc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy xa xa Nhiễm Hào đang đi tới cửa Bùi phủ, Tô Thiếu Thành cùng Nhiễm Lan Lan, một bên đuổi theo Viện Viện, một bên kêu cứu.

"Nhị ca, mau tới! Tiểu muội giận điên lên, chúng ta ngăn cản không được, các ngươi mau tới hỗ trợ!"

Đám người Nhiễm Hào vội chạy tới.

"Muội phụ thế nào?"

"Không việc gì, nhưng, tiểu muội cũng mất lý trí." Nhiệm Siêu cấp tốc giải thích tình huống hiện tại "Ta nghĩ, nàng có thể tới Bách gia tìm Tân Nhựt Tuyệt, nhưng nàng không biết Tân Nhựt Tuyệt hiện tại ở tạm nhà mẹ đẻ, đến lúc đó tìm không thấy người, có thể đại náo một trận trước, sau đó chạy sang Tân gia. Mà chết tiết, chúng ta lại không biết làm thế nào, nếu không cẩn thận thai nhi, sự tình có thể lớn hơn nữa!"

Đang chạy, Nhiệm Hào vội vàng ra một cái quyết định "Tìm cơ hội điểm huyết ngũ của muội ấy!"

"Ta đã thử, rất khó." Nhìn bóng dáng chạy phía trước, Nhiệm Siêu không nề hà nói "Muội ấy biết chúng ta sẽ dùng chiêu này, cũng biết chúng ta không dám tổn thương muội ấy, cho nên, chỉ cẩn thận không cho chúng ta chặn lại, những thứ khác, muội ấy không hề sợ."

"Chết tiết!" Nhiệm Hào mắng "Gọi Lan Lan đi mời công công bà bà của muội ấy đến!"

Nhiệm Siêu nghe theo, rồi sau đó lại hỏi "Đến đâu?"

"Đến?" Nhiệm Hào khẽ cắn môi "Chúng ta phải ngăn cản muội ấy gây ra đại họa"

Có tiếng rên nhẹ, Bùi Dật Phàm dần tỉnh dậy, cổ hết sức mở mắt ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt lo lắng của Tôn Ngọc và Nhiệm Lan Lan.

"Trời ạ! Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, muội phu!"

Mấp máy môi mấy lần, Bùi Dật Phàm mới miễn cưỡng nói ra một câu.

"Ta...làm sao vậy?"

"Ngươi bị Âm Sơn Song Sát đã thương, nhưng may không bị thương nặng, thương thế của ngươi đã không đáng ngại, quan trọng hơn chính là tiểu muội phát điên, chúng ta lại không tìm thấy cha nương ngươi, hiện tại chỉ có thể dựa vào ngươi đi ngăn cản muội ấy."

Bùi Dật Phàm lập tức nhướng mày "Nàng...Được, giúp ta đứng lên."

Tôn Ngọc và Bùi An cẩn thận nâng hắn lên, nhìn bộ dáng có thể ngã bất cứ lúc nào của hắn, Nhiệm Lan Lan không khỏi lo lắng hỏi "Ngươi có thể đứng được không?"

Bùi Dật Phàm cắn chặt răng, nhin cảm giác khó chịu xuống, cố gắng không để cho mình ngã, thậm chí lại hôn mê.

"Có...có thể." Lúc này cho dù không thể cũng phải có thể!

Tân phủ ngay tại ven thành phía tây, trạch cao viện lớn, tráng lệ, hết sức xa xỉ.

Nhưng giờ phút này, Tân phủ xa hoa dường như trở thành phế tích, đông sục một chỗ, tây lổm một chỗ, một tiếng kêu khế, lại một góc sục lõ, những lời khuyên bắt đầu đi kêu lên hỗn loạn.

"Tiểu muội, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!"

"Cút chó! Bình tĩnh cái rắm! Thiếu chút nữa bọn họ đã làm thịt Dật Phàm tướng công, huynh bảo ta bình tĩnh kiểu gì?" Viện Viện cuồng thanh rống giận.

Nói thực ra, ngay cả huynh đệ Nhiệm gia và Tô Thiếu Thành cũng không khỏi có chút sợ hãi, bọn họ chưa từng thấy qua Viện Viện nổi giận như thế, phần hận, dường như đã mất hết nhân tính, trong đầu chỉ tồn tại ý niệm thay tướng công báo thù.

Nếu như không có bọn họ ngăn cản, bọn họ thật sự hoài nghi, liệu nàng có định đem cả Tân phủ từ người già, trẻ nhỏ, hạ nhân, đến nô bộc xử lý hết không?

"Ta biết, tiểu muội, ta biết, nhưng, muội không thể xúc động như vậy! Muốn tìm cũng phải tìm kẻ đầu sỏ gây nên, không thể thương tổn người vô tội?" Nhiệm Hào kiên nhẫn khuyên nhủ.

"Không cần tìm, chính là bọn chúng!" Viện Viện phần nộ chỉ Tân Đại Phú và Tân Nhựt Tuyệt "Các người ở Bách gia cũng nghe được, chẳng những Tân Nhựt Tuyệt sai Âm Sơn Song Sát đi mưu hại Dật Phàm tướng công, mà ngay cả Tân Đại Phú cũng bởi vì Dật Phàm tướng công đoạt đường làm ăn của bọn họ nên cũng có ý hại Dật Phàm tướng công, các người cũng nghe được, không phải sao?"

Nhiệm Hào còn chưa trả lời, Tân Đại Phú đã cá kinh kêu lên "Cái gì? Là ai nói? Việc này ngoài thông gia nhà ta, rõ ràng là không có người..."

Lão ta vội bịt miệng mình lại, cũng đã không kịp, Viện Viện cười lạnh tà ngễ nhìn lão.

"Ta chỉ biết hai người các người đều có phần! Ngươi thật sự không ngờ Bách Ôn Điền sẽ đem tất cả đồ lên đầu ngươi? Hắn nói tất cả đều do ngươi sai khiến!"

Tân Đại Phú nghe vậy, sắc mặt đại biến "Cái gì? Lão dám đem tất cả đồ đồ lên đầu ta? Mẹ kiếp! Rõ ràng là lão đưa ra chủ ý, ta chỉ tán thành mà thôi, vậy mà lão lại đem tất cả đồ lên đầu của ta!"

Viện Viện âm trầm nhìn mọi người đang e sợ trốn trong góc của Tân phủ.

"Ta mặc kệ là ai ra chủ ý, hay là ai tán thành, dù sao thì tất cả cũng trốn không thoát, muốn mạng người, trước hết nếm thử cảm giác mất đi chính sinh mạng của mình đi!" Cuối cùng, màng nhìn Tân Nhựt Tuyết cười lạnh liên tục. "Người cũng vậy!"

"Người...người không thể!" Tân Nhựt Tuyết hoảng sợ thét chói tai "Giết người là phạm tội, người...người giết chúng ta, người cũng phải ngồi tù!"

Viện Viện nhướng cao hai hàng lông mày "A! Đúng vậy! Người không nói ta cũng đã quên!" Nghe nàng nói thế, Tân Nhựt Tuyết vừa buông lỏng, nàng lại lập tức giận tái mặt.

"Cho nên, ta không tự tay giết các người, ta muốn các người tự sát!"

Tân Nhựt Tuyết hít mạnh một hơi "Ta không muốn!" Tiếng thét cũng thật chói tai.

"Người phải làm!" Viện Viện nói như đinh đóng cột "Chờ người hưởng qua tư vị của phân cân thác cốt (4), ta đảm bảo, không cần nửa canh giờ, người sẽ cầu được giải thoát"

(4) Phân cân thác cốt: Phân cân thác cốt thủ là một chiêu thức trong Cầm nã thủ.

Cầm Nã Thủ: là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại. Yếu chỉ của cầm nã thủ thu gọn trong tám chữ: câu, giặt, buông, bắt, chop, điểm, khóa, đẩy. Ba chữ cầm nã thủ có nghĩa đơn giản là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ, vô hiệu hóa một người đang đánh với mình.

Trong tiếng Hoa, Phân cân bao gồm dây chằng, gân hoặc cơ bắp.

Phân cân hoặc trào cân là nhằm chỉ các thể chop cơ thể gây rách dây chằng hay cơ của đối thủ và đôi khi làm bung điểm nối dài dây chằng và xương.

Cơ chứa đựng các dây chằng và nhiều đường khí. Nếu bạn xé rách cơ hoặc dây chằng, không chỉ bạn gây ra cảm giác đau được não ghi nhận mà bạn còn tác động lên khí một cách trực tiếp hoặc gián tiếp và sự hoạt động bình thường của các cơ quan.

Một cơn đau cao độ có thể làm rối loạn việc lưu trữ của khí và làm thương tổn trầm trọng nội tạng thậm chí có thể đem đến tử vong. Do đó, trường hợp cảm giác đau dâng cao quá mức não bộ có thể gây kích thích để hóa giải.

Khi bị rơi vào tình trạng bất tỉnh, sự luân chuyển của khí giảm hẳn tốc độ, và điều này giúp hạn chế các thương tổn gây ra cho các cơ quan và có thể cứu được sinh mạng.

Phép cầm nã phân cân chính yếu có hai cách làm giãn cơ và dây chằng. một cách là vặn và gấp khớp. vặn khớp đồng nghĩa với việc vặn cơ và dây chằng của khớp liên hệ (hình 1.1). khi bạn gấp khớp lại bạn có thể làm bung dây chằng hay làm rách cơ. Cách thứ hai là căng dần cơ và dây chằng thay vì vặn. phương pháp này áp dụng vào các ngón tay rất dễ dàng

Chữ Thác theo Thiệu Chử có nghĩa là mài dũa, lẫn lộn, làm lẫn, lệch lạc. Như vậy Thác Cốt là những kỹ thuật cầm nã làm cho xương bị di dịch khỏi vị trí tự nhiên. Các chiêu thức cầm nã này được áp dụng trên các quan tiết. Nếu người ta xem xét cơ cấu của một khớp, người ta có thể thấy là xương được nối kết lại với nhau bằng gân và sụn và với các cơ bằng dây chằng. Khi khớp bị bẻ ngược hướng tự nhiên của nó hoặc bị vặn tức thì có một cảm giác đau cao độ, gân có thể bị tước ra và xương bị lệch vị.

Nói cho đúng thông thường rất khó tách rời các kỹ thuật phân cân và thác cốt. Vì hiếm khi có phân thân mà không thác cốt và ngược lại.

Vừa nghe, ngay cả Nhiễm Hào cũng thay đổi sắc mặt "Phân cân thác cốt? Muội điên rồi! Tiểu muội! Ngay cả người tập võ cũng không có mấy người chịu được phân cân thác cốt, sao muội có thể dùng với bọn họ được?"

Viện Viện thần nhiên liếc hắt một cái "Không như vậy, làm sao bọn họ có thể tự tìm cách giải thoát?"

Sắc mặt Nhiễm Hào càng thêm ngưng trọng "Không được, tiểu muội, ta biết muội rất tức giận, muội muốn tìm bọn họ để trút giận, việc này có thể, nhưng, muội không thể giết người, nếu không, ta sẽ làm mọi cách để ngăn muội lại"

"Ngăn cản ta? Đến đi! Muốn ngăn cản thì mau tới đi!" Viện Viện hừ hừ "Nếu khiến ta bị thương, ta thật muốn xem xem lý lẽ của huynh để đâu! Kẻ giết người huynh muốn bảo vệ, người báo thù huynh lại muốn đã thương, ý đó chính là kẻ giết người là kẻ vô tội sao? Nực cười, ta muốn giết bọn họ, huynh sẽ không cản trở chứ?"

Một câu nói khiến Nhiễm Hào sững sốt, không kịp suy nghĩ câu nói của nàng.

Tô Thiếu Thành vội tiếp lời "Tiểu muội, chúng ta không có ý đó, chỉ muốn muội bình tĩnh một chút trước đã, thị phi đúng sai, nên giao cho quan phủ đến phán định, cái này cũng thỏa đáng, cho nên..."

"Nói lắm!" Một tiếng mắng tức giận làm cho Tô thiếu Thành mất hết dũng khí, Viện Viện tức giận chỉ vào Tân Đại Phú.

"Muốn để quan phủ trị tội lão? Người cũng biết hiện tại quan lại ở đây đã thu bao nhiêu tiền hối lộ của lão? Trị tội lão? Vị đại nhân đó không chặt đứt đường kiếm tiền của mình đâu!" Nàng chậm rãi buông cánh tay, mắt lạnh nhìn Tân Đại Phú "Huống chi, các người để cho Âm Sơn Song Sát chạy, đến

lúc đó, hẳn đến nơi không ai biết được, rồi ai có thể trị tội hắn ta?"

Tô Thiếu Thành nhất thời ghen lời.

"Các ngươi là muốn ta thả lão, để ngày khác lão lại thuê người tới hại Dật Phàm tướng công sao? Nếu lần tới Dật Phàm tướng công thật sự bị lão hại chết? Các ngươi..."

Viện Viện tròn mắt nhìn Nhiệm Hào, Nhiệm Siêu cùng Tô Thiếu Thành.

"Ai sẽ trả lại Dật Phàm tướng công lại cho ta, hả?"

Ba người nhìn nhau một lát, Nhiệm Hào mới cẩn thận mở miệng nói "Chúng ta có thể nghĩ ra một cách tốt, khiến cho bọn họ..."

"Khiến cho bọn họ không dám lại hại Dật Phàm tướng công?" Viện Viện trào phúng nói "Có các ngươi bảo vệ, bọn họ còn có cái gì không dám làm?"

Nhiệm Hào lại không nói được gì, sau một lúc lâu, Nhiệm Siêu mới thử nói "Ít nhất muội cũng phải hỏi ý kiến muội phu một chút?"

"Hỏi chàng? Tại sao ta phải hỏi chàng? Chàng cũng không thể thay đổi quyết định của ta!" Viện Viện cuồng ngoạ lớn tiếng.

"Cho dù phụ thân ở đây, mọi chuyện vẫn là do ta quyết định, trừ phi phụ thân giết ta, nếu không, không ai có thể thay đổi ta quyết định của ta!"

Ba người lại ngây ra, bởi vì bọn họ biết Viện Viện nói sự thật, tính tình nàng bướng bỉnh, thật đúng là ngoại giết nàng, cũng không có cách nào ngăn cản nàng.

Vì thế, ba người họ bất đắc dĩ, bắt đầu lo lắng! Hay là không để ý an nguy của thai nhi trong bụng nàng, chế trụ nàng trước rồi nói sau? Ba người liên thủ, hẳn là có thể giảm bớt mức độ nguy hiểm tới nàng?

Ba người nhìn nhau, đang muốn phải đồng loạt ra tay, xem có khả năng chế trụ nàng trong vòng một chiêu không, đột nhiên...

"Ta thật sự không được sao?"

Thanh âm kia suy yếu vô lực như vậy, lại nặng nề truyền vào trong tai Viện Viện, nàng bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy Bùi An cùng Tôn Ngọc đang dìu Bùi Dật Phàm đi vào mới cả kinh đi tới, Bùi An đứng lúc thả tay ra, khiến cho Viện Viện chỉ có thể ôm eo Bùi Dật Phàm, chống đỡ cơ thể hư nhược của hắn.

"Dật Phàm tướng công, chàng không sao chứ?"

Bùi Dật Phàm lung lay một chút, lại miễn cưỡng chống đỡ, hắn cố hết sức nở một nụ cười "Không sao."

Viện Viện đau lòng nhìn sắc mặt hắn trắng bệch "Chàng không nên xuống giường."

Bùi Dật Phàm gật đầu đồng ý "Ta cũng nghĩ vậy, nàng có thể đưa ta về phủ không?"

"Ta..." Viện Viện chần chờ nhìn mọi người trong Tân phủ "Nhưng mà..."

"Không sao, nàng muốn làm cái gì cũng được, ta có thể chờ, nhưng..." Bùi Dật Phàm giống như có chút thỏa hiệp nói "Ta nghĩ, ta không thể chống đỡ lâu được."

Thở dài, Viện Viện lại tự nguyện bị nắm ngón tay hắn đề lên (5)

(5) vẫn là Tôn Ngộ Không và Như Lai đó

"Chúng ta trở về đi!"

Huỳnh đệ Nhiệm gia cùng Tô Thiếu Thành ngoác nhìn đôi phu thê đang dìu nhau ra ngoài.

"Đây là chuyện gì vậy?" Nhiệm Siêu đột nhiên hỏi.

"Kỳ tích!" Nhiệm Hào thì thảo trả lời.

"Cho dù là kỳ tích, cũng có phải quá nhanh không?" Nhiệm Siêu còn nói.

"Đúng, còn giống như không cần bắt đầu đã xong." Nhiệm Hào vẫn lẩm bẩm.

"Không, không phải kỳ tích..." Tô Thiếu Thành âm thầm than thở "Đúng vậy Viện Viện đặt tất cả tâm tư trên người Bùi công tử, không hề giữ lại, hơn nữa, không thể khiến nàng thay đổi!"

Kỳ thật, cũng không phải không có cách, chỉ là Viện Viện đại náo cho gà bay chó sủa một hồi, hai nhà Tân, Bách đã đủ kinh hồn bạt vía, cũng không

dám. động tới Bùi Dật Phàm nữa.

Bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn tự nghĩ cách ổn định đường buôn bán nhà mình, không dám vọng tưởng đụng đến Bùi gia.

Có một con dâu hung hăng như vậy, còn có ai dám tùy tiện đi trêu chọc Bùi gia!

Chỉ có Tần Nhược Tuyết không biết sống chết, nàng ta thấy Bùi Dật Phàm không có ý tổ giác chuyện cũ, mà hắn lại có thể trấn áp Viện Viện, lại bắt đầu không kiêng nể gì tiến lên.

Vừa mới bắt đầu, vẫn là cái tính cũ, nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, thỏa mãn tâm tính hư vinh của mình, nhưng một thời gian sau, nàng ta bắt đầu bắt mắt mọi người nói Viện Viện đẹp hơn nàng ta, tuy rằng đây là sự thật, nhưng nàng ta cũng không cách nào chấp nhận!

Cũng không dám trêu chọc vị thiếu phu nhân kia, nàng ta chỉ có thể tìm nơi khác trú ẩn, vì thế, nàng ta bắt đầu tung ra vài lời nói khó nghe về Bùi Dật Phàm.

Bùi gia không có phản ứng, mà ngay cả Viện Viện cũng không nói thêm gì.

Tận đến một đêm sau khi Viện Viện sinh xong ba tháng, nửa đêm, Bùi Dật Phàm đột nhiên tỉnh lại, phát hiện thê tử không quần lấy hắn, thậm chí ngay cả bóng người cũng không thấy, trong lòng hắn bất an, vội xuống giường đứng bên cửa sổ chờ.

Thật lâu sau, khi bình minh bắt đầu lên, Viện Viện rốt cục đã trở lại, vừa nhìn thấy hắn đang đợi, liền thè lưỡi, vội thoát y lên giường giả bộ ngủ.

Bùi Dật Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cầm lấy cái túi vải Viện Viện để trên bàn..

Mặt trời vừa lên, trong Bách phủ phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa.

Từ nay về sau, trong thành Dương Châu cũng không thấy bóng dáng Tần Nhược Tuyết, về sau, mới biết được từ miệng của hạ nhân Bách phủ chuyện đêm đó nàng ta bị người nào đó cạo trọc đầu, không thể nhận ra người, chỉ có thể trốn đi chờ tóc đen dài lại.

Không ai nghi ngờ đó là kiệt tác của ai, chỉ khẳng định một chuyện ——

Chọc rỗng, trêu hổ, ngàn vạn đừng đi chọc thiếu phu nhân Bùi gia!

Kết thúc

Yêu thương sâu đậm

Edit: Nhật Nguyệt Nhi

Beta: Dục

"Cha! Cha! Mau tới! Mau tới!"

Bùi Nhu Nhu tám tuổi, ồn ào vọt vào một khách điểm lớn nhất Hàng Châu, hoang mang mở một cánh cửa, lao vào một chút, ngã vào trong một lồng ngực.

Bùi Dật Phàm giúp nữ nhi đứng vững, thờ dãi "Nương con lại làm cái gì vậy?"

"Đánh nhau! Nương đánh nhau với người hầu!" Bùi Nhu Nhu thờ hồn hèn kêu "Nương nói phải móc mắt người ta ra, còn muốn đánh gãy chân người ta, ca ca đang nghĩ cách ngăn cản nương, còn bảo con mau kêu cha đi khuyên nương."

Móc mắt? Đánh gãy chân?

Tia sáng chợt lóe lên trong đầu, Bùi Dật Phàm đột nhiên đoán được Viện Viện gặp phải ai, hắn vội cầm tay nữ nhi chạy ra ngoài.

"Mau, nương con ở đâu? Mau dẫn cha đi!"

Cùng lúc đó, trước Nhạc Dương miếu, trong đám người vây xem, một nam nhân trung niên anh tuấn tiêu sái, lại mang theo ánh mắt dâm tà nhìn chăm chăm vào mỹ phụ trước mắt, vừa nhìn biết ngay hắn có ý gì.

Mà cái vị phu nhân xinh đẹp hai bảy hai tám tuổi kia, trừng mắt tức giận, nghĩ muốn buông tay tiểu nam hài mười tuổi đang bám lấy mình, nhưng nam hài lại thà chết cũng không chịu buông tay.

"Nương! Người không thể như vậy! Lúc nào cũng không có việc gì đi tìm người đánh nhau, cha sẽ mất hứng!"

"Buông tay! Tiểu tử." Phu nhân xinh đẹp nổi giận mắng "Không phải do nương tìm hắn đánh nhau. Nương muốn móc xuống mắt của hắn, đánh gãy chân chó của hắn, lột da hắn, rút gân hắn..."

"Nương! Nương lại thế rồi!" Nam hài chịu không nổi kêu lên "Cha đã nói, người không thể..."

"Câm miệng!" Phu nhân xinh đẹp gầm lên "Đừng nói cái gì cũng không thể với ta! Chuyện ta quyết định ai cũng không ngăn cản được, cha con không được, ông trời đến cũng không được, ta..."

"Viện Viện..."

Nghe tiếng, phu nhân xinh đẹp cả kinh, thiếu chút nữa bị nghẹn lời của chính mình, nàng bỗng nhiên quay đầu, quả nhiên chỉ thấy phu quân Bùi Dật Phàm nắm tay nữ nhi đứng ở sau lưng nàng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nàng không tự giác cười khan một tiếng, trừng mắt nhìn nữ nhi của nàng bán đứng nàng, dùng vẻ mặt tươi cười ngênh hướng phu quân.

"Ách...Dật Phàm tướng công, sao chàng cũng tới vậy?"

Bùi Dật Phàm không trả lời, chỉ lấy một mắt nhìn người trung niên kia, rồi sau đó lại nhìn Viện Viện, chỉ thiếu chút nữa, nước miếng sẽ chảy đến đây.

"Là hần, đúng không? Dật Phàm tướng công."

Bùi Dật Phàm chậm rãi nhìn lại, lạnh nhạt nói "Không phải."

Viện Viện ngăn người "Dật Phàm tướng công, chàng không cần lo lắng, hần không phải là đối thủ của ta, cho nên, hần vừa nghe nói ta đang tìm hần, liền không ngừng chạy trốn, những năm gần đây, trong chốn giang hồ mãi vẫn không tìm thấy hần, ta cũng nghĩ đến hần sẽ trốn cả đời, lại không nghĩ rằng hần ại chạy ra, nhưng lại gặp phải ta! Dật Phàm tướng công, đây là ý trời, nhất định phải khiến hần trả giá!"

Bùi Dật Phàm vẫn phủ nhận "Ta đã nói không phải hần, nàng cần gì phải ép ta thừa nhận?"

Viện Viện nghẹn lời, lại nói "Vì sao? Dật Phàm tướng công, vì sao chàng không cho ta xử hần?"

Bùi Dật Phàm không nói, nam hài một bên lại hồ nghi hỏi "Nương, người đang nói cái gì vậy? Vì sao lại muốn thay cha trút giận? Cha tức giận sao vậy."

Bùi Dật Phàm trầm mặc "Kỳ nhi, bớt lời!"

Bùi Nhâm Kỳ rụt cổ lại, không dám nhiều lời, nhưng Viện Viện lại không buông tha cơ hội này, cực lực muốn tìm đồng minh cho mình.

"Kỳ nhi, con đang hỏi nương muốn thay cha con trút giận chuyện gì sao?" Nàng làm bộ như không thấy Bùi Dật Phàm giận dữ, còn nói "Con không biết mất và chân cha con là vì ai..."

"Viện Viện!"

Bùi Dật Phàm không giận dữ hạ thấp giọng, Viện Viện lập tức im miệng, nhưng nàng biết như vậy đã đủ, bởi vì Bùi Nhâm Kỳ và Bùi Nhu Nhu giống như đã bùng tình đại ngộ ánh liếc mắt dò xét một cái, tuy rằng không nói gì, nhưng nàng biết chúng đều hiểu được .

Bùi Dật Phàm bất đắc dĩ thở dài "Đã nói là không phải, đừng tìm thêm phiền phức, chúng ta trở về đi..."

Viện Viện không nói, chỉ nháy mắt cùng hai tiểu quý, chỉ nhất bỗng nhiên, ba người liền có chung suy nghĩ.

Vì thế, Viện Viện rất khác thường không hề cãi lại Bùi Dật Phàm, ngược lại còn nghe lời gật gật đầu, xoay người rời đi với hần.

Mà phía sau, chỗ Bùi Dật Phàm không nhìn thấy, bão tố nổi lên, hai người con đột nhiên đánh về phía nam tử trung niên đang muốn gọi Viện Viện - Ngọc Xà Lang Quân Thiệu Phong.

Thiệu Phong kinh ngạc hít một hơi, chợt nhẹ nhàng lui người về phía sau, nhưng Bùi Nhu Nhu và Bùi Nhâm Kỳ lại lấy góc độ quý dị chuyển tới phía sau Thiệu Phong, vì thế, cơ thể Thiệu Phong lui về phía sau vừa vịn rơi vào trong phạm vi công kích của hai đứa trẻ.

Trong lúc mọi người đang cứng họng, Thiệu Phong kêu thảm một tiếng.

Bùi Dật Phàm lập tức trở lại, lại chỉ kịp nhìn Thiệu Phong máu chảy đầy mặt ngã xuống đất, mà nữ nhân kia sớm ngoan ngoãn đứng ở phía sau hần, giống như bọn họ vẫn chưa rời đi.

Nhìn vẻ mặt vô tội của mẫu tử ba người, hần dờ khóc dờ cười lắc đầu.

"Các người..."

Hần thật sự không biết nên nói cái gì, nhìn thấy có người lại giúp Thiệu Phong, liền thả lỏng mà lôi kéo thê tử, nữ nhi, nhi tử rời đi, chuẩn bị cho bọn họ một cái hình phạt khó quên.

Dò xét vẻ mặt bình thản của Bùi Dật Phàm, Viện Viện lên lút hỏi "Dật Phàm tướng công, ta không hiểu, năm đó không phải chàng rất để ý bản thân mình không trọn vẹn sao? Vì sao lúc này giúp chàng báo thù, chàng lại không muốn?"

Bùi Dật Phàm thân nhiên nhìn nàng một cái, khóe môi lại lẳng lẳng nở nụ cười.

"Không sao, có nàng làm bạn, có nàng..." Hân cười càng đậm "Yêu thương sâu đậm, ta không hề cảm thấy mình không trọn vẹn."

Viện Viện ngẩn người, lập tức mừng rỡ nhảy dựng lên.

"Chàng tin ta, Dật Phàm tướng công, chàng rốt cục tin tưởng ta?"

Bùi Dật Phàm vuốt cằm "Năm đó nàng chạy đến hai nhà Bách Tân đại náo, khi mọi người đều thúc thủ vô sách - bó tay không còn cách gì, rồi lại dễ dàng bị ta ngăn cản, ta liền tin nàng thật lòng với ta

Viện Viện vừa nghe lập tức ngạc nhiên "Cái gì? Đã lâu như vậy?"

Bùi Dật Phàm lẳng yên không nói.

"Cái này...nhưng...đã lâu như vậy, chàng...chàng lại không nói cho ta biết?"

Bùi Dật Phàm vẫn yên lặng.

"Dật Phàm tướng công, chàng thật quá đáng! Hại ta lo lắng nhiều năm như vậy, mỗi lần nhìn thấy sắc mặt nhăn nhó của chàng, ta lại đầu hàng. . ." Nàng bỗng nhiên ngừng lại, rồi sau đó kêu lên "Chàng... chàng cố ý?"

Bùi Dật Phàm trừng mắt nhìn, Viện Viện nhất thời chán nản.

"Chàng..."

Bùi Dật Phàm làm ra vẻ hít một hơi.

"Thật sự là không có cách nào, đã hơn mười năm, nàng chơi cò với ta chưa từng thắng, có nên tự kiểm điểm không?"

"Kiểm điểm...ta...cò..chàng..." Áp úng một lúc lâu, Viện Viện rốt cục nhận thua, vô cùng suy sụp.

Xem ra, ván cò này nàng vĩnh viễn không thắng được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Mật Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.